

Tấm Lụa Đào

Xuân Vũ

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

Chương 27
Chương Kết

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 1

Ông Tư thức dậy sớm ra vườn tưới cam như thường lệ. Ông đã chăm chút mấy chùm cam trĩu từ mười bữa nay. Ông dựng chiếc gàu mo vào gốc cam và ngược nhìn lên. Kiến vàng bỏ ổ trống bộn vì kiến hôi. Lũ bắt lương này từ đâu đến phá tán làm đồng loại tan cửa nát nhà. Ông oằn nhánh xuống bẻ chùm trái ửng dạ, nghiêng qua lật lại xem xét. Kiến vàng thừa thì cam sẽ ít nước và chai dần. Phải đánh đuổi chúng nó đi thì vườn cam mới tốt được. Ông Tư tưới xong, đem cam vào nhà thì Minh cũng vừa thức dậy. Đêm qua nó với thằng Bảo, hai anh em đi cắm câu được cặp cá lóc cháo. Ông Tư bảo con:

- Con đem cam với cá biếu cho thầy Tám trước khi nhập trường.

Thằng Bảo đang ngủ, nghe nói, ngồi bật dậy, phóng xuống đất:

- Để con dẫn anh đi đường tắt cho mau

Thằng Bảo định lấy sợi dây lạt cà bắp xỏ mang cá còn Minh cầm mấy trái cam, nhưng ông Tư bảo:

- Món gì biếu cho thầy cũng phải ngon lành và trang trọng. Cam thì để trong rổ cho khỏi dập, còn cá thì bỏ trong giỏ sàng hoàng. Vậy mới phải lễ của trò đối với thầy. Con nên nhớ câu: Không thầy đố mày làm nên nghe con! Hồi ba đi chọc chữ Nho, ông nội con luôn luôn nhắc nhở câu "Quân Sư Phụ".

Bà Tư bắt thêm cặp trê vàng mọng và xúc một quả nếp trắng, đặt mấy quả cam vào rồi dặn Minh:

- Con bưng cam và nếp. Để thằng Bảo xách giỏ cá. Nó mà bưng nếp thì tới đó không còn một hột.

Thế là anh em khởi hành.

Thầy Tám dạy trường xóm. Trường của thầy cứ dời chỗ luôn. Có khi là chái nhà của cha mẹ học trò hảo tâm. Có khi chỉ là cái chòi trống của nhà giàu để dành chất củi. Chỗ nào không đột, nắng không chói, đủ lót cái bàn hoặc bộ ván thì đó có thể là nơi dạy học của thầy. Thầy không học trường

sư phạm, nhưng cả trăm trẻ con trong xóm đứa trước, đứa sau đều đến đây thọ giáo. Nhiều đứa đã vô trường làng, lên trường quận, trường tỉnh, trong số đó có Minh.

Thầy dạy suốt năm không bãi trường, không hạn chế tuổi học trò, không có lớp riêng biệt. Đứa nào đến, thầy tùy trình độ mà dạy, từ a, b, c đến toán như một con, toán chia hai con. Mười đứa mười lớp, không đứa nào học giống đứa nào.

Tiền công của thầy được cha mẹ học trò quy định là một đồng một tháng, nhưng có nhiều người đền ơn thầy hai, ba cắc, còn lại thì đem bầu bí, gạo nếp, cá mằm bù vào. Thầy Tám vui lòng nhận tất cả, không kèo nài.

Thầy dạy ở xóm lâu lắm, không ai nhớ được mấy chục năm. Có gia đình cha học chữ của thầy rồi con cũng học chữ của thầy, nói gì anh em như Minh và Bảo.

Vừa đi, Minh hỏi em:

- Mấy giờ thầy lên lớp?

- Tụi em tới chừng nào thầy dạy chừng đó. Khi ở nhà có chuyện, cha mẹ tới kêu con về, xong việc trở lại học tiếp.

Minh sức nhớ ra hồi trước mình cũng vậy. Cứ tới học, chừng nào thuộc thì thầy phóng bài mới chớ đây có "thời dụng biểu", giờ nào bài nấy như trường nhà nước.

Bảo dắt anh đi len lỏi qua hè nhà bà bảy, người đạo Cao Đài, thường mua núp mỗi của Bảo, băng ngang vườn ông Hai Nghi đạo Thiên Chúa, xẹt qua trước cửa nhà ông Tám Kỳ, chườn trên đầu búp lá qua xẻo nhỏ ông Bộ v.v... toàn những đoạn đường mới trong vườn do lũ học trò mở mang để đi ngang về tắt cho mau.

Ở tỉnh, mang guốc trên mặt đường tráng nhựa, vừa đi vừa hút gió nhạc Tây khoẻ ru, bàn chân không khi nào bị vấp. Còn ở đây, mặt đất đầy lỗ chân trâu, đầu búp lá nhọn như gươm, cũng phải bước lên. Nhiều khi phải đi cày độc mộc, chạy vụt qua thân cây cau bắc ngang mương (nếu đi chậm sẽ té), có quãng lại phải lách mình qua kẹt lá, bường tới... Con đường ngoằn ngoèo này Bảo thuộc lòng và đi nhanh như gió, làm anh nó bước theo mướt mồ hôi.

Đang đi bỗng Bảo đưa giỏ cá cho Minh xách:

- Để em bắt tui còng gió đỏ xanh này chơi.- Nói xong lội xuống mương.

Bắt còng gió xong lại reo lên:

- Để em móc cái hang này chút đã !

- Hang gì mà móc ?

Bảo trở vào mé bờ có dấu đất đùn, quả quyết:

- Dấu chân ếch còn mới tinh !

Nói xong Bảo thò tay vào hang, miệng liến thoắng tía lia:

- Để em bắt cặp ếch này về ca-ri cho ba nhậu... Hạ.ha... !

Bỗng Bảo ré lên rồi rút tay ra. Một con cua biển vàng nghính đeo dính tay cậu bé. Bảo vùng mạnh, nhưng chú cua không sút. Hai chiếc càng cua kẹp cứng tay Bảo như kềm sắt. Bảo nhăn nhó, nhưng không có vẻ hốt hoảng. Có lẽ cậu bé đã từng bị cua kẹp nhiều lần nên không sợ. Cậu đưa tay lên mé bờ bảo Minh:

- Anh nạy cái ổ tềng heng kia kìa, nện thẳng tay lên lưng nó giùm cho em!

Minh buông giỏ cá và quả nẹp xuống làm theo lời Bảo. Con cua bị đập bể mu, càng rụng lìa thân nhưng vẫn còn kẹp dính tay thằng nhỏ. Bảo đưa tay lên miệng cắn "rộp rộp" như nhai xương dòn. Hai chiếc càng cua rút xuống bùn cùng với mấy giọt máu. Bảo quệt vào quần, vọt lên bờ, đưa lên miệng mút máu, bứt lá nhai đắp vào vết thương rồi nhặt chú cua ngất ngư bỏ vào giỏ một cách thoải mái.

Hai anh em lại tiếp tục đi. Minh thương em:

- Càng cua bén quá !Lũng thịt sâu không em?

Bảo không trả lời theo câu hỏi, mà lại cầu nhàu:

- Nhà của người ta lại nhảy vô ở càn!

- Nhà gì, của ai, em?

- Đây là hang ếch. Cua tới, ếch sợ nên bỏ đi. Cua chiếm lấy, chớ nếu là hang cua em biết liền. Cua bò khác dấu chân ếch. Tại em sơ ý nên mới bị nó kẹp.

- Gần tới trường chưa em ?

- Còn chút nữa.

- Bữa nay em không đi học sao?

- Anh sắp lên tỉnh nên ba biểu em ở nhà chơi với anh. Mai em sẽ phụ khiêng tiếp đồ của anh vô chợ đưa lên mui xe, chớ mình anh vác sao nổi ?
- Anh thích đi đò hơn.

Minh nhìn chú cua bị thương trong giỏ, lắc đầu:

- Bầm dập như vậy làm sao cho thầy?
- Nó còn nguyên cũng không cho thầy được.
- Sao vậy ?
- Vì ống rụng răng hết rồi, nhai gì bể.

Minh sực nhớ ra. Thời gian qua, hồi Minh học vỡ lòng tới bây giờ là bao nhiêu năm ? Lúc đó Minh nhỏ hơn Bảo bây giờ. Đến trường có khi ông Tư phải công đưa tới.

Bỗng Bảo hỏi bất ngờ:

- Anh có gặp ông Cạc... cạc nô ở trên không ?
- Ông Cạc-nô nào ?
- Cái ông ở trên trên ấy mà!
- Không, anh không có gặp!
- Sao thầy bảo là ông ở trên đó?

Minh hiểu ra ông Cạc nô là ai rồi. Ông ta ở trong sách Luân lý giáo khoa thư, Minh được thầy dạy ở trường làng. Sao bây giờ học trò trường xóm như Bảo mà cũng học ? Tội nghiệp cái bộ Óc non nớt của Bảo có biết Cạc nô là ai mà cũng nhớ.

- Thầy nói ông Cạc nô ra sao em? - Minh hỏi

Thằng Bảo ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Thầy nói ông Cạc nô hồi nhỏ học với thầy xóm như tụi em bây giờ học với thầy Tám vậy nè, khi lớn lên thì ông làm quan rồi trở lại trường thăm thầy. Thầy đã già , mắt yếu nhìn không ra. Ông ta bèn nhắc lại: "Tôi là Cạc nô đây, thầy còn nhớ tôi không?" Vậy đó!

Rồi hỏi anh:

- Hồi trước thầy không có dạy cho anh sao?
- Anh vô trường chợ mới học.
- Ông Cạc nô bây giờ ở đâu hả anh?
- Ông ở bên Tây chớ đâu phải bên này!

Thằng Bảo ngớ ra, nó không biết bên Tây là ở đâu. Nó ngây ngô cười:

- Vậy em tưởng ông ở bên mình và ông cũng học một thầy với anh và em!
- Không phải đâu em à! Đó là chuyện bên Tây chứ không phải là chuyện bên mình.

- Bộ bên mình không có ông Cạc nô sao anh ?

- Có chứ sao không! Nhưng không có ai viết ra được!

Thằng Bảo dắt Minh đi một chập nữa thì tới trường. Nó dừng lại khẽ bảo với vẻ mặt nghiêm trang.

- Ông thầy đã cưới vợ, chứ không ở cu ki như trước.

- Hồi nào, sao anh không biết?

- Lâu rồi. Thầy có con trai bằng em vậy. Nhà bà thầy bây giờ là trường học đó. Anh nhớ chào bà thầy nghen !

Thầy đã có vợ con! Chuyện đời đã thay đổi nhiều mà Minh vì mãi miết với bút nghiên, cứ tưởng là mọi việc đều như cũ, trong lúc không có gốc cây ngọn cỏ nào còn nguyên, không có người nào còn trẻ như trước. Mải lo học hành, lắm lúc, Minh cũng không nhớ tới thầy xưa bạn cũ nữa.

Thằng Bảo vô lớp, bạn học của nó trở mắt nhìn vì theo sau nó có người lạ, mặt mũi trắng trẻo bảnh trai. Thầy Tám đang giảng bài, ngưng lại, tụt mắt kiếng xuống khỏi sống mũi để nhìn.

Thằng Bảo nhay miệng nói trước:

- Ba cháu biểu đem cho thầy ít trái cam, một lít nếp và cá lóc cá trệ!

Nói xong đem quà vật thẳng xuống bếp đưa cho bà Tám, nhân tiện xin miếng giẻ để rịt vết thương rồi ra ngồi học như thường. Còn Minh đứng tần ngần trước mặt ông thầy cũ mà tưởng người nào khác.

Râu tóc thầy bạc trắng, thân hình gầy nhom, mắt nheo nheo như muốn hỏi: "Chú là ai?"

Minh qua phút bàng hoàng, chớp tay, cúi đầu:

- Dạ con là Minh đây, thầy còn nhớ con không?

- Minh đó à? - Nói vậy nhưng thầy vẫn chưa xác định Minh là ai!

- Dạ, bé Minh nhõng nhẽo thầy thường cho kẹo dừa nè thầy.

Một đứa học trò vọt miệng:

- Dạ, anh Minh , anh thằng Bảo đó thầy.

- À, vậy hả? Lâu nay con đi đâu?

- Dạ, con vẫn còn đi học.

Ông thầy già nheo mắt, kéo kiếng lên như để nhìn cho rõ hơn mắt trần; vì trong đời ông dạy đến cả trăm học trò, có thể có vài ba trò Minh chớ không phải chỉ có một.

- Con học ở đâu bây giờ?

- Dạ, ở trên tỉnh thầy ạ!

- Trời đất, xa dữ vậy sao con?

- Dạ.

Ông thầy già lại tụt kiếng xuống, bước tới nom sát mặt Minh như để nhìn cho gần thêm, đây là Minh nào. Ông không ngờ trong đám học trò xưa của ông lại có đứa lên tận tỉnh. Ở đó nó học những gì, ông cũng không tưởng tượng ra. Chỉ biết trên tỉnh là xa, xa lắm. Và cả đời ông cũng chỉ nghe chớ chưa đi tới đó bao giờ.

Bà thầy từ bếp bước ra nhắc cho chồng:

- Thăng cháu Minh ở xóm Cổ Cò. Ông già nó là chú Tụ Chú vừa đến nhờ mình coi ngày giùm, ông quên rồi sao?

- Ờ, ờ, tôi nhớ ra rồi. Tôi coi ngày đám hỏi cho nó ấy mà!

Thầy Tám nheo nheo mắt rồi tỏ vẻ ngạc nhiên với vợ:

- Nói vậy tôi coi ngày đám hỏi cho thằng này đây à?

- Chớ còn ai nữa?

- Mới ngày nào nó tới học với tôi, tôi phóng bài số đứng cho nó đồ. Nó là đồ mực bít cả trang giấy rồi khóc, đòi về. Mà bây giờ đã lớn cỡ này rồi. Mười mấy năm tôi không có gặp nó lần nào.

- Mấy năm trước chú Tư có tới đem bánh tét bánh phồng đến cho ông vào ngày mùng hai Tết. Năm nào bãi trường nó cũng đến thăm ông.

- Vậy thì tại tôi quên. Con nít đông qua làm sao tôi nhớ hết! - Thầy Tám quay lại Minh - Con học tới lớp mấy rồi?

- Dạ, năm nay tựu trường trở lại con lên năm thứ tư.

- Ủa, sao kỳ vậy? Thầy nhớ con ngồi lớp ba trường làng hồi bảy tuổi. Sao bây giờ con lại trở xuống lớp tư ?

Minh lễ phép thưa:

- Dạ thưa thầy, năm thứ tư là năm cuối cùng của ban trung học chứ không phải lớp tư trường làng ạ.

- À, vậy hả?

- Dạ.

- Vậy thì sau khi đậu bằng Thành Chung con có thể xin về dạy lớp nhứt trường làng phải không con?

- Dạ phải.

- Trời đất! Con đã học lên tới đó rồi sao? - Thầy Tám sửng sốt giây lâu - Vậy mà thầy đâu có hay!

Ông thầy xóm đứng lặng người ra nhìn đứa học trò của mình. Ông mừng tượng con đường nó đã qua, và đoạn đường nó sảo tới. Ông lẩm nhẩm:

- Con hơn cha nhà có phước. Trò hơn thầy trườngn càng có phước hơn !

Thầy tám không ngờ mình lại có được một đứa học trò như Minh. Tội nghiệp, học giỏi vậy mà không quên ông thầy vỡ lòng. Thầy Tám quay lại đám học trò nhem nhuốc:

- Thầy có bao nhiêu chữ thầy dạy hết cho các trò nhưng các trò phải ráng học.

Đám học trò ngồi lặng im, trố mắt nhìn. Thầy Tám khuyên chúng như vậy nhưng thầy biết khó bề. Chúng nó phải giữ em cho cha mẹ đi cấy đi cày. Nhiều đứa đã phải đem thân ở đợ khi chưa học hết vần xuôi . Để gì làm bận lâu đời với bút mực.

Học cao như Minh trong làng có được mấy người ? Chữ nghĩa quý thật, nhưng chữ quý với người biết giá trị của chữ nghĩa, còn ngoài ra chữ nghĩa là vô nghĩa. Dân mình cam đành chịu dốt không phải là vì không biết quý chữ nghĩa mà vì người cai trị khinh miệt chữ nghĩa. Gặp lại học trò cũ giỏi dang, thầy rất vui, nhưng bụng lải nguì nguì. Vài năm nữa, già yếu mắt mờ, thầy cũng sẽ nghỉ dạy. Dầu mền yêu, thương hại cho đoàn hậu tấn, thầy cũng phải tạm biệt chúng. Đúng hơn là chúng đang xa dần thầy. Thóc cao gạo kém, cha mẹ đâu có để cho con rảnh rang đi học, hầu được dăm ba cái chữ giắt lưng ra đời. Tiền bạc có ý nghĩa hơn. Muốn làm một lá đơn, bỏ ra đồng bạc là có liền, còn muốn tự tay viết một lá đơn phải mất tới mười năm... tới trường miệt mài. Làm sao thấy Tám nói được nỗi buồn của một

ông thầy xóm biết nghĩ xa?

Thầy Tám sức nhớ hồi thầy còn nhỏ, làng này chưa có trường chợ. Con nít không biết trường là cái gì. Một lần có một người Pháp chạy xe hơi tới chợ làng bỗng xe tắt máy. Ông ta nói không ai nghe được. Cả chục người bu quanh, Pháp Việt đề huề bằng cách mạnh ai nấy quơ tay quơ chân không ai hiểu ai. Người ta chạy đi tìm một người biết tiếng Pháp , nhưng không có. Cho tới bây giờ là năm mươi năm! Mới có trường làng và một người như Minh.

Thầy Tám bèn hỏi Minh:

- Bây giờ mà rùi có Tây đến đây, con có nói vớ họ được không?

- Dạ được!

- Được mà nhiều hay ít?

- Da... Thì họ nói bao nhiêu con nói bấy nhiêu.

- Con giỏi vậy à? - Rồi thầy Tám tiếp - Con ông Hội Đồng gì ở làng bên , nghe nói đi học đâu xa lắm mà khi về nhà chỉ được cái bằng cấp nhảy đầm. Bằng cấp nhảy đầm thì để dành cho tây đầm chó người mình thì lấy làm gì! Người mình đâu có biết nhảy cái thứ đó! Con lên trên rán học hành cho thành tài để đáp đền ơn chín chữ cù lao và để lập thân. Chớ có theo phường lỗ lã vô học, lúc nào cũng khoe tiền nhiều, áo tốt, còn đầu óc thì trống rỗng như cái lóng tre không mắt.

- Dạ!

Minh khẽ cúi đầu nghe mà khoé mắt nóng ran. Minh thương thầy lẫn xót đàn em trẻ dưới mái trường tối tăm trong cái xó hóc vô danh này. Cứ như nhịp độ xưa thì năm mươi năm nữa con nít mới hết đi học trường xóm như hiện nay.

Bỗng đâu có bóng người xuất hiện ngoài ngõ. Thầy Tám ngó ra. Trông dáng người và cách ăn mặc của khách thì thầy biết không phải người trong xóm. Thầy lẩm bẩm:

- Con chim khác linh thật. Nó mới kêu hôm qua ở trước cửa nhà, nay đã có khách.

Thầy Tám vừa bước ra thì khách đã vào tới quá nửa sân. Trông ông ta không trẻ hơn thầy Tám là mấy. Đây bịt khăn đen, quần trắng, áo dài đen,

chân đất, cặp nách cây dù đen cán ngoéo, vai mang một bọc vải đen khá lớn, tay xách một chiếc bình tích sành trắng. Thầy Tám chưa từng gặp một người nào như vậy, nên rất bối ngỡ không biết phải tiếp đón ra sao, thì khách nói bằng một giọng "trợ trợ" khó nghe và tiếng "ạ" hơi lạ tai.

- Thưa bác, tôi là người ở đằng ngoài vào đây bán "thuốc cao trà đéng" ạ! (Thuốc cao, trà "δέng". Đó là những món thầy từng nghe nhưng chưa thấy). Khách hơi khựng lại trước cửa. Học trò rục rịch đứng dậy theo phép lịch sự của thầy dạy.

- Xin lỗi! Tôi đến không đúng lúc, làm phiền gia chủ - Khách tỏ vẻ lịch thiệp.

- Không sao, xin mời vào! - Thầy Tám đưa khách lên nhà trên, nhắc ghế mời ngồi.

Người khách nói:

- Xin gia chủ cứ tự nhiên dạy trẻ, tôi ngồi đây chờ mãi lớp sẽ thừa chuyện!

Minh định bụng chào thầy ra về, nhưng thấy khách có vẻ khác thường nên ở nán lại chơi. Thấy khách ái ngại, Minh bước theo lên nhà chấp tay:

- Thưa thầy, để con dạy các em thay cho thầy tiếp khách.

Khách nhìn Minh hơi ngạc nhiên vì gương mặt khôi ngô và dáng điệu bất thiệp. Thầy Tám giới thiệu Minh. Người khách gật gù: "Hậu sinh khả úy! Một Cạc nô tân thời chẳng?"

Người khách đặt chiếc bình tích lên bàn, mở chiếc bọc rồi lần lượt lấy ra từng món:

- Đây là quế khâu vị trị đau bụng, đây là trà đéng uống tiêu cơm, đây là mật gấu trị bá chứng, đây là thuốc cao trị đau lưng, nhức đầu, nhức xương. Xin lỗi, ở nhà, gia chủ có sẵn nước sôi không, cho tôi xin một chút để pha vài chén trà mời gia chủ nếm thử.

Thầy Tám đi xuống bếp đem cả cái siêu nướ đang sôi và lấy hai cái tách sành để trên bàn.

Người khách móc túi lấy con dao nhỏ gọt mấy lát quế vào tách rồi rót nước. Xong mở gói giấy trong bọc lấy mấy nhánh trà bỏ vô siêu đầy nắp lại, rồi hai tay cầm lấy tách nước quế:

- Mời gia chủ dùng thử.

Thầy Tám nâng tách trà lên. Mùi quế thơm cay, bốc lên mũi. Người khách nói:

- Đây là quế thật, nên chỗ gọt màu mỡ như ướt, còn nếu khô khan thì quế giả.

Thầy Tám hớp khẽ nuốt chậm rồi lắng nghe như uống thuốc bệnh. Hớp luôn vài hớp, thầy Tám gật đầu:

- Quế ngon thật! Uống như thuốc bổ. Nghe thông mũi hết sức.

Người khách được trăn giải thích luôn các món thuốc khác:

- Thuốc cao này nấu bằng các thứ rễ cây trên rừng.

- Rễ gì vậy ?

- Bất cứ rễ gì. Đào về băm nhỏ trộn tất cả lại rồi đổ vào chảo to đổ ngập nước nấu. Hai bà ngày đêm, nước sôi lại rồi đổ qua nôi nhỏ. Nấu vài ngày đêm nữa, chỉ còn một om. Bây giờ chụm lửa ít. Nấu cho đến lúc đặc như thế này thì trút vào bình. Một thùng nước lớn mà còn có bấy nhiêu đây.

Người khách giờ nấp bình cầm cái muỗng gỗ, để sẵn trong bình khuấy khuấy vài lượt rồi giơ lên. Thuốc màu đen như dầu hắc, lấp lánh như huyền, đặc sệt, chảy xuống có dây.

- Ông nói lại xem thuốc này trị bệnh gì?

- Dạ, đau lưng, tức ngực, nhức mỏi, chóng mặt, nhức đầu đều trị được hết!

- Vậy thì để tôi mua một ít. Mà ông bán cách nào?

- Dạ, một cắc một thìa.

- Thìa là cái gì?

- Thìa là cái này- Người khách trở chiếc muỗng gỗ cầm trong bình.

- Vậy để tôi hai muỗng.

- Ông mua năm cắc đi, tôi bán rẻ cho.

Thầy Tám quay lại thì thấy vợ đứng ở cửa buồng. Bà Tám tiếp lời chồng:

- Ông ngồi dạy học hay đau lưng, nên mua khá khá một chút.

- Ủ, bà ra đây coi mấy món thuốc này.

Bà Tám bước ra. Người khách đưa cho bà miếng quế. Bà cầm lên xem và hỏi:

- Mấy miếng vỏ cây này để làm chi vậy ông thầy?

Bà phong cho người khác danh hiệu "thầy thuốc" một cách hồn nhiên. Vì đây là người biết trị bệnh cũng như thầy Chệt trong chợ, cũng như thầy Tám dạy học trò. Theo bà, hễ ai dạy người khác việc gì thì đáng gọi là thầy: thầy nghề võ, thầy lỗ ban cũng đều là thầy cả.

- Khi lột nó ra khỏi thân cây thì nó còn tươi, Khi phơi, nó cuộn lại. Như vậy, bên ngoài khô mà bên trong không khô, cho nên phải phải lấy que trúc ngáng nó ra giống như chiếc thuyền nan vậy.

- Thuyền nan là gì ? - Thầy Tám hỏi.

- Dạ, là cái thuyền đan bằng tre chúng tôi chạy buồm từ ngoài nớ vô đây.

- À tôi biết rồi. Đó là cái ghe bầu. Năm nào gần Tết cũng có ghe bầu ngoài Huế vô đây bán thúng rổ, nia sàng, rổ đi chợ, gàu tát đĩa, đươn thật khéo. Hồi trước họ vô đây đều hơn. Mấy năm nay không biết sao hơi thừa. Nói vậy thầy cũng ở ngoài Huế vô đây hả ?

Người khách lễ phép thưa:

- Dạ không phải! Huế còn xa ở ngoài nữa. Chúng tôi ở xứ Quảng, phía gần trong này.

Bà Tám nói:

- Ở đây hễ nghe nói tiếng "trọ trẹ" thì bà con cứ kêu là "người Huế". Bởi vậy nên có câu hát: Anh về ngoài Huế thắt rế tai bèo; Gởi vô em bán đỡ nghèo đôi năm"

Thầy Tám phụ hoa. với vợ:

- Ở gần đây có ba, bốn người cũng nói giọng giống ông. Hồi năm họ cũng vô đây bán thúng nia, rồi không biết sao ở luôn trong này, cưới vợ có con mua đất mua trâu mần ăn khá lắm. Để chốc nữa tôi kêu họ lại đây nhìn bà con!

Thầy Tám hỏi mua cái mật gấu để uống trị bệnh tức ngực và một vài món thuốc trị bệnh con nít, để phòng khi học trò có sổ mũi nhức đầu thì cho uống.

Thầy Huế soạn ra, kể tỉ mỉ cách dùng từng món và cười đặc ý:

- Hôm nay thật là ngày tốt, thánh dất tôi tới quý địa gặp nhơn huynh. Tôi chỉ lấy nửa giá tiền. Một thanh quế, một gói trà, cái mật gấu , xin một đồng bạc thôi!

- Ông đi đường biển xa xôi hiểm trở vô đây, công đó đã quý rồi, tôi đâu dám trả rẻ vậy.

- Tôi bán rẻ vì nhơn huynh là đồng nghiệp của tôi.

- Nói vậy nhơn huynh cũng làm nghề dạy trẻ?

- Trước kia cơ, còn bây giờ thì làm bạn với gió mây!

Hai bên chủ khách vừa uống trà Huế, vừa nói chuyện và dần dần đi vào mỗi tương đắc và đối cách xưng hô Thầy Huế ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi lễ phép thưa:

- Dám hỏi nhơn huynh một câu, xin miễn chấp!

- Xin cứ tự nhiên cho.

- Nhơn huynh tái giá đã được đúng mười năm thì phải!

- Sao đại huynh biết giỏi vậy ?

- Đôi liễn tang bụi bặm mờ kia cho tôi biết điều đó.

- Nhà tôi tái giá, còn tôi mới thành hôn lần đầu.

- Chắc trong đám học trò kia có cậu ấm nhà ta.

- Dạ, nhờ trời ban phước, thằng bé nay đã học thuộc lòng các phép toán.

- Nhơn huynh có quý tử vào lúc...

- Ngoại ngũ tuần

- Vậy nhơn huynh là người đại phúc.

Hai người càng nói chuyện càng tâm đầu ý hợp. Qua dòng tâm sự, thầy Tám thấy thầy Huế không phải là người bán thuốc dạo mà là một ông thầy Nho đã từng dạy học trò, nhưng vì thời thế đổi thay

ông nghề ông cống cũng nằm co

nên nhà Nho mới ra nông nổi. Thầy Tám bèn mời thầy Huế ở lại đàm đạo.

Thầy Tám cũng biết chút ít văn chương điển tích nhưng so với ông thầy Huế thì quá ít ỏi. Thầy Huế nói chuyện bên Tàu lẫn bên Tà, thầy Tám nghe mê man. Từ chuyện Tần Thủy Hoàng sợ chữ đốt sách chôn học trò đến chuyện Chiêu Hồ mó vào "hang hùm" của Hồ Xuân Hương và những giai thoại bình dân :

chó vá cắn thợ may

ngựa kim ăn cỏ chi?

da trắng vỗ bì bạch...

Thầy Huế càng nói càng say mê, thầy Tám càng nghe càng thú vị. Nhờ Minh dạy thay nên thầy Tám không phải bận tâm. Hai người bạn mới trở thành tri âm. Hết chuyện thuốc men, bắt sang chuyện văn chương. Khi hai người hứng thú cười vang thì Minh ló đầu lên nghe lóm, nhiều lúc quên cả nhiệm vụ. Đến chiều, thầy Huế mới nhớ ra việc bán thuốc, Thầy Tám kêu bà con trong xóm đến mua giúp cho thầy Huế. Thầy Huế xiết chi cảm động bèn viết tặng thầy Tám mẫu chữ Nho bằng bút sắt "Hội Ngộ Phong Vân - Hải Trình Vạn Lý " và một bài Đường luật chữ Nôm:

Trẻ con mười đứa dạy cầu vui
Buổi xế chiều đông rộn tiếng cười
Dấu sắc dấu huyền còn lộn xộn
Vần xuôi vần ngược cứ lồi thoi
Măng non cây có bàn tay uốn
Cổ thụ cuồn phong đã tả tơi
May được Cạc nô về thăm lớp
Ấy là hồng phúc để muôn đời

Lưu luyến rồi cũng phải chia tay. Thầy Tám đưa bạn xuống lộ làng, rồi cùng đi một quãng xạ Trời chiều tươi sáng nhưng cuộc chia ly làm cho lòng người cảm thấy phong cảnh thê lương. Thầy Huế đứng lại và nói với giọng xúc động:

- Xin nhân huynh trở lại. Năm sau khi gió chướng thổi mạnh tôi sẽ có mặt ở đây để mình còn tâm sự tiếp. Tôi sẽ sửa lại cặp trượng của bài thơ chưa được ổn lắm.

- Xin đại huynh chớ quên cuộc đất nghèo nàn tăm tối này.

Thầy Tám móc trong túi ra một đồng bạc đãi bạn lên đường. Thầy Huế không nhận, cho rằng tấm thanh tình của lối xóm như vậy đã quá nhiều, nhưng thầy Tám nhét vô tay nải của thầy Huế.

Hai người bạn già nhìn nhau mà nước mắt tuôn ròng. Thầy Tám đứng nhìn dáng gầy gò của thầy Huế xa dần trên con đường đất. Sắp đến khúc quanh, thầy Huế quay lại vẫy tay hồi lâu. Thầy Tám cũng vẫy tay đáp lại rồi chờ bạn đi khuất mới quay lưng. Ôi cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy!

Minh có mặt ở lớp học suốt buổi thư đàm của hai ông thầy. Khi thầy Tám

tiền chân thầy Huế, Minh lại đi theo và cũng buồn lây với thầy.

Nhưng điều mà Minh ngạc nhiên là ngoài nhà trường, còn có một nền văn hoá khác không ghi chép trong sách vở, không được giảng dạy chính thức mà vẫn tồn tại. Đó là giai thoại văn chương rất lý thú mà Minh vừa nghe. Minh thích hơn cả những "bài Annamite" giảng bằng tiếng Pháp ở trường. Ngoài những món thuốc Tây bán ở tiệm và thuốc Bắc do thầy Chệt coi mạch và kê đơn, còn có những món thuốc của thầy Huế với cái tên chung là "thuốc cao trà đẳng" mà bà con đã công nhận như thuốc gia truyền, ai cũng có thể bào chế hoặc dùng được. Cuộc sống văn minh của thành thị và cuộc sống tối tăm của thôn quê ví như bản nhạc Tây và câu hò cấy , mỗi loại đều có âm thanh riêng biệt và đều đáng yêu.

Năm sau, khi gió chướng bắt đầu thổi lai rai thầy Tám nhớ ông thầy Huế. Nhưng không thấy ông bạn xưa trở lại. Cứ mỗi lần thấy đàn bà đi chợ về, xách theo thúng nia Huế thì ông càng nao nao. Ông tự dựng cố đi mua bút giấy để tìm những chiếc ghe bầu, hỏi thăm ông bạn thơ, nhưng không ai biết ông ở đâu. Trên đường về, thầy Tám thờ thẫn như kẻ mất hồn. Bài thơ năm xưa vẫn còn nguyên cặp trạng không ai chữa được. Mỗi duyên tao ngộ phút chốc mà cứ đeo đẳng theo ông mãi. Thầy Tám tiếc không nghe được thêm những giai thoại văn chương. Văn chương thâm trầm vậy, mà than ôi, trên thế gian này không phải ai cũng biết quý trọng nó. Và cũng không phải ai cũng biết ơn thầy như Cạc Nô.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 2

Cả nhà thức dậy sớm hơn mọi ngày: hôm nay Minh rời quê lên tỉnh nhập trường. Hai tháng nghỉ hè qua mau. Chơi chưa mãn các trò vui đã hết ngày. Chiếc tráp gỗ có khoá của Minh đã nhét đầy ắp những quần áo sách vở. Cơm nước xong thì cũng vừa nghe tiếng tù và rúc vang trên sông.

Làng Hương Mỹ của Minh có hai đường giao thông chính: rạch Tân Hương và con lộ chạy song song suốt hai làng (Hương Mỹ và Minh Đức). Vì giáp ranh , nên hai làng cũng quan hệ với nhau về mặt xã hội. Trai làng Hương Mỹ cưới con gái làng Minh Đức hoặc ngược lại. Từ đó bà con càng đôn và từ đó dây mơ rễ má càng nhiều, cho nên Hương Mỹ và Minh Đức chẳng khác hai gian của một ngôi nhà, bên Nội bên Ngoại. Thăng Bảo phụ với anh khiêng cái tráp lên mé sông chờ đò. Đò đi tỉnh cứ ba ngày một chuyến. Nó vừa rời bến chợ là tức tù và để khác hai bên mé sông chuẩn bị. Dọc theo sông không có bến. Chỗ nào khách đợi thì nó đâm mũi vào rước. Bao nhiêu nó cũng chở hết. Đi trong rạch Tân Hương thì nó còn chèo chống hè hụi. Chờ khi ra đến sông Hàm Luông thì nó chạy buồm. Nếu thuận gió thì chỉ vài lèo , ngủ một giấc, mở mắt ra là đã thấy mình ở bến chợ Bến Tre. Đặc biệt lần này, ông Tư dắt thăng Bảo xuống đò với Minh. Minh lấy làm lạ hỏi, thì ông Tư bảo:

- Sẵn đò , ba đi ra đám giỗ ngoài ngoại con.

Hồi nhỏ năm nào Minh cũng theo ba má ra ngoại vào ngày giỗ lớn này, nhưng bây giờ bận học xa, ngày nhập trường lại đúng vào ngày giỗ nên Minh đành vắng mặt.

Thăng Bảo lại mách lẻo. Nó lôi Minh ra mũi đò rỉ tai cho Minh biết về mục đích chuyến đi này của ba. Bỗng nó trở tay lên bờ:

- Tới chợ rồi kìa anh!

Minh nhìn theo: Tân Hương! Chợ quê ngoại. Thuở bé học trường làng, mỗi lần nghỉ hè, Minh đều ra nhà ngoại ở chơi thoa? chí đến ngày nhập trường mới về. Bây giờ lớn lên, đi xa quê ngoại, mảnh đất mang những kỷ niệm

thân yêu thời thơ ấu.

Từ dưới sông nhìn lên, ngôi chợ hiện ra có vẻ như khác khác. Nền chợ đá ong đỏ thẫm, những gốc me còi , ngôi nhà lồng cũ kỹ, vách tường loang lỗ, hai dãy phố thấp với người qua lại lao xao...Tất cả như lùi sau mái chèo dài rồi khuất hẳn.

Vừa qua khỏi chợ chiếc đò chun qua cây cầu sắt. Minh thấy người ta đi trên đó, kẻ gánh gồng, người tay không.

Nắng in bóng cầu trên mặt nước. Những kẻ ván quá nhỏ so với thân người. Vậy mà thuở bé mỗi lần đi trên cầu, Minh sợ lợt kẻ rơi xuống sông. Cậu Tám của mình phải lôi tay Minh chạy , nếu không Minh bước trên từng tấm ván.

- Em có đi cầu này không Bảo? - Bỗng Minh buột miệng hỏi.

- Có chứ.

- Em có sợ không?

- Cầu khi em còn không sợ nữa là cầu sắt.- Thăng Bảo đáp rất tự hào.

Bỗng nhiên Minh nghe koé mắt nóng ran. Giọt lệ ấu thơ năm nào bất ngờ chảy thẫm vào què ngoại. Đến bên nhà ngoại, thằng Bảo kêu đò ghé lại. Ông Tư dặn dò Minh rồi bước lên bờ với Bảo. Con đò quay mũi ra, vô tư. Minh nhìn lên bờ theo cha và em. Minh chợt nhận ra mái tóc người cha nay đã bạc nhiều và lưng hơi còm. Tuổi già đến không ai tránh được.

Càng gần vàm thì con rạch càng nở ra và nghe gió bắt đầu thổi mạnh và sóng vỗ mạn đò. Sông cái Hàm Luông hiện ra trước mặt nhu một dãy bạc lấp lánh menh mông. Chủ đò nói với hành khách:

- Mình cặm sào ở đây nghỉ ăn cơm rồi đổ đèn mới bắt đầu dựng buồm chạy. Ông bà cô bác nào muốn ăn cơm xin cho biết để tổng khậ tôi lo.

Đò nằm nép bên mé vàm, phía cạy , dưới một tàng bần um tùm. Nhiều người leo lên mũi đò đổi không khí. Vài chàng trai nhảy xuống sông trửng giỡn với Hà Bá.

Mấy ông khách sồn sồn hợp tác với tài công bày đồ nhậu ra sau lái và bắt đầu "cửa cột dầu vuông" (#1). Ông tài công thò đầu xuống nước hỏi mấy cậu đang lặn hụp:

- Mấy cậu có vận choàng tẩn không? Coi chừng cá nóc nó tiệnmất cái "củ

chùy" đa nghe!

Minh nằm bên trong vừa nhớ nhà vừa nhớ trường. Thuở bé học trường quâng, mỗi lần sắp nhập học, Minh cứ bận bịu với những con trâu đất, những cần câu, giàn thun và những trò chơi ngoài đồng: đá dế, hót lia thia..Minh không muốn rời nhà để trở lại trường nữa.

Nhưng bây giờ, những trò chơi ấy như xa dần với Minh. Chàng đang đeo đuổi sách vở ở nhà trường. Và những mái tóc , những tà áo cũng đã bắt đầu có sức hấp dẫn đối với chàng.

Hình như Minh nhớ trường nhiều hơn nhớ nhà. Minh nôn nao mong gặp lại bạn bè.

- Ba không chỉ có đi đám giỗ đâu! Ba đi chuyện khác!

Thằng Bảo mách lẻo như vậy. Nhưng Minh không để ý cho lắm. Cái "chuyện ấy" nghe còn xa vời đối với Minh.

Về chiều càng lúc càng có nhiều ghe tới. Họ từ miệt trên đổ xuống, từ miền dưới lên tỉnh. Trời vừa sụp mặt thì vàm sông như một thành phố nổi, mỗi chiếc ghe một sinh hoạt, thiết rộn rịp. Ghe này hỏi ghe kia bán món gì. Ghe nọ lại hỏi ghe này đi đâu ? Rồi họ trao đổi hàng hoá với nhau: khóm, mít, chuối, dừa dùng tạm cho bữa cơm chiều.

Ông tài công dò và khách đã cửa đứt nửa "cây cột dầu vuông". Gió mát làm ông hứng thú, ông đứng lênmũi dò hái mấy trái bần dốt đặt lên mâm và tiếp tục "cửa" cho đứt mạch.

Bỗng từ sau lái dò có tiếng vọng tới:

- Bần chua thì phải có mắm sống mới trúng điệu!

Ông chủ dò quay ngoắt lại thấy một người trung niên vận xà rồng sặc sỡ đứng ở mũi ghe đậu sau lái dò. Ông chưa kịp đáp ứng thì một người trong mâm lên tiếng:

- Đây là tiệc bất ngờ, đâu có sửa soạn trước mà đem mắm sống theo ta.!

- Các huynh không phải lo!

Chập sau chiếc đồng dài được bắt từ mũi ghe qua lái dò rồi ông bạn vận xà rồng xách gáo mắm qua.

Bữa nhậu tao ngộ chiến bần chua mắm sống giữa trời nước bao la càng thêm hào hứng. Khách giang hồ lại là bợm rượu nên thảo ăn. Có món ngon

thì đem mời, trong lúc những người không nhậu ăn cơm trên mui ghe với thịt kho tàu và trứng vịt luộc dầm nước mắm.

Cơm xong thì mặt trời cũng vừa sụp khỏi rặng cây bên kia bờ sông cái. Chủ đồ sửa soạn lèo lái để dựng buồm chạy gió. Ông nói:

- Gió rong ngọn, chỉ vài lèo thì tới nơi.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 3

Ngồi trong lớp học mà Minh nghe trái tim mình se thắt như tim cậu bé Jean buổi sáng mù thu đi qua vườn hoa Lũembourg vào lúc lá vàng rơi từng chiếc trên những bức tường phủ tuyết trắng . Còn lòng Minh thì vẫn vương cảnh trí quê hương : gốc cam, tàu dừa, từng nuột dây, mái lá thân yêu . Nhìn bà đầm Tây sang trọng giảng bài, Minh liên tưởng tới ông thầy xưa của mình: già nua nghèo nàn với đám học trò lem luốc, tay cầm viết không quen bằng cầm cuốc.

Bỗng nhiên Minh nhớ lời bà Tám nói, ba má Minh đã đi coi ngày đám hỏi . Minh lo quá . Vì Minh đã phải lòng một cô bạn ở trường . Tuy chưa biết tên nhưng gặp mặt hằng này, Minh chưa biết phải làm sao trong tình thế này.

Bữa nay bà Pottier giảng về mối tình thơ ngây Paul et Virginie (#1). Minh ngồi nghe mà hồn vẫn lơ - lơ lửng như còn say sóng dờ - Ở đâu đó, nơi con dốc trái đá ong đổ vào sân trường, ở gốc cây vú sữa cuối trường nơi dựng xe đạp của đám học sinh ngoại trú.

Từ lâu, Minh có thói quen vào buổi sáng đứng ở giữa hai cây măng cầu ta nhìn đoàn lực sĩ do một mô-ni-tơ khôi ngô tuấn tú dắt chạy lên sân vận động để tập luyện . Còn vào giờ chơi, trong lúc các bạn ăn quà vặt, hoặc tìm chỗ yên tĩnh gào bài thì Minh lại lảng lảng đi đến gốc vú sữa - làm như chàng có xe đạp dựng ở đây, thực sự chàng là học sinh nội trú -... tìm chiếc xe đạp của nàng, để biết chắc rằng hôm nay nàng có đến trường , nàng không ốm đau hoặc không ở nhà luôn để lấy chồng như nhiều bạn cùng lớp . Nhìn chiếc xe đạp sơn màu tím vô tri giữa những chiếc xe khác, chàng cảm thấy như đã gặp nàng và như đã nói với nàng những lời thầm kín của trái tim chàng, những tiếng mà chàng phải nói ra cho kỳ được và chỉ với nàng.

Bà đầm vẫn say sưa giảng giải . Học sinh ngồi im lắng nghe.

- Tình yêu đến giữa Paul và Virginie là độc nhất trong lịch sử các mối tình trẻ thơ . Nó sẽ sống vĩnh viễn với người đọc , đặc biệt trong lòng tuổi trẻ .

Hai đứa nhỏ, thân nhau trong tình bạn rồi bước sang tình yêu mà không hay . Không thể nói Paul yêu Virginie trước hay Virginie yêu Paul trước . Khi yêu, hai bên cùng đến với nhau một lúc, một phút, một giây, trong cái nhìn, trong nụ cười đầu tiên, hồn nhiên trong khi hai đứa chạy chơi bắt bướm với nhau trên đồi cỏ.

Minh ngồi nghe mà hồn mơ màng . Minh cứ tưởng mình là Paul trong truyện . Lần đầu tiên Minh trông thấy nàng, chàng như bị luồng điện giật nhẹ . Cặp mắt nai như đã chiếm trọn vẹn trái tim chàng . Hình ảnh của Hồng, Oanh, Liên và những cô bạn khác đều mờ hắt rồi biến đi để chỉ còn lại một mình nàng . Đây là người con gái mà chàng mơ ước . Từ lâu Minh như người đi dạo giữa vườn hoa, nhưng chưa có ý định ngắt đóa nào . Bây giờ thì Minh cả quyết chính là nàng, đóa hoa làm cho chàng háo hức.

Mỗi buổi sáng trước khi vào học, Minh đứng ở sau gốc cột hàng ba nhìn ra con dốc chờ nàng . Nàng đến đầu dốc thì xuống xe . Cái dốc không cao nhưng trải đá ong lởm chởm, nên nàng cẩn thận, tay dắt xe, tay đè gấu váy . Vì ngọn gió vô tình ban mai từ hồ nước của thị xã thường bất ngờ lướt nhanh qua những ngọn cây xanh ở trước trường . Và vì nàng cũng biết ở hàng ba có những cặp mắt nhìn lên đầu dốc . Bước chân nàng lú lú, mắt nàng chói chói, không được tự nhiên như ở những nơi khác.

Minh Châu là một trường tư thực nổi tiếng nhất ở vùng Tiền Giang vì tỉ lệ học sinh đỗ cao trong các cuộc thi và vì kỷ luật nghiêm khắc của nó . Phần lớn học sinh là những cô cậu con ông cháu cha, những cô cậu quá tuổi không được trường nhà nước chấp nhận, hoặc những cậu Bùi Kiệm tân thời còn muốn danh đề bằng hồ khoa thi sau.

Như ở các trường khác, càng ở lớp cao, nữ sinh càng ít . Những bậc cha mẹ chịu theo trào lưu văn minh của người Pháp mới dám cho con gái đi học những trường Marie Curie , Couvent des Oiseaux, Áo Tím tím ở trên Sài Gòn, còn lại thì bắt con quanh quẩn học hết trường quận, cao lắm là trường tỉnh , rồi giữ riết ở nhà.

Chữ nghĩa làm gì ! Nó chỉ gây ác cảm cho những người mẹ chồng . Con gái chỉ có bốn phận với cái bếp, nồi cơm ,ơ cá, săn sóc manh quần tằm áo cho chồng, chớ nhiệm làm gì ba cái thứ văn minh Cụ Đồ Chiểu đã không hợp

tác với Tây đến mức độ xà bông của họ cụ cũng không thềm ngó tới , mà chỉ xà nước tro . Con gái không được đọc tiểu thuyết, không được nói chuyện với trai . Còn việc bắt tay đàn ông là điều tối kỵ . Đó là mầm mống, lớn lên , sẽ quấy nát gia đình êm ấm của các cụ.

Nhiều lần ba má ngỏ ý muốn Minh ở nhà để cưới vợ và trông nom nhà cửa ruộng vườn. Đời này người ta vác gĩa. đi vay lúc chớ có ai vác gạo đi vay chữ bao giờ ! Đó là câu nói ở cửa miệng các cụ. Nhưng Minh nài nỉ ba má để cho Minh học thi lấy bằng Thành Chung

Một hôm Minh cũng đứng ở hàng ba ngó ra đầu dốc thì Bền đến vỗ vai chàng:

- Chờ "ên" (#2) thả xe xuống dốc hả mày? - rồi Bền đưa cho Minh nắm xôi và cười , tiếp - Mày ngó riết chắc nó đòi nhà trường phải mở cửa sau cho nó đi chớ không dám đi cổng trước.

Bền là bạn cùng lớp, thi thành chung mới rớt vài ba lượt thôi, ngồi 4ème mòn cả bàn, nhả mặt với giáo sư, hiện được bạn bè tặng cho hũn danh là vieux Bền (Bền già), nhưng Bền không nao. Gia đình Bền chỉ cần Bền ở nhà ngồi ghe đi thâu lúa ruộng.

Thấy Minh làm thình, Bền tiếp:

- Bữa nào nó mặc đồ đầm mày sẽ được dịp chiêm ngưỡng dung nhan của nó. Đặc biệt cặp chân giá đáng ngàn vàng. Hề hề... Nàng là con gái ông Phán ở gần ngã ba Tháp, mày muốn tao đưa tới làm quen không?

- Khách không mời mà tới à?

- Nhưng mày có "đau tim" vì nó không chớ ?

- Cái thằng đặt chuyện! Thầy giám thị biết được thì ăn "cồng" (#3) đó nghe mày !

- Mày phải nhanh tay !

- Mày nói với tao làm gì chớ ?

- Ê, ông già nó là dân Tây, chắc là văn minh lắm. Cho nên ngoài cái tên Việt là Lý Lệ Lan "ên" còn cái tên đầm là Emilie Liliane nữa. Tên gì mà dài như phương trình "ăn rệp" (#4) có bốn ẩn số ! Lý Lệ Lan Emilie Elianne , quớ được nó, mỗi lần mày kêu em " Ê.Mị.lị.i... " chắc là phải hựt hơi!

- Sao mày không tấn công đi ? - Minh hỏi ngoặt lại.

- Khó lắm mà ơ !
- Khó sao mà lại xúi tao?
- Hé hé ? Không phải tao sợ khó mà vì tao biết tao "sút" không vô "gôn" được. Hể biết "sút" không vô thì đừng "sút". Đó nghệ thuật trên sân cỏ mà cũng là nghệ thuật ở ngoài đời , mà hiểu không ? Hì hì - Bền vỗ vai Minh
- "Tìm ai khắc một chữ nàng" rồi hả ? Nói thiệt đi, tao mớm bóng cho mà "sút", thì chắc nàng thả lỏng khung thành cho vô đó.

Bà đầm ngưng giảng, trở tay về phía Minh:

- Minh, hãy nói cho ta biết tại sao thằng Paul ốm ?
- Minh đang thả hồn xa vời bỗng giật mình. Tiếng gọi bất ngờ và câu hỏi hóc búa làm Minh ngớ ra. Bền ngồi sau lưng nhắc khẽ như gió vào tai Minh:
- Vì nó nhớ Virginie ! Nói mau lên kẻo ăn hột vịt !
 - Vì Paul nhớ Virginie! - Minh như kẻ sắp chết đuối vớ được bắp lá !
 - Giỏi !- Bà đầm gật đầu khen rồi lại hỏi - Các con kể tóm tắt một đoạn văn hoặc một đối thoại ngắn trong lúc Paul và Virginie thân nhau ! Ai biết ?

Bền vụt giơ tay và được bà đầm chỉ định - rồi bà quay lại Minh:

- Hôm nay ta thấy con hơi khác thường. Xác ở đây mà hồn ở đâu vậy Minh ?

Bền đứng lên trả bài xuôi như nước chảy:

- Paul là một thiếu niên chưa biết yêu nhưng vì hoàn cảnh được gần Virginie nên hai người đã êm đềm đi vào tình yêu bằng những pas de velours , những bước nhung, mà cả hai người đều không hay. Cho đến khi Virginie chết thì Paul đau khổ vô cùng. Và mãi khi sau này Paul mới nhận ra đó là tình yêu. Tình yêu của hai người như nước thấm từng giọt vào đá. Một đối thoại đẹp giữa hai người là khi Paul hỏi Virginie Tôi xin được kể lại như sau. Lúc Virginie sắp chia tay với Paul.

- Em về thăm nhà rồi chừng nào trở lại ?

Virginie không đáp mà hỏi ngược lại:

- Nếu em không trở lại thì sao ?
- Thì tôi không có ai để cùng đi bắt bướm hái hoa ở đồng cỏ !
- Paul rủ bạn khác!
- Không có ai làm cho tôi hạnh phúc bằng Virginie.

- Rủi em chết rồi sao ?
- Tôi cũng chết theo để hai chúng mình cùng đi bắt bướm hái hoa bên thế giới khác !
- Nếu anh chết trước thì em cũng chết theo nhé !
- Ủ, hay là chúng ta cùng chết một lúc có phải hay hơn không ?

Bền tiếp:

- Chúng yêu nhau đến thế, cho nên khi Virginie đi xa thì Paul ngã ốm, rồi ốm nặng. Bệnh của Paul chỉ có một bác sĩ chữa được thôi. Đó là Virginie. Vì là bệnh... - Bền không có chữ để diễn tả.

Bà đầm khẽ hỏi:

- Bệnh gì ?
- Dạ bệnh tim ạ !
- Crise cardiaque ? Oh! Đó là chứng bệnh hiểm nghèo. Nhưng trong sách không có câu nào nói rằng Paul bị bệnh đó cả.
- Dạ đây là maladie de coeur . Mal au coeur theo kiểu Verlaine nói : "Il pleut dans mon coeur" chứ không phải crise cardiaque .!

Bà đầm kêu lên ngạc nhiên và khen rồi rít:

- Con có lý ! Con giỏi lắm ! Đó là bệnh khó chữa hơn các bệnh tim khác! - Bà gật gù và tiếp - Từ khi dạy Pháp văn, ta đã giảng bài này nhiều lần nhưng không có trò nào trả lời hay như con. Con sẽ nhận điểm cao nhất của ta từ trước đến nay.

Bà đầm đầu chừng 34, 35 tuổi nhưng lúc nào cũng kêu học trò năm thứ tư của bà bằng "các con! mes enfants !" trong lúc đám đệ tử có trụ đã quá hai mươi. Nhưng chúng vẫn thành kính gọi bà bằng "maman" . Có cậu lại dám khen "maman trẻ đẹp qua" .nữa. Bà chỉ cười thích thú và "cảm ơn các con"!.

Bà rất yêu học trò Việt. Bà cho họ là những học sinh siêng năng, chịu khó, thông minh và chân thật. Bà thường khéo léo than phiền chánh phủ đối xử không công bình với học sinh bản xứ. Người ta đồn rằng những lần bà làm giám khảo cuộc thi bằng thành chung, đến phần hạch miêng bà chỉ hỏi vớ vẩn:" con tên gì, quê quán ở đâu, sau này định làm gì để sống .." rồi cho điểm lớn, chứ không hạch như nhiều giáo sư khác đánh rớt học sinh.

Hết giờ Pháp văn, các bạn bu lại hỏi ý kiến Bền để làm bài, còn Minh thì âm thầm đến bên gốc vú sữa "nhìn chiếc xe tím" của nàng. Lần này chàng quyết chí trao lá thư cho nàng. Rồi ra sao thì ra. Trong hai chữ "yêu" hay "không", nàng phải nói một. Dây xe đạp nam dựa bên tường đối diện với đám xe đạp nữ dựng ở gốc vú sữa. Chàng làm như có chiếc xe của mình trong đó. Kia rồi, chiếc xe tím. Chàng bước lại định móc túi lấy bức thư gắn trên tay cầm - bức thư chàng đã viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần công phu hơn cả một bài luận.

Nhưng nhìn dây xe đạp nữ chàng bỗng nhận ra một điều: cách gởi thư như vậy thật phiêu lưu. Có thể người khác thấy sẽ mở ra xem, rồi đem trình lên giám thị. Chắc chắn chàng sẽ bị đưa ra Hội Đồng Kỷ Luật nhà trường. Cả trường sẽ hay, sẽ chế giễu hoặc khinh miệt chàng như một học sinh kém tư cách. Bố chàng, một nhà Nho học lẫn Tây học, một người cha rất nghiêm khắc luôn luôn dạy chàng: Người có tài mà không có đạo đức không xài đáng", nhận được thư nhà trường thế nào cũng lên để hỏi cho ra lẽ. Ông sẽ buồn khổ biết bao nhiêu khi biết rõ nguyên do.

Ồ ! Một bức thư lại gây ra chuyện long trời lở đất thì chàng không dám gởi. Ngoài ra chàng nào đã chắc nàng có để ý tới mình. Quả là một sự liều lĩnh, không có chút hy vọng thành công. Ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong lòng bỗng nhiên tắt rụi. Chàng quay đi và tự nhủ, nếu ta không nói thì làm sao nàng biết ?

Chàng vừa ra tới mé sân thì có tiếng hỏi từ phía sau lưng:

- Cậu muốn lấy chiếc xe của cậu ra hả?

- Ở ơ... ! - Minh lúng túng, nhìn lại thì đụng nhằm lão già quét sân trường - Dạ, cháu chỉ đến xem coi xe em cháu còn đây không chớ không có ý định lấy xe.

Minh tưởng nói vậy cho qua truông nhưng chẳng dè lão già sốt sắng:

- Chắc là... chiếc này !- Lão chỉ chiếc xe màu tím bánh có bọc lưới và yên xe bao bằng lông thỏ trắng muốt.

- Sao cụ biết là chiếc đó ?

- Mỗi buổi sáng tôi quét sân tôi thấy cậu đứng hàng ba chăm chú nhìn lên dốc. Chắc cậu sợ em gái trượt chân té chớ gì ? Hề hề... Trên cái dốc đó đã có

nhiều cô té rồi. Cậu lo là phải ! Tôi thấy hình như bánh sau hơi non. Cậu có rồi đem đi bơm giùm kéo chốc nữa cô em cời nát ruột!

- Dạ để chốc nữa, bây giờ gần tới giờ học rồi!

Minh vừa nói vù đi nhanh nhưng bỗng nghe có tiếng the thé:

- Bác ơi ! Có vú sữa rụng không ?

Lão già lẩn Minh quay lại. Chàng nhận ra Emilie Lão hỏi Minh:

- Có phải cô em gái của cậu đó không ?

Thấy Minh lúng túng, lão pha trò:

- Có người đi tìm vú sữa chín thôi cô à ? Xe của cô bánh sau hơi no, cô có cần bơm thêm không. Có người sẵn sàng giúp cho cô đây!

Emilie chạm trán bất ngờ với nam học sinh lạ, then thùng trở vào lớp. Đợi cô nàng đi khuất, lão già hỏi Minh:

- Cô ấy là em gái của cậu à?

- Dạ phải !

- Sao anh em mà kẻ ngoại người lại nội trú ?

- Dạ ..ở đằng nhà ồn lắm cháu không học được, nên ba... cháu cho cháu vô ở trong trường tiện lợi hơn.

Lão cười và nói một hơi như đã sắp sẵn trong bụng hồi đời nào:

- Hỏi cậu chơi vậy thôi chứ tôi biết rồi. Tôi thấy cậu sáng bữa nào cũng đứng nhìn lên dốc. Cô ấy được lắm, tướng đi tướng đứng đảm đảm, gương mặt phúc hậu, cái miệng có duyên.. Cặp mắt hiền hậu nhưng sắc sảo. Hai cô cậu rất xứng đôi. Cô học năm thứ hai, cậu ngồi năm thứ tư thì càng hợp lý ! - Thấy chàng lặng thinh, lão lại càng nói già - Bộ hai "cậu mợ" chưa gặp nhau lần nào sao mà vừa thấy cậu, "mợ" lại thụt vô.lớp rồi?

Hai tiếng "cậu mợ" làm cho Minh ngỡ ngàng. Chàng không biết đáp thế nào cho đúng. Cũng may, chuông reo, Minh chạy về lớp như thoát nạn.

Tới giờ Sử Địa của giáo sư Long. Giáo sư rất được mến mộ. Học trò bảo ông nói tiếng Pháp hơn Pháp, ông thường đi đăng xê với bà đầm ở nhà Xec Tây ngoài bờ sông Tiền Giang. Ông có máu tứ đồ tường. Chiều thứ bảy ông đi một chén tới sáng thứ hai, vô lớp không có một mẫu giấy lộn trong tay, ông nháy lên buya rô vừa rung đùi vừa giảng tuồng bụng. Ông nói chuyện Đông Tây kim cổ từ Phật Thích Ca đi tu đến Christophe Colomb tìm ra

châu Mỹ v.v... Học trò nghe mê tít. Bữa nay ông kể lại tình sử Napoléon và Joséphine.

Minh ngồi nghe mà không hiểu. Tâm trí chàng còn lớn vờn ngoài gốc vú sữa. Chàng nơm nớp lo có người biết ý định của chàng định gửi thư cho Emilie Ái tình là một sự phiêu lưu thú vị đầy mạo hiểm mà tuổi trẻ lẫn tuổi già đều thích dẫn thân vào.

Tan học buổi chiều, Bền lại đến tán Minh:

- Bữa nào nó dắt xe xuống dốc mày chạy đến nịnh đầm một chút. Mày cú xuống 45 độ như mấy ngài seigneur (#5) chào các bà mệnh phụ hồi thế kỷ 16 và nói: "Xin cho được xẹt via nường nường một lần thì kẻ nô tỳ này lấy làm hân hạnh lắm.!" Làm như vậy chừng vài lần thì thế nào nàng cũng cảm động và có thể cho mày một miếng tim con con gặm chơi!

Minh bật cười:

- Sao mày không nịnh mà lại xúi tao?

- Tao đã bảo là cái "gôn" đó tao "sút" không vô mà! Mày là đứa có hy vọng nhất trường đấy! Nếu mày không dám nói thì viết thư, tao đưa giùm cho.

Nghe nói đến "thư" Minh giật mình. Minh tự hỏi: hay là nó có xem màn kịch hồi sáng ở gốc vú sữa ? Nó biết thì cả trường sẽ biết, bẽ cái mặt.

Như thường lệ học trò năm 4ème chán ngấy bữa cơm chiều do một bà sấm già phụ trách. Chúng đi ra cầu tàu Lục tỉnh, đi lại rap hát Nam Xuân hoặc lên sân vận động "rửa mắt" ở pít xin (#6) rồi đi ăn cơm tiệm Lục Mừng.

Riêng Minh thì thơ thẩn ở sân trường. Giữa những dấu xe in trên cát, Minh cố tìm vết xe của Emilie Chàng đến tận gốc vú sữa để truy nguyên, nhưng những dấu xe lẫn lộn chồng lên nhau, chàng không thể phân biệt được mà cây vú sữa thì cứ đứng im chẳng mách cho chàng một lời nao. Một làn gió nhẹ lướt qua Tiếng lá khua rì rào như tiếng lòng chàng gọi Emilie Chàng buồn rầu quay ra sân, đi lên con dốc rồi ra đường nhựa. Những dấu xe đã mất hút trên mặt đường nhưng có một vết đã từ lâu in đậm trong tim chàng: Emilie Liliane Lý Lệ Lan! Và sẽ không bao giờ phai!

Ngồi trong lớp học mà Minh nghe trái tim mình se thắt như tim cậu bé Jean buổi sáng mù thu đi qua vườn hoa Lũembourg vào lúc lá vàng rơi từng chiếc trên những bức tượng phủ tuyết trắng . Còn lòng Minh thì vẫn vương cảnh

trí tuệ hường : gốc cam, tàu dừa, từng nuốt dây, mái lá thân yêu . Nhìn bà đầm Tây sang trọng giảng bài, Minh liên tưởng tới ông thầy xưa của mình: già nua nghèo nàn với đám học trò lem luốc, tay cầm viết không quen bằng cầm cuốc.

Bỗng nhiên Minh nhớ lời bà Tám nói, ba má Minh đã đi coi ngày đám hỏi . Minh lo quá . Vì Minh đã phải lòng một cô bạn ở trường . Tuy chưa biết tên nhưng gặp mặt hằng này, Minh chưa biết phải làm sao trong tình thế này.

Bữa nay bà Pottier giảng về mối tình thơ ngây Paul et Virginie (#1). Minh ngồi nghe mà hồn vẫn lơ - lơ lửng như còn say sóng dờ - Ở đâu đó, nơi con dốc trải đá ong đổ vào sân trường, ở gốc cây vú sữa cuối trường nơi dừng xe đạp của đám học sinh ngoại trú.

Từ lâu, Minh có thói quen vào buổi sáng đứng ở giữa hai cây măng cầu ta nhìn đoàn lực sĩ do một mô-ni-tơ khôi ngô tuần tú dắt chạy lên sân vận động để tập luyện . Còn vào giờ chơi, trong lúc các bạn ăn quà vặt, hoặc tìm chỗ yên tĩnh gào bài thì Minh lại lảng lảng đi đến gốc vú sữa - làm như chàng có xe đạp dừng ở đây, thực sự chàng là học sinh nội trú -... tìm chiếc xe đạp của nàng, để biết chắc rằng hôm nay nàng có đến trường , nàng không ốm đau hoặc không ở nhà luôn để lấy chồng như nhiều bạn cùng lớp . Nhìn chiếc xe đạp sơn màu tím vô tri giữa những chiếc xe khác, chàng cảm thấy như đã gặp nàng và như đã nói với nàng những lời thầm kín của trái tim chàng, những tiếng mà chàng phải nói ra cho kỳ được và chỉ với nàng.

Bà đầm vẫn say sưa giảng giải . Học sinh ngồi im lắng nghe.

- Tình yêu đến giữa Paul và Virginie là độc nhất trong lịch sử các mối tình trẻ thơ . Nó sẽ sống vĩnh viễn với người đọc , đặc biệt trong lòng tuổi trẻ . Hai đứa nhỏ, thân nhau trong tình bạn rồi bước sang tình yêu mà không hay . Không thể nói Paul yêu Virginie trước hay Virginie yêu Paul trước . Khi yêu, hai bên cùng đến với nhau một lúc, một phút, một giây, trong cái nhìn, trong nụ cười đầu tiên, hồn nhiên trong khi hai đứa chạy chơi bắt bướm với nhau trên đồi cỏ.

Minh ngồi nghe mà hồn mơ màng . Minh cứ tưởng mình là Paul trong truyện . Lần đầu tiên Minh trông thấy nàng, chàng như bị luồng điện giật

nhẹ . Cặp mắt nai như đã chiếm trọn vẹn trái tim chàng . Hình ảnh của Hồng, Oanh, Liên và những cô bạn khác đều mờ hẳn rồi biến đi để chỉ còn lại một mình nàng . Đây là người con gái mà chàng mơ ước . Từ lâu Minh như người đi dạo giữa vườn hoa, nhưng chưa có ý định ngắt đóa nào . Bây giờ thì Minh cả quyết chính là nàng, đóa hoa làm cho chàng háo hức.

Mỗi buổi sáng trước khi vào học, Minh đứng ở sau gốc cột hàng ba nhìn ra con dốc chờ nàng . Nàng đến đầu dốc thì xuống xe . Cái dốc không cao nhưng trải đá ong lổm chổm, nên nàng cẩn thận, tay dắt xe, tay đè gấu cày . Vì ngọn gió vô tình ban mai từ hồ nước của thị xã thường bất ngờ lướt nhanh qua những ngọn cây xanh ở trước trường . Và vì nàng cũng biết ở hàng ba có những cặp mắt nhìn lên đầu dốc . Bước chân nàng lú lút, mắt nàng chói chói, không được tự nhiên như ở những nơi khác.

Minh Châu là một trường tư thực nổi tiếng nhất ở vùng Tiền Giang vì tỉ lệ học sinh đỗ cao trong các cuộc thi và vì kỷ luật nghiêm khắc của nó . Phần lớn học sinh là những cô cậu con ông cháu cha, những cô cậu quá tuổi không được trường nhà nước chấp nhận, hoặc những cậu Bùi Kiệm tân thời còn muốn danh đề bảng hổ khoa thi sau.

Như ở các trường khác, càng ở lớp cao, nữ sinh càng ít . Những bậc cha mẹ chịu theo trào lưu văn minh của người Pháp mới dám cho con gái đi học những trường Marie Curie , Couvent des Oiseaux, Áo Tím tím ở trên Sài Gòn, còn lại thì bắt con quanh quẩn học hết trường quận, cao lắm là trường tỉnh , rồi giữ riết ở nhà.

Chữ nghĩa làm gì ! Nó chỉ gây ác cảm cho những người mẹ chồng . Con gái chỉ có bốn phận với cái bếp, nồi cơm ,ơ cá, sẵn sóc manh quần tẩm áo cho chồng, chớ nhiệm làm gì ba cái thứ văn minh Cụ Đồ Chiểu đã không hợp tác với Tây đến mức độ xà bông của họ cụ cũng không thềm ngó tới , mà chỉ xài nước tro . Con gái không được đọc tiểu thuyết, không được nói chuyện với trai . Còn việc bắt tay đàn ông là điều tối kỵ . Đó là mầm mống, lớn lên , sẽ quậy nát gia đình êm ấm của các cụ.

Nhiều lần ba má ngỏ ý muốn Minh ở nhà để cưới vợ và trông nom nhà cửa ruộng vườn. Đời này người ta vác gĩa. đi vay lúc chớ có ai vác gạo đi vay chữ bao giờ ! Đó là câu nói ở cửa miệng các cụ. Nhưng Minh nài nỉ ba má

để cho Minh học thi lấy bằng Thành Chung

Một hôm Minh cũng đứng ở hàng ba ngó ra đầu dốc thì Bền đến vỗ vai chàng:

- Chờ "ền" (#2) thả xe xuống dốc hả mày? - rồi Bền đưa cho Minh nắm xôi và cười , tiếp - Mày ngó riết chắc nó đòi nhà trường phải mở cửa sau cho nó đi chớ không dám đi cổng trước.

Bền là bạn cùng lớp, thi thành chung mới rớt vài ba lượt thôi, ngồi 4ème mòn cả bàn, nhẩn mặt với giáo sư, hiện được bạn bè tặng cho hũn danh là vieux Bền (Bền già), nhưng Bền không nao. Gia đình Bền chỉ cần Bền ở nhà ngồi ghe đi thâu lúa ruộng.

Thấy Minh làm thỉnh, Bền tiếp:

- Bữa nào nó mặc đồ đầm mày sẽ được dịp chiêm ngưỡng dung nhan của nó. Đặc biệt cặp chân giá đáng ngàn vàng. Hề hề... Nàng là con gái ông Phán ở gần ngã ba Tháp, mày muốn tao đưa tới làm quen không?

- Khách không mời mà tới à?

- Nhưng mày có "đau tim" vì nó không chớ ?

- Cái thằng đặt chuyện! Thầy giám thị biết được thì ăn "cồng" (#3) đó nghe mày !

- Mày phải nhanh tay !

- Mày nói với tao làm gì chớ ?

- Ê, ông già nó là dân Tây, chắc là văn minh lắm. Cho nên ngoài cái tên Việt là Lý Lệ Lan "ền" còn cái tên đầm là Emilie Liliane nữa. Tên gì mà dài như phương trình "ăn rệp" (#4) có bốn ẩn số ! Lý Lệ Lan Emilie Elianne , quờ được nó, mỗi lần mày kêu em " Ê.Mị.lị.i... " chắc là phải hụt hơi!

- Sao mày không tấn công đi ? - Minh hỏi ngoặt lại.

- Khó lắm mày ơi !

- Khó sao mày lại xúi tao?

- Hé hé ? Không phải tao sợ khó mà vì tao biết tao "sút" không vô "gôn" được. Hề biết "sút" không vô thì đừng "sút". Đó nghệ thuật trên sân cỏ mà cũng là nghệ thuật ở ngoài đời , mày hiểu không ? Hì hì - Bền vỗ vai Minh

- "Tìm ai khắc một chữ nàng" rồi hả ? Nói thiệt đi, tao mớm bóng cho mày "sút", thì chắc nàng thả lỏng khung thành cho vô đó.

Bà đầm ngưng giảng, trở tay về phía Minh:

- Minh, hãy nói cho ta biết tại sao thằng Paul ốm ?

Minh đang thả hồn xa vời bỗng giật mình. Tiếng gọi bất ngờ và câu hỏi hóc búa làm Minh ngớ ra. Bền ngồi sau lưng nhắc khẽ như gió vào tai Minh:

- Vì nó nhớ Virginie ! Nói mau lên kéo ăn hột vịt !

- Vì Paul nhớ Virginie! - Minh như kẻ sắp chết đuối vớ được bắp lá !

- Giỏi !- Bà đầm gật đầu khen rồi lại hỏi - Các con kể tóm tắt một đoạn văn hoặc một đối thoại ngắn trong lúc Paul và Virginie thân nhau ! Ai biết ?

Bền vụt giơ tay và được bà đầm chỉ định - rồi bà quay lại Minh:

- Hôm nay ta thấy con hơi khác thường. Xác ở đây mà hồn ở đâu vậy Minh ?

Bền đứng lên trả bài xuôi như nước chảy:

- Paul là một thiếu niên chưa biết yêu nhưng vì hoàn cảnh được gần Virginie nên hai người đã êm đềm đi vào tình yêu bằng những pas de velours , những bước nhung, mà cả hai người đều không hay. Cho đến khi Virginie chết thì Paul đau khổ vô cùng. Và mãi khi sau này Paul mới nhận ra đó là tình yêu. Tình yêu của hai người như nước thấm từng giọt vào đá. Một đối thoại đẹp giữa hai người là khi Paul hỏi Virginie Tôi xin được kể lại như sau. Lúc Virginie sắp chia tay với Paul.

- Em về thăm nhà rồi chừng nào trở lại ?

Virginie không đáp mà hỏi ngược lại:

- Nếu em không trở lại thì sao ?

- Thì tôi không có ai để cùng đi bắt bướm hái hoa ở đồng cỏ !

- Paul rủ bạn khác!

- Không có ai làm cho tôi hạnh phúc bằng Virginie.

- Rủ em chết rồi sao ?

- Tôi cũng chết theo để hai chúng mình cùng đi bắt bướm hái hoa bên thế giới khác !

- Nếu anh chết trước thì em cũng chết theo nhé !

- Ủ, hay là chúng ta cùng chết một lúc có phải hay hơn không ?

Bền tiếp:

- Chúng yêu nhau đến thế, cho nên khi Virginie đi xa thì Paul ngã ốm, rồi

ồm nặng. Bệnh của Paul chỉ có một bác sĩ chữa được thôi. Đó là Virginie Vì là bệnh... - Bền không có chữ để diễn tả.

Bà đầm khẽ hỏi:

- Bệnh gì ?

- Dạ bệnh tim ạ !

- Crise cardiaque ? Oh! Đó là chứng bệnh hiếm nghèo. Nhưng trong sách không có câu nào nói rằng Paul bị bệnh đó cả.

- Dạ đây là maladie de coeur . Mal au coeur theo kiểu Verlaine nói : "Il pleut dans mon coeur" chứ không phải crise cardiaque .!

Bà đầm kêu lên ngạc nhiên và khen rồi rít:

- Con có lý ! Con giỏi lắm ! Đó là bệnh khó chữa hơn các bệnh tim khác! -

Bà gật gù và tiếp - Từ khi dạy Pháp văn, ta đã giảng bài này nhiều lần nhưng không có trò nào trả lời hay như con. Con sẽ nhận điểm cao nhất của ta từ trước đến nay.

Bà đầm đâu chừng 34, 35 tuổi nhưng lúc nào cũng kêu học trò năm thứ tư của bà bằng "các con! mes enfants !" trong lúc đám đệ tử có trụ đã quá hai mươi. Nhưng chúng vẫn thành kính gọi bà bằng "maman" . Có cậu lại dám khen "maman trẻ đẹp qua" .nữa. Bà chỉ cười thích thú và "cảm ơn các con"!.

Bà rất yêu học trò Việt. Bà cho họ là những học sinh siêng năng, chịu khó, thông minh và chân thật. Bà thường khéo léo than phiền chánh phủ đối xử không công bình với học sinh bản xứ. Người ta đồn rằng những lần bà làm giám khảo cuộc thi bằng thành chung, đến phần hạch miệng bà chỉ hỏi vớ vẩn:" con tên gì, quê quán ở đâu, sau này định làm gì để sống .." rồi cho điểm lớn, chứ không hạch như nhiều giáo sư khác đánh rớt học sinh.

Hết giờ Pháp văn, các bạn bu lại hỏi ý kiến Bền để làm bài, còn Minh thì âm thầm đến bên gốc vú sữa "nhìn chiếc xe tím" của nàng. Lần này chàng quyết chí trao lá thư cho nàng. Rồi ra sao thì ra. Trong hai chữ "yêu" hay "không" , nàng phải nói một. Dây xe đạp nam dựa bên tường đối diện với đám xe đạp nữ dựng ở gốc vú sữa. Chàng làm như có chiếc xe của mình trong đó. Kia rồi, chiếc xe tím. Chàng bước lại định móc túi lấy bức thư gắn trên tay cầm - bức thư chàng đã viết đi viết lại không biết bao nhiêu lần

công phu hơn cả một bài luận.

Nhưng nhìn dây xe đạp nữ chàng bỗng nhận ra một điều: cách gởi thư như vậy thật phiêu lưu. Có thể người khác thấy sẽ mở ra xem, rồi đem trình lên giám thị. Chắc chắn chàng sẽ bị đưa ra Hội Đồng Kỷ Luật nhà trường. Cả trường sẽ hay, sẽ chế giễu hoặc khinh miệt chàng như một học sinh kém tư cách. Bố chàng, một nhà Nho học lẫn Tây học, một người cha rất nghiêm khắc luôn luôn dạy chàng: Người có tài mà không có đạo đức không xài đăng ", nhận được thư nhà trường thế nào cũng lên để hỏi cho ra lẽ. Ông sẽ buồn khổ biết bao nhiêu khi biết rõ nguyên do.

Ồ ! Một bức thư lại gây ra chuyện long trời lở đất thì chàng không dám gởi. Ngoài ra chàng nào đã chắc nàng có để ý tới mình. Quả là một sự liều lĩnh, không có chút hy vọng thành công. Ngọn lửa đang bùng bùng cháy trong lòng bỗng nhiên tắt rụi. Chàng quay đi và tự nhủ, nếu ta không nói thì làm sao nàng biết ?

Chàng vừa ra tới mé sân thì có tiếng hỏi từ phía sau lưng:

- Cậu muốn lấy chiếc xe của cậu ra hả?

- Ờ ơ... ! - Minh lúng túng, nhìn lại thì đụng nhằm lão già quét sân trường - Dạ, cháu chỉ đến xem coi xe em cháu còn đây không chớ không có ý định lấy xe.

Minh tưởng nói vậy cho qua truông nhưng chẳng dè lão già sốt sắng:

- Chắc là... chiếc này !- Lão chỉ chiếc xe màu tím bánh có bọc lưới và yên xe bao bằng lông thỏ trắng muốt.

- Sao cụ biết là chiếc đó ?

- Mỗi buổi sáng tôi quét sân tôi thấy cậu đứng hàng ba chăm chú nhìn lên dốc. Chắc cậu sợ em gái trượt chân té chớ gì ? Hề hề... Trên cái dốc đó đã có nhiều cô té rồi. Cậu lo là phải ! Tôi thấy hình như bánh sau hơi non. Cậu có rồi đem đi bơm giùm kéo chốc nữa cô em cỡi nát ruột!

- Dạ để chốc nữa, bây giờ gần tới giờ học rồi!

Minh vừa nói vù đi nhanh nhưng bỗng nghe có tiếng the thé:

- Bác ơi ! Có vú sữa rụng không ?

Lão già lẫn Minh quay lại. Chàng nhận ra Emilię Lão hỏi Minh:

- Có phải cô em gái của cậu đó không ?

Thấy Minh lúng túng, lão pha trò:

- Có người đi tìm vú sữa chín thôi cô à ? Xe của cô bánh sau hơi no, cô có cần bơm thêm không. Có người sẵn sàng giúp cho cô đây!

Emilie chạm trán bất ngờ với nam học sinh lạ, thẹn thùng trở vào lớp. Đợi cô nàng đi khuất, lão già hỏi Minh:

- Cô ấy là em gái của cậu à?

- Dạ phải !

- Sao anh em mà kẻ ngoại người lại nội trú ?

- Dạ ..ở đằng nhà ồn lắm cháu không học được, nên ba... cháu cho cháu vô ở trong trường tiện lợi hơn.

Lão cười và nói một hơi như đã sắp sẵn trong bụng hồi đời nào:

- Hỏi cậu chơi vậy thôi chớ tôi biết rồi. Tôi thấy cậu sáng bữa nào cũng đứng nhìn lên dốc. Cô ấy được lắm, tướng đi tướng đứng đảm đảm, gương mặt phúc hậu, cái miệng có duyên.. Cặp mắt hiền hậu nhưng sắc sảo. Hai cô cậu rất xứng đôi. Cô học năm thứ hai, cậu ngồi năm thứ tư thì càng hợp lý ! - Thấy chàng lặng thinh, lão lại càng nói già - Bộ hai "cậu mợ" chưa gặp nhau lần nào sao mà vừa thấy cậu, "mợ" lại thụt vô.lớp rồi?

Hai tiếng "cậu mợ" làm cho Minh ngỡ ngàng. Chàng không biết đáp thế nào cho đúng. Cũng may, chuông reo, Minh chạy về lớp như thoát nạn.

Tới giờ Sử Địa của giáo sư Long. Giáo sư rất được mến mộ. Học trò bảo ông nói tiếng Pháp hơn Pháp, ông thường đi đàng xê với bà đầm ở nhà Xec Tây ngoài bờ sông Tiền Giang. Ông có máu tứ đồ tường. Chiều thứ bảy ông đi một chuyến sáng thứ hai, vô lớp không có một mẫu giấy lộn trong tay, ông nhảy lên buya rô vừa rung đùi vừa giảng tuồng bụng. Ông nói chuyện Đông Tây kim cổ từ Phật Thích Ca đi tu đến Christophe Colomb tìm ra châu Mỹ v.v... Học trò nghe mê tít. Bữa nay ông kể lại tình sử Napoléon và Joséphine.

Minh ngồi nghe mà không hiểu. Tâm trí chàng còn lớn vờn ngoài gốc vú sữa. Chàng nơm nớp lo có người biết ý định của chàng định gửi thư cho Emilie Ái tình là một sự phiêu lưu thú vị đầy mạo hiểm mà tuổi trẻ lẫn tuổi già đều thích dẫn thân vào.

Tan học buổi chiều, Bền lại đến tán Minh:

- Bữa nào nó dắt xe xuống dốc mày chạy đến nịnh đầm một chút. Mày cúi xuống 45 độ như mấy ngài seigneur (#5) chào các bà mệnh phụ hồi thế kỷ 16 và nói:" Xin cho được xec via nướng nướng một lần thì kẻ nô tỳ này lấy làm hân hạnh lắm.!" Làm như vậy chừng vài lần thì thế nào nàng cũng cảm động và có thể cho mày một miếng tim còn con gặm chơi!

Minh bật cười:

- Sao mày không nịnh mà lại xúi tao?

- Tao đã bảo là cái "gôn" đó tao "sút" không vô mà! Mày là đứa có hy vọng nhất trường đấy! Nếu mày không dám nói thì viết thư, tao đưa giùm cho.

Nghe nói đến "thư" Minh giật mình. Minh tự hỏi: hay là nó có xem màn kịch hồi sáng ở gốc vú sữa ? Nó biết thì cả trường sẽ biết, bẽ cái mặt.

Như thường lệ học trò năm 4ème chán ngấy bữa cơm chiều do một bà sấm già phụ trách. Chúng đi ra cầu tàu Lục tỉnh, đi lại rap hát Nam Xuân hoặc lên sân vận động "rửa mắt" ở pít xin (#6) rồi đi ăn cơm tiệm Lục Mừng.

Riêng Minh thì thơ thẩn ở sân trường. Giữa những dấu xe in trên cát, Minh cố tìm vết xe của Emilie Chàng đến tận gốc vú sữa để truy nguyên, nhưng những dấu xe lẫn lộn chồng lên nhau, chàng không thể phân biệt được mà cây vú sữa thì cứ đứng im chẳng mách cho chàng một lời nao. Một làn gió nhẹ lướt qua Tiếng lá khua rì rào như tiếng lòng chàng gọi Emilie Chàng buồn rầu quay ra sân, đi lên con dốc rồi ra đường nhựa. Những dấu xe đã mất hút trên mặt đường nhưng có một vết đã từ lâu in đậm trong tim chàng: Emilie Liliane Lý Lệ Lan! Và sẽ không bao giờ phai!

Chú thích:

(1-) Paul et Virginie là tác phẩm viết về tình yêu tuổi học trò của Bernadin de Saint Pierre

(2-) "Ẽn" tiếng Pháp: Elle có nghĩa là Nàng

(3-) "Cồng" là consigne: bị phạt

(4-) "Ăn rệp": Algèbre: đại số học

(5-) Seigneur: lãnh chúa

(6-) "pít xin": piscine là hồ tắm

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 4

Nhớ đến bức thư, chàng không yên tâm. Chàng quay xuống dốc trở vào sân. Lão quét lá thấy cậu học trò thơ thẩn ra chiều tìm kiếm cái gì thì hỏi:

- Cậu đã đánh mất vật gì ?

- Dạ , không ạ!

-Cái nghề quét lớp quét sân này thường cho tôi những chiếc chìa khoá. Nhiều cô cậu đã cạy rương cạy tủ rồi mới tìm được. Tôi đã nộp tất cả cho ông giám thị. Hiện giờ chắc ông có cả chùm như chùm chìa khoá của một ông tài phú. Cậu lên đó mà xin lại.

- Dạ, cháu không mất chìa khoá ạ.! Nhưng cụ có thấy miếng giấy nào thì đừng bỏ. Dạ, giấy...ấy mà ! Chắc cháu đánh rơi bên ...gốc vú sữa !

Lão già sành tâm lý nhưng làm bộ hỏi lảng:

- Bài vở gì của cậu phải không ?

- Dạ !

- Thế thì tôi để đằng cuối dãy nhà, ngay ngoài thềm kia kìa.

Minh hấp tấp đến , xốc bừa những tập vở đủ cỡ, nhưng không gặp miếng giấy mà chàng muốn tìm.

Thấy Minh trở lại với vẻ mặt hốt hải, lão già nói ngay:

- Nếu cậu không tìm được thì đến cái thùng sắt sau hè , tôi vừa gom một mớ trút vào đó.

Minh không có tí hy vọng nào ở cái thùng nên trở vào phòng ngủ. Gặp bạn nào chàng cũng hỏi có thấy "miếng giấy " của chàng không ? Chẳng ai biết giấy gì. Thì may có kẻ mách nước một cách chắc chắn:

- Mày đi xuống nhà tắm tìm anh bồi Đông. Anh ta giặt áo quần thường moi túi để tìm xu cắc lẻ.

Minh tất tả chạy đi tìm anh bồi Đông. Anh ta đang đứng trước đồng quần áo vun như núi. Bọt xà phòng trắng phếu bao phủ cả bàn giặt.

- Anh Đông! Anh có thấy miếng giấy gì trong túi áo tôi không ?

- Số của cậu là bao nhiêu ?

- 385, thù chỉ xanh, ủa chỉ tím !
- Tôi không nhớ có hay không ? Nhưng cậu mất hồi nào?
- Mới hồi sáng đây thôi.
- Vậy thì chắc không có rồi. Vì đây là quần áo tôi nhận hôm qua. Ngày mốt tôi mới nhận đồ cũ và phát đồ mới...Mà giấy lộn thì thiếu gì, tôi ném hết cả rồi cậu à !

Minh càng thất vọng. Chàng vào phòng lục lọi khắp trong rương trong tủ, bới tung cả mền mùng nhưng vẫn không thấy. Thật là đại họa. Bỗng chàng cười một mình: không có bức thư nào hết ! Minh mới dự định thôi chớ chưa viết! Cũng như Balzac vậy mà! Ông ta đang viết ở trong phòng, bỗng có một người bạn đến thăm, ông mở cửa và nắm vai bạn khóc oà: "Bạn có gặp cô Marie ở đâu không?" "Không!" - "Nó chết rồi!" Người bạn ngơ ra không biết cô Marie nào. Thì ra đó chỉ là nhân vật trong truyện của ông đang viết...Mộng và thực lẫn lộn nhau cũng thường, nhưng đó là chuyện của các thi sĩ chớ mình là học trò khổ, mộng quái gì mà mơ! Chàng chạy ra sân xoa tay nói với lão già:

- Cháu tìm được rồi cụ ạ!
- À thế hả ? Giấy gì vậy cậu?
- À, cái vé cải lương, ủa à...Cái vé xem đá banh!
- Hèn gì cậu tìm dữ vậy.

Minh tự cho mình cái giả thuyết "lá thư chưa viết " và cố tìm sự yên tâm hoàn toàn với nó.

- Ê, lên sân vận động chơi! Nãy giờ mày đi đâu?

Minh nhận ra Bền mặc áo may ô mới, đang xách đôi giày đá banh, Bền là cầu thủ của đội tỉnh. Bền đá banh ten nít nổi tiếng đến con gái cũng mê từ hồi còn ở trường tiểu học. Các bậc đàn anh từng xem cũng khen Bền nức nở. Bây giờ Bền đã lên chân giày, đặc biệt là Bền đứng ở vị trí nào cũng xuất sắc.

Chiều nay Bền đi dượt đá trong lễ kỷ niệm nữ thánh Jeanne d Arc, Bền lôi tay Minh:

- Kỳ này đội tỉnh mình đá với hội tuyển A Nam kỳ ! Lên sân coi tao tập !
- Hai đứa cùng rào bước. Bền trở lên tấm băng đơ rôn căng ngang đường gió

bọc căng với hàng chữ đỏ phập phồng: "Grandes Matches de football. Bentre contre Hội Tuyển Nam kỳ "

Minh la lên:

- Đụng với họ có mà lấy thúng hốt em ơi!
- Họ chấp mình 5 trái.
- Nghĩa là sao ?
- Nếu họ ăn 5-0 kể như huề. 6-1, 7-2 cũng tức là...huề luôn. Còn nếu 5-1 thì coi là mình thắng.
- Tại sao vậy? Nói lại cho rõ coi nào cầu thủ!
- Nghĩa là cứ vào trận đá thì bảng số đã ghi sẵn Bentre:5, Hội Tuyển Nam Kỳ:0

Minh gật gù:

- Vậy thì mình ăn trùm ! Mới vô đã bỏ túi trước 5 trái mà không thắng nữa thì đem câu sấu cho xong!
- Giỡn hoài vậy !
- Họ chấp 5 trái trước mà mình không ăn à ?
- Không chắc đây !- Bền lắc đầu và tiếp...Họ vừa mới thủ hoà với đội Nam Hoa. Nam Hoa là đội tuyển Ba Tàu lừng danh Á Châu biết không? Trận này mà mình thủ hoà cũng là giỏi rồi - Bền tiếp - Cho mày hay là họ xuống đây chỉ có nửa đội thôi. Tức là chỉ có sáu, bảy chiến tướng của đội A, còn các cầu thủ khác thì thuộc đội Ba, hoặc mượn thêm của Etoiles Gia- Định hoặc AJS (thanh niên thể thao).
- Bảy chiến tướng đó là ai ? - Minh cũng thích đá bóng nên tò mò hỏi tới.
- Gôn là Tư, hậu vệ là Cúi và Nàng Bạch Tuyết...
- Đàn bà mà đứng hậu vệ, ai dám tấn công ?
- Không phải ! Đó là anh Tây Mariniques Coréa, vì hăn ta đen thui, nhưng cười thì lộ hàm răng trắng hếu ra nên khán giả đặt cho cái tên là nàng Bạch Tuyết chứ không phải là đàn bà đá bóng. Kế đó hàng trung vệ chỉ có Trương tấn Bửu thôi. Nhưng ông này là tay rất lợi hại được mệnh danh là "Lý Huệ Đường Việt Nam " và máy phát bóng "
- Tại sao?
- Là vì Lý Huệ Đường của đội Nam Hoa có cú pho sập vách tường. Anh ta

đá penalty thẳng giữa "gôn", thủ môn nào dám bắt thì bay luôn vô lưới và hộc máu tại trận.

- Còn tại sao là máy phát bóng
- Ông Bửu đá y như đế. Hễ ông được banh thì hàng tiền đạo cứ cắm đầu chạy qua vùng đất bạn. Banh sẽ rơi ngay chân. Cứ thế mà lừa hoặc đá tới.
- Hàng tiền đạo của đội tuyển có những tay nào ?
- Guichard góc mặt. Mỹ I I (gọi là Mỹ đơ) trung phong. Paccini inter trái, Emile Quang inter phải. Góc trái không rõ là ai đứng.
- Bên mình có đủ chiến tướng không?
- Đủ chớ. Quý thủ môn, Tùng, Xệ, Xủng, Long...
- Mà chạy đâu ?
- Anh Lợi ở Mỹ Lồng chạy góc phải , tao góc trái.

Chuyện vừa đến đây thì hai người đến cổng sân vận động. Dù bữa nay chỉ là trận đá thử để chủ hội banh coi chân coi cẳng cầu thủ, nhưng khán giả mộ điệu cũng tới đông nườm nượp. Vài cô cậu ở trường Minh Châu tới hoan hô Bền:

- Bravo máy chặt góc
- Bravo máy chém pê nan ty

Bền mang giày vớ, buộc dây chắc chắn sửa soạn vào sân cỏ. Chợt thấy Bền, thầy Năm Lăm chủ hội banh vỗ tay. Bền bước tới, thầy Năm vỗ vai và nói ngay:

- Ê !Bữa đó mày đi trung phong nghe nhỏ !

Bền bật ngựa, kêu lên:

- Úy! Thầy định cho em chết gấp sao thầy ?
- Gì mà chết !

- Em đi trung phong thì gặp Cúi và Nàng Bạch Tuyết. Họ sẽ đập em chết đẹp như cái bánh tráng dó thầy !

- Tao với ông Cò quyết định rồi. Ngoài mày ra không có ai khác.

Bền chỉ đồng ý tam với ông chủ hội rồi chạy vô sân.

Ông Cò đỡ đầu hội banh cũng vừa đến. Thầy Năm trình bày kế hoạch và sự bố trí cầu thủ cho ông nghe.

Ông hơi ngạc nhiên về vị trí của Bền trong trận đấu tới, ông hỏi:

- Nó lên đá giày được bao lâu rồi ?

- Dạ, chừng hai năm!

- Nó bao nhiêu tuổi ?

- Dạ....

-Ồ! Tài không đợi tuổi! - Ông buột miệng dùng câu nói trong vở kịch Le Cid - Hỏi coi nó muốn vô lính tôi như cai Xệ, bếp Xủng, lính Long không?

- Dạ , nó học năm thứ tư trường Minh Châu!

Ông Cò lắc đầu:

- Vậy chắc nó không chịu đâu. Chỉ mấy thằng dốt mới đầu quân với tôi thôi !

Bèn thấy Minh đứng bơ vơ bèn chạy ra và bảo:

- Mày lại pít xin kia..đọc sách!

- Ở đó có thư viện à ? Vậy lâu nay tao không hay !

- À ờ...Cứ vô đó thì biết. Có đủ hết. Chờ tao đá mần trận rồi về, tao chỉ nhà con nhỏ Emilie cho mà tới ! - Nói xong Bèn quay vút vào sân.

Minh lững thững đi vào vòng rào của hồ tắm. Nước xanh ngấn ngắt. Nắng chiếu lấp lánh trên những mảng da thịt nõn nà hồng tươi của những nàng tiên cá. Họ đập nước trắng giỡn nghịch ngợm với nhau. Đại đa số là người Pháp. Người bản xứ không xem đây là sự biểu hiện nền văn minh nên không thấy ai đến chia sẻ cái nền ấy!

Các nàng tiên ngây thơ và những mục sồn sồn làm bộ ngây thơ thay nhau leo lên tấm ván nhún ưỡn ẹo phô trương sắc đẹp , da dẻ, tay chân và những gì họ vừa muốn che kín lại vừa muốn phô ra, in như những nàng minh tinh uốn dẻo của gánh xiếc Tạ Duy Hiến mới vừa đến đây biểu diễn. Họ đâm đầu xuống nước như những kẻ thất tình đi tự tử mà biết chắc rằng mình không bao giờ chết vì ở trên bờ đang có những cặp mắt rực lửa rơi vào và sẵn sàng cứu vớt những đó hường nhan bạc mệnh giả kia, nên họ cứ việc nhào tòm tòm kẻ trước người sau xuống hồ nước.

Minh thấy những chiếc áo tắm sao mà chói chang màu sắc làm hoa cả mắt. Chiếc nào cũng mang những dòng chữ rất hải hùng. Một cô ở góc hồ mặc chiếc áo màu thiên thanh mang dòng chữ: !"Oui, avancez s.v.p" (xin vâng, mời anh tiến tới). Một cô tóc bạch kim có cặp đùi mập mạp lại thách thức:"

Hãy thử xem thì mới biết rõ". Cô bên cạnh vừa đi vừa nhún nhảy thì lại thơ mộng hơn: "Anh là hoàng tử của lòng em". Ôi, áo với chả quần. Thà đừng mặc cho được việc. Mặc làm gì cho thêm khổ tâm các vị phó nháy. Minh đã từng được Bền lén cho mượn những quyển sách cấm ngặt của nhà trường. Minh đọc và tưởng tượng sự cọ sát da thịt trong những cảnh làm tình được mô tả rất hiện thực mê ly, nhưng hôm nay thì Minh hơi ngượng khi đứng trước những hình tượng sống bằng xương bằng thịt. Cô Nina hay Nôn nà gì đó mang trên cái bộ ngực căng rướn của cô một lời tuyên chiến với các đấng mày râu: "Em muốn ngủ với anh đêm nay" Minh phát sợ trước sự trống trải của nền văn minh mẫu quốc. Minh vụt nghĩ, nếu bất thần bắt gặp Emilie vào đây và cũng trưng cái nền..ấy trên người nàng thì không biết chàng nghĩ sao?

Quanh hẻm hồ lát gạch bên cạnh có nhiều sự phô trương hơn. Bỗng Minh quay mặt và suýt bật cườ. Một bà đầm với bộ đùi xệu xạo và mông ngực thõn thện từ trong phòng thay đồ đi ra ạch tiến lên tấm ván nhún nhún oặt lên gập xuống. Minh thót ruột sợ tấm ván gãy đôi, thì ắt phải kêu xe cấp cứu. Bỗng bà hụt chân. Cả cây thịt rơi xuống nước một cách vô mỹ thuật như một bao cát bị ném bỏ.

Minh vừa chán mắt thì Bền đến. Chàng trung phong thở hồng hộc:

- Đọc hết sá... ách chưa mày?
- Có sách quái gì đâu mậy!
- Chỉ một trang đó thôi. Và mỗi trang chỉ có một câu ...hí...hí...
- Sách của mày chứ không phải của tao !
- Thì tao muốn mày nghiên cứu đó chứ !
- Nghiên cứu ?!
- Hình học trên mặt phẳng và trong không gian nữa! Cả đại số học. Đấy, mày thấy chưa. Tất cả mọi "phương ...trình", cái nào cũng chỉ trình ra có ba ẩn số thôi! Và...hà...hà...lại còn vật lý học nữa kia!
- Vật lý gì đâu thằng quý ?
- Sự phì mình lên của những vật thể...khi bị chất nóng đốt. "la dilatation des corps"...
- Thôi về đi.

Bền lại cười:

- Để khoan tao đọc sá...ách tí đã...Mà tao đổ mày đứng thẳng lên đi thử tao coi!...Chờ tao lên tremblai bay vài phát giải nhiệt rồi về nhà, ra cầu tàu ăn phở tái Bắc ! Ủa, mà quên, tao thấy hình như "ên" ở đẳng bức tường nhảy chướng ngại vật kia kìa. Mày có muốn chiêm ngưỡng cặp chân vàng của nó không?

- Mày đừng có đặt chuyện mãi tao mệt lắm rồi Bền ơi!

- Nó đang tập nhảy saut à mouton (nhảy trừu). Mày muốn nhảy nó, hay nó nhảy mày ? Ủa, thiệt mà, đây là một môn nhảy vừa luyện sức khoẻ vừa tập tánh can đảm. Mày không nhớ tụi mình đã từng học nhảy từ ở trường làng cơ à ?

- Khép cái mồm mày lại cho tao nhớ.

Bền chỉ cười mơn trớn rồi tiếp:

- Hay là mày muốn "appui en avant " ? Môn này hơi mệt nghe mậy ? Xin lỗi nhe! Tao nói đùa như vậy chắc mày sợ làm méo mó cái cục thiêng liêng của mày chớ gì ! Tao đã đọc nhiều tiểu thuyết Tây lẫn Ta, tao thấy người Pháp đánh giá cái sự đó rất...thường, ví như đói ăn khát uống vậy thôi. Trái lại người mình coi nó rất thiêng liêng cáo tít trên mây xanh. Theo tao thì cả hai đều nhìn sai cho nên đặt vị trí của nó cũng sai bét. Đúng nhất là phải cộng lại chia đôi thì mới tìm ra nơi để đặt nó vào.

Bền nói xong, không đợi Minh phản ứng, chạy vào phòng thay đồ tắm rồi trở ra nhanh nhẹn nhảy xuống hồ té nước vào mấy cô đầm, đuổi bắt, đụng chạm họ một cách vừa táo bạo vừa khả ái làm cho họ thích thú hơn là phạt ý.

Cô tóc màu hạt giẻ hỏi:

- Anh là cầu thủ hả?

- Phải!

Cô tóc bạch kim hỏi:

- Anh học với bà Pottier phải không?

- Đúng!

- Bà ấy dạy giỏi nhưng cho điểm quá khắt khe.

- Bà chỉ khe khắt với học trò 1ère và 2ème, lên tới 3ème và 4ème thì bà

rộng rãi hơn! Cô học 2ème hả ?

- Vâng, cả hai chúng tôi đều học 2ème.

- Vậy là...Minh ơi! Lại đây, lại đây. Hai cô là bạn của Emilie hả ?

- Vâng.

- Cô có cho Emilie cộp bài không?

- Híhí...Tụi em cộp của nó thì có! Cả luận Pháp văn cũng thế !

- Tại sao kỳ vậy?

- Không hiểu! Chỉ biết là tuần nào bà Pottier cũng đem bài của nó ra làm bài mẫu. Nó được 12, 13 điểm còn chúng em luôn luôn dưới 10.

- Các cô học kém ở ban thành chung, nhưng lên ban tú tài các cô lại vượt chúng tôi.

- Tại sao vậy?

- Vì chúng tôi trút hết trí óc ở ban Thành Chung rồi. Các cô xem, có mấy người ở lớp cô lên đây chơi vào buổi chiều. Họ Ở nhà gạo bài. - Bền trở Minh vừa tới mép hồ e dè nhìn xuống nước - Như ông bạn 4ème của tôi kia., tôi lồi mồi mới chịu buông sách lên đây coi tôi đá...Hai cô bạn của Emilie nè này!

- Chào hai cô!

Minh miễn cưỡng buông câu xã giao. Còn Bền nhanh nhẩu một cách nịnh đầm:

- Xin lỗi, chúng tôi đang hân hạnh được nói chuyện với những người đẹp nào đây?

- Em là Yvonne, còn bạn em là Thérèse! - Yvonne tiếp - Emilie vừa học giỏi lại vừa đẹp.

- Các cô cũng đẹp chứ!

- Không bằng Emilie.

- Emilie có xứng với anh bạn tôi không? - Bền hát hàm về phía Minh.

- Xứng! Xứng lắm! - Cả hai cô đầm cùng nhí nhảnh reo lên và cười tán thưởng.

Bền buột miệng:

- Vậy nhờ hai cô giúp một việc được không?

- Được chứ! Mà chuyện gì?

- Đưa giùm thơ của bạn tôi cho Emilei! - Bền nói thành linh , Minh không ngăn kịp.

- Tại sao phải nhờ người khác? - Yvonne dẫu môi.

- Bí mật! - Bền bị Minh phản đối nhưng vẫn tiếp- Nhớ nhé, ngày mai tôi sẽ đến nhờ.

- A! Tôi biết rồi! - Yvonne kêu lên- Bí mật! Bí mật !

Thérèse hỏi Minh:

- Bí mật mà lai. nhờ người khác, không sợ họ biết ? - rồi tỏ ra lạnh lùng -
Viết thư là khi nào không gặp được nhau kia, còn đằng này anh và Emilie gặp nhau hằng ngày mà!

Minh đỏ mặt tía tai, nhưng Bền bình tĩnh:

- Có khi nói tiện hơn viết. Có khi viết tiện hơn nói. Bạn tôi viết hay hơn nói. Trong trường hợp này bạn tôi muốn dùng thư hơn là nói trực tiếp. Lá thư chỉ mang một chữ thôi.

Yvonne vỗ tay cười ngặt nghẹo:

- Biết rồi! Cái chữ dễ nói nhất và cũng khó nói nhất. Dễ mà khó, khó mà dễ, phải không? Do đó anh bạn phải viết chứ gì! Bộ anh bạn chưa nói tiếng đó với ai lần nào sao?

- Chắc là chưa!

- Thì cứ nói đi cho nó quen! - Yvonne lém lỉnh - Anh muốn nói tiếng đó với Emilie thì chính anh phải nói với nó, chứ còn tôi nói một trăm lần cũng không có nghĩa gì.

- Cứ nói giùm đi !- Bền gắt yêu.

- Nói thế nào? - Yvonne hất hàm - Bảo em nói thế nào em nói thế này!

-"Anh yêu em!! - Bền đáp.

- Ủ, anh yêu em! Anh yêu em thật không? - Yvonne nhìn bền và lặp lại.

- Em yêu anh! - Bền tiếp.

- Em yêu anh! Em yêu anh thật đấy!

Bền cứ nói và hai cô đầm vừa lặp lại vừa té nước vào nhau. Yvonne bảo:

- Anh dạy em nói bằng tiếng Việt Nam đi!

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 5

Trên đường về, Bền tán tiếp:

- Mà thấy không? Tụi đầm nó nói tiếng đó rất hồn nhiên. Còn người mình thì rất khó. Tao đã bảo cộng lại chia hai là vừa mà!

- Nhưng ai bảo mà tài khôn vậy? Rủi ngày mai tụi nó mách với Emilie rồi làm sao?

- Càng tốt. - Bền cười hô hố - Mà cứ ôm cái cục thiêng liêng đó trong bụng hoài thì làm sao người ta biết mà yêu người ta ! Hai chiếc lọ trong phòng thí nghiệm phải có ống thông nhau thì mới thí nghiệm vật lý được chứ.

- Nó méc thầy làm sao ?

- Thì mà cứ nói là mà yêu nó thật. Đã chết ai nào?

Minh làm thinh. Bền tiếp:

- Tao sẽ đứng đầu dốc nói với ẻn rằng toa yêu ẻn , chịu không nào?

- Đừng có liều !

- Nếu toa có ra hội đồng kỷ luật, tố tình nguyện nhận tội cho! - rồi Bền đổi giọng - Mà coi hai con đầm có khờ không? Tụi nó muốn nhờ tao kèm bài cho đó. Nhưng deux contre un (hai chọi một) tao không kèm xụ. uể! Mà đi với tao nhé! - Rồi trở lại. chuyện Emilie - không phải có một mình mà dòm ngó. Tụi thằng Lạc phi-lô , thằng Thanh Don Quichotte , thằng Ngợi Tarttuffe cũng có mắt chứ đâu phải cận thị.

- Rủi, mình nói yêu người ta mà người ta không yêu thì sao?

- Sao mà biết nó không yêu mà. Tụi đực rửa mình luôn luôn phải đi avant ! Bữa nào mình tan giờ sớm vài phút tao với mà ra bên hai cây măng cầu ta làm bộ đứng hứng gió sẽ thấy cả bầu, đứa nào coi cũng khoái mà hết mà ới!

- Nhưng hổng lẽ mà yêu tất cả ?

- Yêu chỉ là một, nhưng nếu mà yêu mà người ta không yêu thì mà phải kiếm người khác yêu mà chứ. Tình yêu như hai luồng điện. Nóng và lạnh.

Chỉ một không thành.

Minh lo lắng giục bèn đi nhanh.

- Rủi bà đầm lên đánh ten nít với ông Chánh tham biện bắt gặp mình ở đây, sáng mai bà cho bài mình làm trật, bà bảo tại mình bỏ học đi chơi. Bà cũng đi chơi nhưng bà là thầy, bà có thể cấm mình đi chơi. Bà không nói với mình "Làm những gì tôi nói, đừng làm những gì tôi làm" là gì?

- Chồng bà hiện ở Sài Gòn! - Bền nháy mắt - Nên bà thường lên đây oán... tê... ní... với ông...

Hai đứa về gần đến trường thì đụng một cô đầm khác. Đó là Madeleine. Nàng học cùng lớp nhưng có vẻ thối chí. Tối tối nàng thường đi thơ thẩn lên ngã ba Tháp hoặc trước cửa trường hứng... gió. Nàng ta có hôn phu nhưng chàng về Tây, rồi không thấy trở qua! Nàng buồn tình ca, nên muốn tìm bạn trò chuyện. Nàng đẹp hơn cả Yvonne lẫn Thérèse, nhưng ít khi lên sân vận động biểu diễn nền văn minh mẫu quốc. Bền nói vừa đủ nghe với Minh:

- Đây là con bé tóc vàng đẹp nhất tao quen từ trước đến nay. Thân hình rất thon. Cặp chân rất thẳng không ồm không mập, đặc biệt da mặt trong veo như nước hồ thu, không có một cái tàn nhang. Còn Yvonne và Thérèse thì tàn nhang lốm đốm đầy mặt, sau cổ, ở hai bắp tay và cả ở ức nữa.

- Mà nhìn kỹ quá he !

- Thì tao tắm chung với tụi nó cả giờ mà. Tao còn lặn lội tay kéo chân tụi nó nữa!

Hai cậu công tử làm như không để ý Madeleine, như xe cứ lướt qua mà không bóp kèn, nhưng hai đứa vừa đi khỏi được vài khoảng cây me thì có tiếng the thé cất lên:

- Eh! Các bạn, bữa nay trên đó có gì vui không?

- Có! Nhưng ông bạn tôi đã lấy trọn đem về đây hết rồi - Minh khẩu khí đáp.

Madeleine nghe câu pha trò duyên dáng bèn đến gần:

- Chia cho tôi với. Tôi đang cần vui!

Bền dừng lại với cử chỉ và giọng nói ga lăng

- Cô hát lên sẽ thấy vui ngay. Người đẹp là gì cũng hay hết !

- Bài gì vui, tôi hát cũng nghe buồn.
- Cô biết bài " Chante ma guitare" chưa ?
- Bài đó tôi có đĩa hát của Tino Rossi " ở nhà nghe mãi rồi, hay cũng hoá dở.
- Vậy thì bài " Guitare d amour"!
- Cũng nghe rồi!
- Chanson pour Nina! O Nina...
- Bài đó xưa lắm . Tôi nghe mãi chán tai quá !
- Vậy thì bài "Chanson pour Madeleine ", bài hát cho Madeleine vậy!
- Được đấy, anh hát xem nào !

Ô Madeleine, vois le soleil rayonne!

Ô Madeleine, hãy nhìn vầng kim ô! Trời trong xanh có khác chi đôi mắt em. Nếu em ưng thuận mà không nói với ai hết, thì thuyền đây, chúng ta hãy tách ra khơi. Chúng ta sẽ tìm một nơi yên tĩnh trong ghềnh đá để xa lánh thế gian

Madeleine cười thích thú:

- Nhưng thuyền của toa ở đâu để ta cùng đi nào ?
- Có chứ! Madeleine chịu đi thì sẽ có ngay!

Madeleine vỗ tay:

- À, phải rồi, tôi đang tập bản "Thuyền tình trên hải đảo" . Bản này rất tình tứ. Mời anh vô nhà em, nghe em đánh đàn.
- Ồ, bản đó không hay bằng bản " Madeleine, anh yêu em!" - Bền tình tứ liếc Madeleine.

Thay vì phản đối, Madeleine bắt mỗi, hồn nhiên nguỵep ngay:

- Anh yêu Madeleine bao giờ ?
- Lâu rồi !
- Bao lâu ?
- Thế kỷ trước. Còn Madeleine đối với tôi thế nào ?
- Tôi cũng yêu anh!
- Bao lâu rồi?
- Mới hôm nay Vừa đúng lúc này đây thôi!
- Vậy ra Madeleine có lên sân vận động?

- Có xem đá bóng nữa ạ!
- Và yêu tôi vì tôi đá... giỏi!
- Không phải!
- Vậy tại sao?
- Chính em cũng không biết tại sao. Có lẽ hôm qua thì đúng hơn! Khi bà Pottier bảo anh bình luận về Paul và Virginie, anh nói thật hay làm cho em tưởng anh là Paul còn tui nữ là Virginie cả!

Bền gật đầu thì Minh đã biến mất từ lúc nào, nên mạnh dạn bước tới nắm tay nàng:

- Thế thì mình làm Paul và Virginie Việt Nam đi nhé. Được không?
- Tôi không muốn một mối tình kiểu đó! - Madeleine không rút tay ra, chỉ đáp khẽ.
- Được văn sĩ viết sách để đời mà không chịu à ? - Bền cười tình, nhìn sát mặt nàng.
- Yêu là để được hưởng hạnh phúc chứ không phải để cho người ta viết sách! Nào về nhà, nghe em đánh bài " Thuyền tình trên hải đảo" đi! - Rồi Madeleine hát nho nhỏ - Trên sóng xanh chiếc thuyền lắc lư như một bó hoa trước gió...

Bền giao thiệp với Tây đầm con khá nhiều, nên trước sự mời mọc của nàng, chàng đi theo. Madeleine lấy làm vui mừng khi có Bền bên cạnh. Bất ngờ Bền hỏi:

- Còn vị hôn phu của Madeleine đâu lâu nay không thấy tới ?
- Hôn phu gì! Anh ta chỉ vờ để ở đậu nhà tôi và lấy tình cảm với ba má tôi. Bây giờ anh ta về bến gửi thư qua nói là chưa biết chừng nào sang được. Anh ta cưới vợ rồi cũng nên!
- Nghĩa là sao?
- Nghĩa là vậy đó! - Madeleine nhún vai và bĩu môi rất... Tây. - Khi nói yêu là không yêu và khi hứa chắc chắn nghĩa là đang nói láo...

Hai đứa sánh đôi đi vào sân. Chân họ bước trên lớp sỏi nghe lạo sạo. Bà mẹ Madeleine từ trên lầu thò đầu ra cửa sổ, nói to:

- Maad... con đi đâu từ chiều tới giờ? Đã bảo đừng có buồn vì cái thằng phải gió đó. Nó không sang, con còn hạnh phúc hơn chứ! Bố mày đã trả lời

nó bằng mấy chữ cuối cùng: "cấm cửa nhà này". Con biết rồi chứ?

Nàng lẳng lặng đưa Bền đi vào phòng khách. Bền tỏ vẻ ái ngại vì bộ may ô trên người và đôi giày đá bóng cộm nơi tay, mồ hôi mồ hám chưa khô, thế mà ngồi trên sa lông bọc da lưng tựa có lót đàng ten trắng nuốt của người ta. Biết ý, nàng dịu dàng bảo:

- Anh ngồi đây chốc mẹ em ra! Bà thích người bản xứ có học hơn là người đồng hương vô học.

Bà mẹ bước ra, Madeleine đến hôn mẹ và quay lại giới thiệu ngay:

- Đây là anh Bền bạn học của con. Anh ấy vừa đạt điểm cao nhất với bài bình luận về mối tình Paul et Virginie, ngoài ra ảnh là trung phong có hy vọng là bàn nhiều nhất của đội banh tỉnh nhà.

Bà mẹ đơn đả bước tới đưa tay cho Bền. Bền đứng dậy bắt lấy, chưa kịp nói câu xã giao thì bà đã tỏ vẻ vui mừng rồi rít:

- Tôi lấy làm hân hạnh được biết cậu là bạn học của con gái tôi! Xin lỗi, cậu dùng loại giải khác nào để chúng tôi kêu bồi mang rạ- Rồi bà nói liên miên làm như con gái yêu của bà xấu xí, ế chồng, chỉ có Bền là kẻ độc nhất đến đây - Hôm nay hơi muộn, chúng tôi làm cơm chiều không kịp để mời khách. Xin một dịp khác. Nhưng dịp khác đó không phải là lễ kỷ niệm Jeann d Arc năm tới đâu nhé. Không hiểu tại sao năm nay con gái tôi lại bị truất ra khỏi vai tuồng Jeanne d Arc vậy hả cậu ?

Madeleine đáp ngay:

- Tại con không nhận chứ có bị họ truất đâu má!

Madeleine đeo dính Bền hỏi về nghệ thuật bóng đá. Bền trúng tử tha hồ trở tài bằng miệng . Madeleine tỏ vẻ tiếc lâu nay bỏ mất nhiều cơ hội thưởng thức nghệ thuật bóng đá mà nàng nói là đã "ham thích từ hồi còn ở quê nhà".. Nàng nũng nịu với Bền:

- Trận nào có anh đá, mà em không được xem, em giận anh đó!

Cố nhiên là Bền hứa sẽ không để cho Madeleine giận chàng.

Minh về đến trường thì những trò "ngoại trú được trông nom" (externe surveillé) cũng đã lục tục đến dựng xe đạp trước thềm.

Minh vừa bước vào thì có tiếng gọi giật ngược ở sau lưng:

- Anh Minh.

Minh quay lại thì thấy Liễu dắt xe xuống nửa dốc rồi đứng trên bàn đạp thả nhẹ vào giữa sân. Vạt áo dài trắng của Liễu phất ngược lại sau như một cánh bướm. Liễu thẳng xe sát thêm. Và chỉ chỏ vào mặt Minh như một người lớn rầy đứa bé:

- Anh chết nghe ! Anh chết..ết.

- Gì vậy nhỏ đâm lai?

Liễu là em của Mị Mi ngồi cùng lớp với Minh. Má hai nàng là một người đẹp nổi tiếng ở thị xã. Mi thăm thẳm còn Liễu thì liến thoắng. Liễu có gương mặt rất "đằm" nên nọc trò gọi Liễu là đâm lai

Liễu nhìn Minh có vẻ đắc chí:

- Tôi biết hết bí mật của anh rồi!

- Tôi đâu có bí mật gì mà người ta biết!

- Chắc không? Lai, đây người ta nói cho nghe!

- Ai dám đặt chuyện vậy ?

- Ủ được rồi! Tôi trình giám thị coi ai đặt!

- Trình thì trình chớ ai sợ !

- Chị Mi bảo tôi đem đưa cho anh.

- Mà đưa cái gì mới được chớ?

- Một lá thư tình. Lettre d amour . Chối thì tôi không đưa !

Thư tình của Mi ? Tại sao? Mi yêu mình? Không có lý . Học chung lớp nhau từ 3ème nhưng chưa bao giờ hai đứa có ý gì với nhau. Hơn nữa Minh biết Mi đã hứa hôn với ai đó. Thi thành chung xong, đâu hay rút gì Mi cũng lên xe hoa.

Trong một thoáng, Minh nhớ lại từng dòng chữ viết cho Emilie Những chữ "em" Minh đều viết hoa. Và câu cuối cùng:" Emilie, anh yêu em., Chère Emilie! Nếu không Em thì cũng chẳng ai hết " Minh viết bằng tiếng Pháp.

Cho nên bây giờ bị con nhỏ đâm lai bắt bí, Minh đành chịu phép, nhưng vẫn còn cương lý:

- Ủ thì có, rồi sao?

- Anh gọi cho ai biết không?

- Viết để đó chớ không gọi ai cả.

- Chắc không gọi hả ? Cha chả, cái môi anh mỏng ghê! - Liễu nói xơi xơi

vào mặt Minh - Nè, tôi nói cho anh biết, phong bì màu xanh lơ Bên trên góc có tên người gửi, phía dưới có tên người nhận hẳn hỏ cơ đấy. Lại còn phảng phất mùi thơm, còn chối nữa đi coi!

- Ủ thôi, anh chịu tôi, em gái đưa anh xin lại!

- Tại sao anh lại lơ đễnh thế chớ?

- Anh đánh rơi đâu đó thôi!

- Xí , đánh rơi! Đánh rơi... giữa cuốn Larousse! - Liễu vừa nói vừa mở bóp lục soạn lung tung nhưng miệng vẫn chưa hết càu nhàu - Hồn anh ở đâu mà lại quên như thế. Cũng may mà chị Mi bắt gặp chớ nếu...

- Bữa đó gấp quá nên anh đưa sách cho chị Mi mà quên lấy thư ra.

-Nếu người khác thì anh đã bị người ta thưa lên hội đồng kỷ luật rồi. Anh không biết trường nghiêm cấm quan hệ nam nữ hay sao ?

- Nhưng ai thưa mà anh bị ?

- Đối thủ của anh chớ ai ? Họ cũng biết nhắm nhía cái cô "Chère Emilie " của anh chớ không à!

Được thế, Minh hỏi luôn:

- Nhưng Liễu có biết Emilie để ý ai không?

- Ai thì em không rành (Liễu bất thần xưng "em") chớ anh thì nó không có ngó tới đâu mà hòng. Em biết có người đẹp không thua nó cũng để ý anh mà anh không biết. Chưa mang kiếng cận mà... Chim đậu không bắt để bắt chim bay Thiệt la... Xí! xí!

Liễu nói với giọng lúc đùa cợt lúc hẳn học. Bị biết tấy, Minh càng xuống nước:

- Ai để ý anh vậy nhỏ?

Bỗng có tiếng sau lưng (Liễu biết ngay đó là tiếng thầy Xuyết (#1) chớ chẳng ai khác).

- Con Liễu có chuyện gì mà tới đây "xí, xí" om vậy ?

- Dạ thưa thầy a... a... Chị Mi cháu bảo cháu tới trả cuốn sách cho anh Minh.

- Sách với vở! Đâu đưa ta coi có ém thư thù hoa lá gì trong đó không?

Minh nhanh tay lấy cuốn "Hình học trong không gian " trình thầy.

Thầy xuyết mở ra lật từng trang rồi cầm một bên bìa sách giữ giữ lia lia.

Thấy mấy miếng giấy con rơi xuống đất, thầy khom xuống nhặt lấy (Liều nháy nó với Minh:"cho ông mò tới Tết") đưa ra ánh đèn trước thềm xem cả bề mặt lẫn bề trái. Rồi yên trí rằng đám học trò không có viết điều gì phạm luật "quốc cấm", thầy mới trả sách cho Minh, nhưng vẫn còn gờm Liễu:

- Cháu nên giữ kỷ luật nghe! Trai gái không được thư từ qua lại. lẳng nhăng!

- Dạ cháu không dám ạ!

- Mánh khoé của tụi bay tao nằm lòng hết. Biết tại sao không?

- Dạ không ạ!

- Tại vì tao cũng đã có một thời làm quỷ phá nhà chay như tụi bay bây giờ.

- Mấy con đằm mới là quỷ chó tụi cháu là người phạm thầy ạ!

Thầy "Xuyết " không còn nghi ngờ nên quay lưng đi. Liễu đưa thư chớp nhoáng cho Minh. Minh chớp lấy bức thư kẹp vào vở rồi ung dung đi qua mặt thầy " Xuyết ". Tuy qua mắt được thầy nhưng Minh vẫn còn nghe ớn ớn xương sống.

Thầy "Xuyết" đứng ở cửa ngõ vô lớp học với chiếc quạt giấy nâu giá hai xu mua ở chợ, cái vật bất ly thân luôn luôn dính ở tay thầy. Thầy dùng để quạt cho khô mồ hôi và che cái bụng màu mỡ của thầy. Lúc nào thầy cũng hồn hển làm như trời thiếu dưỡng khí cho thầy thở. Tuy vậy thầy vẫn siêng năng rình mò để bắt phạt học trò. Nhưng đứa nào bị xí nha lê mà kiên nhẫn năn nỉ thầy chừng nửa tiếng đồng hồ và hứa sẽ không tái phạm thì thầy sẽ tha cho.

Do đó học trò kháo với nhau rằng thầy " xuyết " lấy "bụng " ở đời.

Minh vào tận trong góc phòng len lén mở phong bì lấy thư ra đọc:

Anh Minh thân mến,

Em được thư của anh một cách bất ngờ do chị Liễu trao lại. Chị bảo rằng thư do chị Mi bắt gặp trong quyển Larousse rồi chị bảo Liễu đưa cho em vì bên ngoài phong bì có tên người gởi là anh và người nhận là em. Nếu không thì chắc bức thư sẽ đi lang thang như một con "thuyền không bến" hoặc một món hàng rong chẳng biết ai là kẻ gởi và ai là người nhận.

Anh Minh,

Em rất xúc động đọc những dòng chữ của anh. Em có thể nói với anh rằng

em sẽ đáp lại tình cảm nồng cháy của anh ngay nếu bức thư đến với em cách đây vài tuần. Ngặt vì... Em nói vậy chắc sẽ làm buồn lòng anh rất nhiều, nhưng em không thể nói khác hơn. Em vừa đọc quyển "Le livre de mon ami" của A France, trong đó có một câu em nhớ mãi: "Nơi mà tôi đứng tôi chỉ muốn đứng một mình.. Là où j'ue suis, je veux être seul". Trong hoàn cảnh này chắc anh cũng muốn như vậy, phải không anh? Do đó, em xin chép ra để đáp lại những gì anh mong muốn ở em mà không đạt. Xin anh hãy nhìn sang bên trái, bên phải của anh, anh sẽ thấy bạn anh, bạn em, những người có nhan sắc và đức tính tốt hơn em, họ cũng đã để ý anh từ lâu. Và em biết chắc rằng nếu anh đến những "nơi" ấy thì anh sẽ được toại nguyện : "être seul!"

Emilie Liliane.

Minh không đọc nổi hết bức thư Chàng tự hỏi:

- Ai là kẻ được cái diễm phúc đứng một mình trong tim nàng?

Chú thích:

(1-) Xuyt: tiếng Pháp là surveillant (giám thị) nhưng học trò ghét nên gọi là thầy "xuyt"

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 6

Trường học và công sở được nghỉ lễ kỷ niệm nữ thánh Jeann d Arc. Từ lớp nhứt sơ học trở xuống thì học trò phải học thuộc lòng bài " Hãy Tưởng Nhớ Tới Jeann d Arc. ", người con gái chăn cừu vô danh đã cứu nước Pháp khỏi tay xâm lược của bọn Anglo Saxons vào năm 1429.

Nhưng sau khi chiến thắng vẻ vang, Jeanne bị bọn phản bội bắt bán cho kẻ thù với giá 16,000 francs, Jeann d Arc bị thiêu sống năm 1431 vào ngày 5 tháng mười một. Do đó chánh phủ lấy ngày này để làm lễ kỷ niệm và bắt dân thuộc địa phải nhớ ơn cô gái chăn cừu 17 tuổi đã cứu mẫu quốc của mình cách đây năm thế kỷ. Bọn mày râu không làm nên trò trống gì ngày nay cúi đầu tưởng niệm một đứa con gái vị thành niên, nghèo hèn, ắt hẳn xấu hổ lắm.

Liều và Emilie được chọn đóng vai người con gái chăn cừu đó. Nhưng Emilie cáo bệnh rút lui để cho bạn mình được hưởng vinh quang trọn vẹn. Thực ra Emilie không thích được người ta hoan nghênh như một anh hùng trong lúc mình không có chút nào mà chỉ là đứa học trò tầm thường. Nhiều cô ước mong được hưởng cái danh dự của Emilie mà không được. Thấy Emilie từ chối thì rất đổi ngạc nhiên. Có cô nói:

- Được làm thánh mà không chịu, còn đòi gì nữa ?

Riêng Liều khi thấy Emilie cũng được chọn như mình thì sợ Emilie đoạt mất chức "nữ thánh", nhưng khi nghe tin Emilie từ chối thì rất mừng. Liều thích được đứng lên trong tiếng hoan hô như Liều đã từng chứng kiến các nàng "nữ thánh" đứng trên xe "cộ đèn" khi Liều còn học trường tiểu học. Niềm mơ ước được làm nữ thánh nhóm lên trong đầu cô bé từ đó.

Năm nay buổi lễ được tổ chức tương bình hơn mấy năm trước. Người ta đoán già đoán non là vì quan chủ tỉnh là người sanh đẻ ở vùng Domrémy, quê hương của cô gái chăn cừu, còn quan phó chủ tỉnh thì chôn nhau cắt rốn tại Orléans, là thành phố quan trọng nhất bị bọn Anglo Saxons chiếm đóng và được Jeanne d Arc giải phóng.

Buổi sáng ở tại sân vận động có các cuộc tranh giải bóng bàn, bóng rổ, bóng đá, chạy đua, lội đua . Ngoài ra buổi chiều còn tiếp tục trò chơi bình dân ai cũng có thể tham dự được và trò nào cũng có phần thưởng như cạp chảo, leo cây thoa mỡ bò, ném vòng vịt, đánh cờ tướng, đi cầu run, bịt mắt đập trống... Cạp chảo là trò chơi bắn nhất. Người điều khiển cuộc chơi trôn xu năm bạc cắc với lọ nghe. bỏ vào lòng một cái chảo khá lớn. Cạp được bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nhưng dù được bao nhiêu thì cái mặt cũng đã đen như lọ nghe. Đây là trò chơi được nhiều người xem nhất vì nó vui, nhưng lại được ít người dự nhất vì nó bắn. Tuy là trò chơi vô tư, nhưng nó lại bị mỉa mai: " cạp được đồng xu, đen cả mặt." Trò chơi được hưởng ứng đông thứ hai là leo cây thoa mỡ bò . Một thân cây tròn như cột nhà được dựng lên và thoa mỡ bò trơn như... mỡ . Trên đầu cột treo cái vòng tròn buộc đầy những vật dụng như khăn bàn lông, áo thun, khăn tay, xà bông thơm, quần cụ. Nó được rút lên hạ xuống bằng một sợi dây do người chỉ huy cuộc chơi điều khiển. Anh ta hạ chiếc vòng xuống chờ người nhảy vào giật đồ thì rút lên khỏi tầm tay. Cả giờ đồng hồ không ai được món nào. Ai nóng mũi leo cây thì bị tuột... giữa tiếng cười chế giễu của người xem.

Bỗng một chàng thanh niên chạy ra mé sông phóng ùm xuống nước rồi nhảy lên lăn mình vào đồng cát, xong đến leo cây. Nhờ cát nhám nên chàng ta leo không bị trượt và giật được nào khăn, nào xà bông và các món khác nữa.

Nhưng người chỉ huy cho đó là gian lận nên lấy lại hết. Hai bên đang cãi nhau, bỗng có tiếng quát:

- Đồ con lợn, mày có đẹp cái trò chơi quái gở này không ?

Trò chơi đang trôn bỗng ngưng ngang. Một tên lính áo vàng đến can thiệp rồi chạy đi tìm một ông Tây. Mọi người xúm lại coi và chờ kết quả.

-Ồ, giáo sư Long, ông cũng đến đây? - Ông Tây chìa tay.

- Vâng! Nhờ thế tôi mới được biết trong buổi lễ long trọng hôm nay lại có trò chơi vui vẻ này.

-Ồ! Đây là trò chơi dành cho giới bình dân đâu phải cho trí thức.

Giáo sư Long cố cười tự nhiên:

- Xin ngài hãy tưởng tượng đây là Paris thì người ta có bày ra một trò chơi

thế này hay không?

Ông Tây rùn vai:

- Ở đâu thì cũng thế thôi. Lọ nghe. là lọ nghe. Mỡ bò là mỡ bò. Dân chúng thích chơi thì cứ chơi. Không ai cản họ được.- Nói xong ông Tây bỏ đi, không ra lệnh tiếp tục hoặc ngưng cuộc chơi.

Giáo sư Long quay sang người chỉ huy cuộc chơi:

- Nếu họ là người Việt Nam thì họ sẽ hiểu rằng lọ nghe. chẳng những làm đen mặt dân mình mà còn bẩn cả mặt nước Pháp.

Lâu nay, Minh nghe đồn giáo sư Long là người ngang bướng, hay cãi lộn với Tây và bất phục tùng cấp trên, nay mới chứng kiến lần thứ nhất.

Minh bỏ chỗ đứng đi rào qua các khán đài như đi tìm ai, nhưng trong bụng không định gặp ai. Gặp để làm gì khi nàng đã trả lời như thế rồi. Bỗng có tiếng gọi nheo nhéo, Minh dừng lại thì thấy hai cánh tay nõn nà vẫy lia từ đám khán giả ở góc sân. Thì ra Yvonne và Thérèse ngoắt chàng. Minh vừa lại gần vừa hỏi:

- Sao các cô không ngồi trên khán đài mà lại đứng chịu nắng thế này?

Yvonne đáp:

- Đứng ở đây xem anh Bền đá thùng lưới đội tuyển mới thích. Ngồi trên khán đài xa lắm ! Lại đây mau, anh Bền ở trong sân kìa. Tụi em vẫy ảnh mà ảnh không thấy.

Minh đứng bên cạnh Yvonne Yvonne tỏ vẻ thân mật làm bụng chàng nôn nao.

Bỗng Thérèse cười:

- Tôi nói vợ con Emilie rồi! Anh thương tôi cái gì nào?

- Nói gì ?

Yvonne vọt miệng:

- Thì cái chữ khó nói ấy mà! Anh quên rồi sao?

Minh nghe mặt nóng bừng. Chàng hỏi:

- Rồi Emilie đáp sao?

- Nó không nói gì hết!

Thérèse tiếp ngay:

- Đối với bọn con gái chúng tôi, không nói gì hết tức là đồng ý, anh hiểu

không. Vậy nghĩa là nó đã yêu anh - Thérèse nháy mắt nói với Minh - Tôi bảo nó, có yêu thì yêu mau lên kẻo người ta yêu mất đấy.

- Rồi Emilie nói sao?

- Nó nói...

Thérèse chưa chấm câu, Yvonne đã hốt:

- Nó nó a... a... Nó cũng yêu anh chứ sao!

- Thế là nhờ... Tụi tôi mà anh được một á thánh xinh đẹp yêu rồi đấy nhé.

Thérèse kêu:

- Khát quá! Để tôi kiếm nước đá chanh! - rồi chạy vụt đi.

Minh hỏi Yvonne:

- Cô có nói thật không, hay chỉ đặt chuyện?

- Có thật mà. Bữa đó giờ xả hơi, tôi thấy Emilie ngồi trong lớp gạo bài, tôi bèn đến bảo nó ra sân chơi. Emilie không chịu đi. Tôi bảo: có người gửi thư. Thế là Emilie theo tôi. Tôi bảo: "Thư viết chỉ có một chữ thôi. Nó hỏi chữ gì. Tôi bảo:... "Yêu". Nó cấu vai tôi đau điếng. - Yvonne hồn nhiên trệt bả vai nồn nà cho Minh xem vết bầm tưởng tượng.

Minh thấy mạnh dạn hẳn lên:

- Emilie có nói gì không?

- Người Việt các anh kín đáo chứ không phối bỏ như tụi tôi. Có khi yêu gần chết mà không chịu nói, có người lại nói: "không yêu" nữa chứ. Nhưng mà tôi biết chắc Emilie yêu anh.

- Sao Yvonne biết chắc được ?

- Nhìn cặp mắt thấu cả ruột gan. . Anh dư biết mắt là cửa sổ của tâm hồn? Do đó nhìn mắt Emilie thì tôi biết cậu chàng yêu anh.

- Yvonne có nói giùm tôi: "Anh yêu em" không?

- Hỏi hoài! Có! Có! Tôi còn nói thêm những gì anh không bảo nữa cơ! - Yvonne liền thoảng - Tôi còn hỏi nó giùm anh xem nó thích màu gì nữa. Tôi nói nhiều lắm. Cái gì cũng nói hết. Nó nghe, nhưng lần sau không véo tôi nữa. Nó chỉ cười cười. Cặp mắt nai của cô nàng long lanh hết sức đa tình. Phải anh thấy chắc anh xỉu ngay.

Minh mừng rỡ nhưng lại hoang mang. Emilie nào như vậy, còn Emilie nào viết thư bảo mình lỡ chuyện đò?

Vừa đến đó thì Thérèse xuất hiện xa xa, cánh tay vẫy lia như một cánh hoa huệ. Đi sau nàng là một cô đầm khác mặc đồ trắng đội nón đệm rộng vành và đeo kính dâm. Minh chưa nhận ra là ai thì Yvonne kêu to thích thú:

- Thérèse nó bắt được Emilie về cho anh kìa. Anh chuẩn bị nói đi!

Minh chớp chớp mắt nhìn kỹ, thì quả thật Emilie chớ không phải cô đầm nào. Minh hơi xôn xao. Trong nháy mắt, Minh thấy mình sẽ đóng vai chánh trong một màn kịch mới gay go hơn màn kịch ở gốc vú sữa hôm nao.

Đi gần tới nơi, Thérèse quay lại đùn Emilie lên trước và hỏi:

- Biết ai chờ mày đó không?

Emilie bị lỡ bộ đành phải tiến tới. Yvonne reo lên:

- Tương lai tươi sáng đang chờ bạn, Emilie! - rồi chồm tới bắt tay Emilie lôi lại và nói tía lia - Đây là cái người định nói yêu mày mà không dám nói nên nhờ tao nói giùm đấy! Nào, bây giờ hai người giáp mặt rồi, bắt tay nhau đi, nói với nhau đi!

Minh đưa tay ra, Yvonne nắm tay Emilie đặt vào bàn tay Minh và bảo:

- Nói anh yêu em và em yêu anh đi nào! Hôn nhau đi nào!

Khán giả mê xem bóng đá không chú ý. Minh thấy dạn dĩ hơn lên. Chàng nghe bàn tay Emilie mịn như nhung nên không dám bóp mạnh. Còn Emilie nghe hơi nóng từ bàn tay của người con trai chuyển vào mình. Một cảm giác nhẹ êm mà nàng chưa từng biết làm gò má nàng cũng hừng lên. Yvonne lên giọng thầy đời:

- Emilie ạ! Không nên làm theo lời bà mẹ của Virginie là giữ kín mọi nỗi niềm trong con tim mày.

- Tao đâu phải là Virginie! - Emilie khẽ bảo Yvonne.

- Tao không nói mày là Virginie, nhưng tao bảo mày đừng có nghe lời bà mẹ Virginie tức là đừng làm theo lời bà dặn. Giấu làm gì những tình cảm tốt đẹp trong lòng mày.

- Bà ta dặn cái gì ?

- Bà bảo Virginie " đừng bao giờ nó với thằng Paul rằng con yêu nó... Nếu nó biết con yêu nó rồi nó sẽ không còn gì để theo đuổi nơi con nữa!" - Yvonne lắc đầu- Theo tao thì khác. Nếu người ta yêu tao và tao cũng yêu người ta thì tao sẽ nói cho người ta biết. Tại sao lại lặng thinh? Rồi người ta

tưởng lầm rằng mình không yêu người ta thì thất là tai hại! Hai người như đôi thanh sắt của đường rầy xe lửa, chạy song song cả trăm cây số mà chẳng bao giờ gặp nhau.

- Sao mà biết tao yêu người ta?

- Vậy mà tao biết, vì tao đọc được điều đó trong mắt mày khi tao nói anh Minh yêu mày.

Emilie xấu hổ rút tay ra khỏi cái lồng tù hạnh phúc đã nhốt nó này giờ và nói với Minh:

- Xin lỗi, cho tôi trở về chỗ cũ...

- Để "đứng một mình" à?

- Emilie, chỉ trong tim anh, em mới mãi mãi đứng một mình! - Minh nói bằng tiếng Pháp.

Emilie quay đi. Thérèse còn nói to lên:

- Anh Minh yêu mày, nghe rõ chưa hả? Nó cũng yêu anh rồi đó. Tiến tới đi! Tiếng khán giả la ó làm Minh phóng mắt ra sân cỏ. Ở góc sân, trên tường, tỉ số vẫn còn còn y nguyên, nhưng bỗng trận đấu ngưng hẳn. Các cầu thủ lao nhao.

Trọng tài chạy xuống khung thành Hội Tuyển xem xét một hồi lâu rồi tuyên bố đội tuyển bị thủng lưới, do cú đá móc của trung phong Bền.

Khán giả tung khăn vút nó như mưa hoan hô đội nhà.

Người lính phụ trách bảng ghi bàn thả đội tám bảng số 6 lên đầu nhảy nhót "múa lân" một hồi rồi mới gắn lên tường. Khán giả lại la ó, quơ khăn tung nón nhảy tưng lên như sắp nổi loạn. Mắt khán giả đổ xô về một phía, thấy tỉ số 5-6 mà ngờ chiêm bao.

Thérèse và Yvonne vọt ra gần mép sân hò hét:

- Hurrah! Bravo Bền! Một ngàn cái hôn cho anh!

- Em yêu anh! Em yêu anh!

Hai bên tiếp tục trận đá, chỉ còn hơn 5 phút là hết giờ. Đội tuyển tung toàn lực vào phần đất Bentre Thầy Năm cho rút cả hàng tiền đạo về hàn kín mặt thành nhà và dùng chiến thuật "hai cặp một" cho nên đến phút chót, đội tuyển đành ôm "cây gậy" về đường.

Khán giả ủa ra sân trong lúc hai đội "đổi áo cho nhau"

Bây giờ đội Bentre mặc áo đội tuyển Nam Kỳ. Màu vàng là màu giựt giải quán quân. Thay vì buồn, đội tuyển Nam Kỳ lại vui, đúng với tư cách đàn anh trong làng bóng đá. Họ nhiệt liệt khen ngợi cầu thủ Bến Tre, đặc biệt Bền trung phong trẻ nhất làng bóng. Khán giả công kênh Bền lên đi vòng quanh sân để mọi người hoan hô cho thoa? mãn. Một tốp thiếu nữ từ khán đài A bước xuống tặng hoa cho chàng. Bền bị chìm ngập trong vinh quang. Bền nhận ra Liễu, Yvonne, Thérèse, Madeleine, Madeleine chen vào đám đông vít đầu Bền xuống và tặng cho chàng trung phong một cái hôn dài.

Liễu đứng cách đó không xa Thấy cái cử chỉ sỗ sàng của Madeleine, Liễu cảm giận nhưng không làm gì được địch thủ. Còn Madeleine thì rất thù Liễu nên cũng muốn trêu tức Liễu chơi một phát: "Tao mất chức Jeanne d Arc nhưng được chàng trung phong! Một cái là hào quang rờm, còn một cái là sự thật, cái nào hơn?"

Các cô đầm của trường Minh Châu không được chọn là Jeanne d Arc là vì Yvonne thì gầy đét, Thérèse có bộ ngực đồ sộ, còn Madeleine thì đã 20 tuổi, hơn Jeann d Arc những ba tuổi nên bị Liễu gọi là con gái già (vieille fille). Cái danh từ này làm cho Madeleine đau đớn, cho nên nàng không bỏ lỡ cơ hội để trả thù. Riêng Bền không chú ý đến Liễu vì cho rằng Liễu quá đẹp, - cái đẹp quý phái và dữ dội - Liễu sẽ không yêu một cầu thủ vai u thịt bắp như mình, cho nên cái "gôn Liễu" nằm ngoài những cú "sút" của Bền. Chập sau khán giả thả Bền xuống. Madeleine chạy tới ngang nhiên cặp tay Bền đi vào câu lạc bộ. Ở đây Bền lại được hoan hô nhiệt liệt và được quan chủ tỉnh bắt tay khen ngợi như một anh hùng.

Sẵn trớn, Madeleine giới thiệu luôn Bền:

- Đây là người yêu của tôi!

- Một cặp trai tài gái sắc - Quan tham biện bắt tay và chúc mừng hai người. Liễu cũng đứng gần đó. Nàng trông thấy rõ "cặp trai tài gái sắc" được hưởng mọi thứ vinh quang.

Bất giác nàng quay ra ngoài đi lang thang ngoài nắng như để trốn lánh cái hình ảnh làm xốn mắt nàng.

- Ta đã chiếm được cái hào quang của Jeanne d Arc. Ta sẽ chiếm nốt gã

trung phong tài hoa kia từ tay mi, con gái già ạ!

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 7

Lễ kỷ niệm Jeann d Arc tiếp tục bằng một cuộc "dưng cộ đèn" đi quanh phố, khởi đầu vào lúc 7 giờ tối.

Liễu mặc áo đầm màu hồng, tay trần, ngực quàng xéo lá cờ tam sắc. Người ta cắm vào tay nàng lá cờ lệnh đuôi neo và một thanh kiếm chỉ huy của Jeanne d Arc rồi đặt nàng lên một chiếc bục lớn có bánh xe lăn . Nàng đứng giữa những bó hoa tươi thắm Sau lưng nàng là một đội cận vệ mặc áo giáp sắt, đội nón sắt theo thời thế kỷ 15. Trông Liễu vừa uy nghi vừa đẹp lộng lẫy . Khán giả hai bên đường vỗ tay hoan hô:

- Jeanne d Arc năm nay là người mình !
- Giống Jeanne d Arc quá !
- Vive Jeann d Arc !

Chiếc bục của Jeanne d Arc dẫn đầu, kế đó là xe của quan chánh tham biện, theo sau là đoàn xe của đội banh rồi mới đến xe của các quan chức khác . Các đoàn học sinh đi bộ sau cùng tay cầm lồng đèn hình cá, khi , rồng, thỏ, chim... rợp đường

Đoàn xe chạy thật chậm để dân chúng nhìn thấy rõ Jeanne d Arc da vàng.

Dưới mắt Liễu nhấp nhô đầu người, những bàn tay vung vẩy và những cái miệng há to . Nàng đảo mắt tìm Madeleine . Nàng muốn Madeleine nhìn thấy cảnh mình trong y phục huy hoàng như một nữ thánh thất. Nàng đã chiếm được cái vinh quang của Madeleine . Nàng cũng muốn Bền nhìn thấy nàng: "em như thế này đây, có bằng cô "gái già" Madeleine của anh không ? Hỡi cầu thủ yêu quý, em sẽ chiếm lại anh từ tay nó !"

Trong đầu nàng chưa phai cái hình ảnh Madeleine sánh đôi với Bền ở sân vận động: Madeleine khoe với quan chánh tham biện Bền là người yêu của nàng.

Sự thực, trước đây mấy hôm, Liễu xem thư của Minh gửi cho Emilie thì nàng lại muốn chiếm lấy Minh cho nên nàng đã mạo bức thư của Emilie để đánh bật Minh đi, mặc dù nàng chưa quen với Minh và cũng không biết là

nàng sẽ yêu Minh hay không nữa. Nàng chỉ muốn chiếm Minh để chiếm mà thôi.

Đến khi thấy Bền trở thành ngôi sao sáng thì Liễu quên hẳn Minh và quyết dành lấy Bền từ tay Madeleine. Đứng trên chiếc xe chóp loá những chùm hao đèn rực rỡ như hào quang, nàng thấy nàng đã chiến thắng. Nhưng khi nhớ tới cái hình ảnh Bền và Madeleine song song bên nhau, thì trái tim của nữ thánh hoá thành trái tim nữ sinh, đầy máu nóng muốn ôm ấp bóng hình của một chàng trai. Những dẫn xốc của chiếc xe làm cho nàng tưởng tưởng mình đang cỡi ngựa phi nước nhỏ trên đồng cỏ mênh mông nơi quê hương Jeanne d Arc ngày chiến thắng.

Cuộc lễ tan dần.

Bền về đến phòng thì thấy Minh đã ngủ khò. Minh không xem "cộ đèn" mà cũng không xem kịch.

- Đi tắm thay đồ kẻo rồi theo tao dự dạ tiệc! - Bền lôi chân Minh, kêu.
- Khuya rồi mầy ạ!
- Đó là chương trình của các quan lớn, nhưng tao đem mầy vô được!
- Tao không muốn làm khác không mời mà đến.
- Tao có hai vé. Một cho tao và một cho bạn bè.
- Nhưng tao không thích hội hè.
- Biết rồi! Nhưng đêm nay có con Chère Emilie của mầy cũng đến dự.
- Nó đâu có nhiệm vụ gì trong đó ?
- Đi theo tao, không được cãi.

Bền xốc Minh dậy và tiếp:

- Tụi thằng Lạc, Thanh, Ngợi đeo cô Jeanne d Arc dữ lắm.
- Sao mầy không theo ?
- Suit qui Fuit, Fuit qui Suit . Mầy theo nó trốn, ngược lại, mầy trốn nó theo! Đó là định luật ái tình, mầy không biết à ?
- Ai dạy mầy vậy ?
- Lê Văn Trương, Maupassant, Balzac và... Tao!
- Tao mới gặp nó! - Minh kể lại cho Bền nghe câu chuyện vừa rồi.

Bền gật:

- Hay lắm, nhưng mầy còn phải tranh với bao nhiêu thằng khác. Chừng nào

mày "sút" vô "gôn" nó thì nó mới thuộc về mày. Mà cũng chưa, chừng nào nó ôm ba lông của mày mới chắc.

- Mày đã sút vô "gôn" con Madeleine chưa ?

Bền cười ré lên rồi lảng sang vấn đề khác:

- Con Liễu đẹp quá trời hả mày ?

- Mày bảo đó là một sắc đẹp dữ - Beauté brutale mà !

- Dữ thì dữ, nhưng đẹp vẫn đẹp ! Bữa nay tao cho mày cạ ly với Emilie Lý Lệ Lan một phát và tha hồ nói chuyện trước mặt mọi người. Mày cứ thụt ló hoài thì tụi thằng Ky chọt , thằng Philô , thằng Tartuffe chộp mất. Tụi nó lao lách lém lỉnh hơn mày.

Bền lấy xe đạp chở Minh đi vô dinh quan Chánh tham biện. Trên đường đi Minh hỏi:

- Mày tính keo luôn với con Madeleine à ?

- Nó tới đâu tao tới đó !

- Nếu nó cứ đi tới hoài mà không cho mày "sút" vô "gôn" thì mày có theo không?

- Gôn tuyển A Nam Kỳ tao còn tung lưới mà mày. Hé... hé... Thì "gôn" nào tao đá chẳng vô !

Buổi dạ tiệc được tổ chức thật long trọng với những nghi thức Tây. Mở đầu buổi tiệc quan chủ tỉnh tỏ lời khen ngợi ban tổ chức cuộc lễ kỷ niệm. Kế đó là tuyên dương đội banh.

- Đặc biệt năm nay đội tuyển Nam Kỳ xuống đây bị phơi áo trước khán giả nhà. Theo lời đề nghị của thầy Năm, vị cảnh sát trưởng, tôi ban thưởng cho đội một ngàn đồng bạc Đông Dương. Cũng theo lời đề nghị của các vị tôi tặng riêng cho cầu thủ đã phá lưới đội tuyển Nam Kỳ ba trăm đồng. Riêng hai trò Liễu và Emilie sẽ nhận được bằng khen của Nha Học Chánh Nam Kỳ do ban tổ chức thỉnh cầu.

Một loạt sâm banh nổ ròn để tán thưởng lời nói của ngài chủ tỉnh. Mùi rượu, khói thuốc xì gà thượng hảo hạng trộn lẫn nhau cấu tạo một bầu không khí rất đặc biệt mà chỉ hạng công chức cao cấp mới có thể thưởng thức. Riêng các cô đầm Madeleine, Yvonne, Thérèse tuy không có một cống hiến nào trong buổi lễ nhưng cũng được dư chung bàn với quan khách

vì các nàng là con quan Tây. Liễu và Emilie cũng ngồi xen trong đám họ. Bền bị Madeleine níu kéo vào bên cạnh nàng còn Yvonne thì ấn Minh xuống ghế phía tay trái của Emilie Yvonne bảo Emilie:

- Phen này toa đừng hòng bỏ chỗ trước khi tan tiệc nghe! - Rồi rót sâm banh bảo - Nâng cốc lên uống cho cạn! Cuộc đời rất ngắn ngủi ! Hãy làm cho nó dài thêm ra bằng những niềm vui do mình tạo ra.

Emilie không ngần ngại. Minh thì hơi ngượng nhưng rồi trong khoảnh khắc cũng kịp theo sự hồn nhiên của các cô đầm.

Yvonne bảo cả hai:

- Đây là ly rượu tình yêu. Những giọt champagne này sẽ làm cho các bạn yêu nhau hơn, sẽ là cho tình yêu của các bạn nồng nàn hơn. Nào, chạm cốc !

Ba chiếc cốc pha lê trong ngần, sóng sánh rượu vàng ánh, khẽ chạm nhau. Yvonne cất tiếng:

- Bây giờ hai bạn còn nhờ tôi nói cái tiếng khó nhất nữa không ?

Minh đáp:

- Xin cảm ơn Yvonne! Tôi đã nói cho tôi rồi!

- Nói rồi nhưng người ta có nghe không ? Đó mới là chuyện hệ trọng !

- Có phải không Emilie ?

Emilie đang hớp ngậm rượu, chỉ gật đầu. Yvonne vỗ tay reo:

- Nghe thì phải trả lời. Toa phải trả lời ngay đi . Bây giờ nè, để tôi nghe và sung sướng lây với bạn.

Emilie lắc đầu, sắc rượu và cố nói lướt:

- Bây giờ chưa nói được.

- Nhưng mà cộng hay trừ thì nên cho biết trước - Yvonne có sâm banh vào người ăn nói bạo dạn hơn.- Hãy cho khi người ta thèm khát, đừng đợi lúc người ta no mới đem dí vào mồm.

- Nếu trừ thì sao ? - Emilie hỏi ngoặt lại.

- Thì sao ? - Yvonne quay sang Minh, giần giọng.

- Thì đau khổ lắm chứ còn sao nữa ? - Thérèse đáp thay và tiếp- Chớ nên làm bạn mình đau khổ nhé Emilie ! Toa sẽ có tội lớn lắm đấy !

Emilie gật đầu. Yvonne còn bắt gắt:

- Cuối tiệc này, Emilie phải cho anh Minh biết cộng hay trừ nhé!

Emilie lại gật. Thérèse liền thoảng:

- Tớ nhìn thấy trong tim cậu mà Emilie !

- Thấy gì ?

- Một dấu cộng đỏ rực như lửa.

- Nào, mỗi người nốc cạn ly mình đi rồi tôi nói chuyện này cho nghe!

Nãy giờ Bền và Madeleine ngồi cạnh mấy ông via nên không dám pha trò, bèn tìm cách chen vào đám trẻ vui nhộn. Riêng Madeleine thì lấy làm hả hê khi thấy cô nữ thánh ngồi gần quan tham biện. Nàng có vẻ nghiêm như bụt. Mỗi cái cười, và mỗi cử chỉ đều phải suy nghĩ đắn đo Madeleine đã từng biết cái khổ của "nữ thánh" ít nhất là ba năm liền. Nay nàng trút nó sang cho Liễu. Và... thật là hạnh phúc khi ngồi bên cạnh chàng trung phong lừng lẫy.

Bền hỏi Minh:

- Nào, đã nói gì với Emilie chưa ? - rồi Bền tiếp ngay - Hai bạn hãy yêu nhau đi. Đừng tự đặt cho mình những trở ngại trên con đường sông sè dễ đi. Chính con đường của tôi và Madeleine mới gay go, nhưng chúng tôi đã san bằng những trở ngại. Yêu ! Đó là vũ khí chiến thắng tất cả. Hai bạn hãy xem cốc sâm banh này - Bền vừa nói vừa rót rượu - là cốc rượu hồng tôi mừng cho hai bạn! - Bền nâng cốc lên.

Theo phép lịch sự, Minh cũng nâng cốc đáp lại, rồi Emilie làm theo, Madeleine cũng phụ họa. Nàng cố giơ thật cao và liếc xéo về phía Liễu đang cô đơn ngồi giữa các ông lớn. Mọi người uống cạn trừ Emilie.

Ở bàn các ông lớn sâm banh nổ liên tục. Một vị mặc com-lê đen có bộ tóc chải chuốt tụt xuống khỏi ghế hôn chân mỹ nhân ngồi bên cạnh và lột chiếc giày của nàng đứng dậy, giơ lên, rót rượu vào gót giày, ngửa cổ uống một hơi. Rồi hai người ôm nhau hôn rất lâu. Vài ba cặp cũng bắt chước uống rượu bằng gót giày thay cho cốc.

Madeleine nhìn Bền sâu thẳm:

- Anh không thấy đó là một sự văn minh sao ?

Bền chỉ nghiêng qua hôn nàng.

Nhạc khiêu vũ bắt đầu trời lên réo rắt. Những cặp uyên ương lần lượt dìu

nhau đi trong mộng dưới ánh đèn càng lúc càng mờ và nghe vũ trụ xoay êm dưới gót chân họ. Minh và Emilie được dịp ngồi bên nhau.

Emilie ngó ra sàn nhảy nhưng lại nói với Minh:

- Sao anh gọi thư gì cho em vậy ?
- Em có nhận được không?
- Không có nhận, nhưng con Liễu nó bảo là em có thư Em hỏi ai gọi nó bảo không biết, nó chỉ biết người đang giữ cái thư đó.
- Em có đọc không ?
- Em có thấy đâu mà đọc.
- Để anh viết cái khác và đưa tận tay em nhé !
- Anh đừng có nhờ ai đưa thư, đừng nhờ ai nói giùm như nhờ con Yvonne , con Thérèse hôm trước. Chúng nó cứ chế nhạo em hoài.
- Từ rày anh không nhờ ai nữa hết. Nhưng thiệt ra anh đâu có nhờ ai ! Tại tụi nó tài khôn đó chứ.

Minh ngẫm nghĩ một hồi lai. nói tiếp:

- Nhưng làm sao anh gặp em?
- Em không biết đâu. Coi chừng người ta thấy. Thôi để em đi về, kéo ở nhà trông.

Emilie đứng dậy. Minh bước tới nắm tay nàng thủ thi:

- Em ở lại chút nữa. Anh nói chuyện này em nghe.
- Anh chờ em ở bên hông rạp Nam Xuân tối Thứ Bảy. - Nói xong Emilie đi thẳng.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 8

Buổi tiệc đang vui bỗng Madeleine đòi về. Bền phải chiều theo.

- Em có làm sao không ?

- Em hơi khó chịu một chút thôi. Nhưng ra khỏi phòng tiệc thì em khỏi ngay.

Bền biết Madeleine không muốn thấy cặp mắt xâm lăng của cô Jeanne d'Arc xông xáo về phía Bền ngồi. Mà quả tình Bền cũng có kín đáo đáp lại đôi lần. Bền khẽ hôn tóc Madeleine và rủ rì:

- Em ngoan lắm Madeleine. Anh yêu em ghê nời !

- Có thật không, hay trái tim anh đang chia nhiều mảnh ?

Hai người lại dìu nhau đi. Họ không định đi đâu nhưng họ thấy cần phải đi bên nhau khắp mặt đất. Bỗng Madeleine cười như nắc nẻ:

- Anh có vẻ sợ ba em hả ?

- Ông bắt được anh rủ rê con gái ông... thì chắc ông la ghê lắm !

- Sao anh không nói con gái ông rủ rê anh? Nhưng mà ai rủ rê ai cũng không việc gì đến ông hết. Hễ má em cho phép là ông phải nghe. Một lần ông thấy anh với em trong phòng khác, ông hỏi má em: "Thằng Annamite nào mà con Madeleine dắt về nhà vậy?" Má em quát ngay: "Thằng Annamite nào thì thằng nó cũng hơn tên rể hụt lưu manh của ông hết á !" Thế là từ đó ông không hỏi nữa. Má em quả thật còn hơn Beauharnais đối với Napoléon đó anh. Để em kể anh nghe chuyện xử kiện của ông. Trong một bữa cơm chiều, ông cao hứng nói về một vụ kiện ông sẽ xử vào ngày mai. Kể xong ông kết luận. Tôi sẽ xử mông-xừ Piment Ớt thắng mông-xừ Oignon Hành , còn mông-xừ Tiêu sọ Poivre chỉ bồi thường mông-xừ Piment chút đỉnh thôi.. Má em quát : "Bộ Ông điên rồi hả ? Ông Hành phải thắng ông Ớt, còn lão Tiêu Sọ phải bồi thường cho ông Hành."

Hôm sau, cũng trong bữa cơm chiều ba em uống một ly cognac rồi khoe với má em: " Tôi đã nghe lời bà và được công chúng hoan hô nhiệt liệt như một quan toà anh minh nhất xứ xưa nay. Còn các thầy kiện thì phục tôi sát

đất. Họ nói tôi đã sáng chế một nền pháp lý mới ! Tôi bảo: "Đó là ý kiến của vợ tôi." Họ tỏ ra ngạc nhiên. Tôi bảo: " Tôi không bao giờ quên câu luân lý của Engénie Grandet Tôi không thể làm việc gì mà không xin ý kiến vợ tôi " . Đó! Anh thấy cái oa... Oai quyền của ba em chưa ? Sau này anh cũng sẽ như thế đối với em nhé, chó con yêu quý của em ! Anh muốn làm gì anh cũng phải hỏi em. Em có gật thì anh mới được nhé !

Bền cắt ngang câu nói của Madeleine bằng một cái hôn:

- Vâng, Madeleine, con mèo yêu quý của anh !
- Anh hôn em nữa để thưởng em đi !
- Chụt chu... ụt !

Bỗng Madeleine hỏi bất ngờ:

- Anh có yêu con Jeanne d Arc thật không ?
- Yêu, yêu lắm !
- Tại sao anh yêu em, còn yêu nó ?
- Anh yêu nó còn hơn yêu em kìa "
- Anh nói thật hay chỉ đùa để chọc em ?
- Thật chứ không đùa !
- Vậy thì đừng bao giờ ngó mặt em nữa.
- Tại sao ?
- Em không thể đứng chung với ai trong tim anh !
- Cả với một nữ thánh nữa à ?
- Nữ thánh nào ? Em là nữ thánh của anh đây, còn nữ thánh nào khác?
- Jeann d Arc, cô gái chăn cừu ở Domrémy.

Madeleine đang nổi cơn giông gió bỗng đẹp trời lại ngay:

- À ra thế, anh trêu em ! Anh yêu quý. Em không thể sống không có anh bên cạnh ! Không có anh, em không hiểu được Chúa Trời. Balzac từng nói với mẹ Suzanne: Em là Đức Mẹ của riêng anh ! Anh hiểu câu đó mà !
- Với Hanska không phải Suzanne Ông ấy yêu Hanska nhất trong các bà đầm Paris, không có ai bằng Hanska.
- Còn anh, anh có thể nói như vậy với em không ?
- Anh không phải là văn sĩ !
- Cần gì phải là nhà văn mới nói được ? Anh không thấy chàng thanh niên

của A Daudet yêu cô Alsacienne à ? Không yêu được cô nàng và trông thấy cô nàng hôn người khác, anh ta nhảy từ trên lầu xuống đất chết ngay. Đó là tình yêu phải không ?

- Điên rồi! Anh thì không thể ! Nếu anh là anh ta, anh sẽ đi tìm cô khác đẹp hơn và dặt qua mặt trêu cô ta chơi ! - Bền đưa ngón tay khều chót mũi Madeleine.

- Như vậy là anh không yêu em tuyệt đối !

- Không có tình yêu nào tuyệt đối !

- Virginie, Graziella ?

- Đó là tiểu thuyết do các ông văn sĩ thất tình bịa tạc ra mà thôi chứ không phải thật!

Hai người dìu nhau đi trong những bóng cây lổm đổm ánh đèn điện mờ ảo. Da thịt con gái và nước hoa toa? ra từ cô đầm làm Bền ngây ngất.

Madeleine đọc được sự dè dặt trong cử chỉ và lời nói đôi khi không cần thiết của Bền, cho nên Madeleine phải luôn luôn mơn trớn giũ.c giã và tìm mọi sợi dây để trói buộc chàng. Madeleine bảo:

- Ba em sẽ giúp anh đi sang Pháp học tiếp. Nếu anh không muốn thì ba em sẽ tìm cho anh vài trăm héc-ta đất ở Bạc Liêu - Cần Thơ. Nếu anh không chịu nữa thì anh sẽ làm quản lý cho một người bạn của ba em là chủ điền lớn có hàng chục ngàn mẫu đất ở vùng đó, hoặc ông tìm cho anh việc khác, thiếu gì ! Chúng ta sẽ sống như những ông hoàng bà hoàng.

Bền nghe êm như tiếng chim hót bên tai. Trước đây Bền cũng có mộng làm chủ điền nhưng bây giờ nghe Madeleine nói thì hơi dỗi vì đây là những món quà nho nhỏ Bền chỉ nhận được sau khi cưới Madeleine mà thôi.

Đi ngang một cái ngõ có cửa sắt, Madeleine dừng lại và bấm chuông.

- Ai vậy Madeleine - Bền hỏi.

- Bạn anh chứ ai! René, anh không nhớ à ?

René ngồi 4ème ba năm nhưng không bao giờ có ý định lấy bằng Thành Chung . Hắn ở nhà và cưới Hélène, cô bạn học dưới một lớp và là con gái độc nhất của ông Quản Thủ Sở Địa Bộ. Gia đình René phản đối kịch liệt trừ ông bố dân Tây thích giao thiệp với Tây. Bây giờ René bỏ học ở nhà đi coi ruộng cho bố lẫn bố vợ.

Thiệt là đặc kỳ sở nguyện cho bố lẫn con, cho thân phụ lẫn nhạc phụ. Người đầy tớ già mở cửa cho khách.

- Nói có tôi đến chơi !- Madeleine hất hàm.

Bền và Madeleine được đưa vào phòng khách sang trọng trong ngôi biệt thự tân thời. Cặp chủ nhân bước ra chào mừng.

Hélène đang mang một quả bầu to còn René thì dắt một thằng nhóc con. Hélène vốn thân với Madeleine từ trước nên đưa bạn vào phòng riêng để hai chàng được rửa ngồi ở sa lông. René gọi đầy tớ đem nước cam ra đãi khách. Bền vừa hộp ngum đầu tiên thì René vào đề:

- Coi bộ hai đứa dính như sam rồi đó ! Chừng nào cho moa uống sâm banh ?

- Chưa... tính ! - Bền bị hỏi bất ngờ , ú ớ đáp.

- Tính đi chứ ! Cậu vô đó là nhất. Đá banh không phải là cái nghề. Có ai sống bằng đồng lương đá banh đâu. Lại còn nguy hiểm !

- Moa đang lo... thi.

- Thi cử gì cho mắc công. Cậu đã lên tới 4ème là giỏi lắm. Moa định bỏ học hồi 2ème nhưng bị Ông bố kèm... nên rán bò lên tới 3ème là hết sức. Thằng Be em tớ vừa cưới con ông Lục sự toà án do Hélène làm mối. Bây giờ vợ chồng nó sống như tiên.

Bền nhìn thằng nhỏ mắt đục lờ, tóc như râu bấp thì hỏi René:

- Thằng bé nói tiếng gì ?

- Nó được dạy tiếng mẹ đẻ.

- Là tiếng nào ?

- Là tiếng của mẹ nó, kẻ đẻ ra nó. Đó là điều mong ước của ông via moa. Ông muốn gia đình moa sẽ Tây hoàn toàn từ ngôn ngữ đến phong tục. Thằng bé này sẽ gọi moa bằng toa như moa gọi bố moa bây giờ vậy.

Hélène đưa Madeleine trở ra. Nàng nói tiếng Việt bằng một giọng pha chè rồi đi luôn tiếng Pháp:

- Chúc anh chị hạnh phúc nhé !

René tiếp với Bền:

- Thằng Be em tao nó đang làm chủ vườn cao su ở Thủ Dầu Một. Hélène còn một cô bạn đẹp lắm. Mà coi thằng nào muốn đi chung xuồng với

mình thì Hélène sẽ làm mai cho.

Câu chuyện không mấy gì đậm đà. Bền hiểu ra rằng cuộc thăm viếng này không phải bất ngờ mà là do ý định của Madeleine. Nàng muốn cho chàng thấy cái thực tế tốt đẹp của vợ chồng René - Hélène. Tiễn bạn ra về, Hélène lạch bạch mang cái bụng chứa đi sau với Madeleine. Bền nghe Hélène nói với Madeleine, có lẽ cố ý cho lọt tai Bền:

- Người Việt Nam rất đẹp. Tao không gặp việc gì phật ý với René cả.

Trước khi khoá cổng, Hélène còn hỏi Madeleine:

- Bao giờ anh chị gởi thiệp xuân cho chúng tôi?

- Cũng gần thôi bạn ạ ! - Madeleine đáp không ngần ngại.

Trên đường về, Bền suy nghĩ liên miên. Bền ngần ngại hồi lâu rồi hỏi Madeleine:

- Nếu vị hôn phu của em bất ngờ trở lại đây thì sao ?

Madeleine rùng vai và bĩu môi:

- Không bao giờ !

- Tout est possible ! Mọi việc đều có thể xảy ra !

- Em không thèm nhìn mặt tên Sở Khanh đó!

- Nếu ba má em tha thứ cho anh ta thì sao ?

- Em sẽ tổng nó ra khỏi nhà. Không có sự tha thứ như thế trong ái tình.

Trong tim em chỉ có anh thôi - Madeleine nói huyền thuyên rồi hỏi: - Anh có thấy Hélène và René sống hạnh phúc không ?

Đang đi bỗng Madeleine lôi tay Bền dừng lại , ép chàng vào một gốc me, ôm lấy chàng riết mạnh và thầm thì:

- Anh ạ! Em muốn đi đến một nơi xa để chúng mình sống chung với nhau. Em em... ước mong được như Hélène.

Bền nhìn Madeleine như để đọc ý nghĩ nàng qua câu nói: "Mong được thành vợ chồng như René và Hélène hay là mong có bầu như Hélène ?"

Bền đáp:

- Rồi em sẽ được toại nguyện !

Về đến nhà, Madeleine chưa vội vào mà dắt tay Bền đi quanh sân ngắm hoa. Những cụm hoa dưới ánh đèn lơ mờ, chỉ trông thấy hình dáng , không rõ màu sắc.

- Anh có lạnh không ?
 - Em có lạnh không ?
 - Em mới chân quá hà!- Madeleine ngồi phệt trên chiếc băng con bên luống hoa và dấy nẩy..
 - Để anh đưa em vào nhà rồi anh về nhé "
 - Anh không có đọc "Une Vie " (#1) của Maupassant hay sao ?
 - Anh nghiền ít nhất là ba lần trọn cuốn, còn lẻ tẻ từng đoạn thì không kể.
 - ... Đọc mà không nhớ... gì hết !
 - ..Đoạn nào !
 - Đoạn thằng Julien dắt mụ Jeanne (#2) dạo ngoài vườn.
 - Anh nhớ ra rồi - Bền vừa nói vừa quỳ xuống hôn chân Madeleine rồi đứng dậy bảo - nhưng chắc anh không bằng anh chàng Julien đâu, hẳn hôn chân Jeanne đến đôi bà vú phải xúc động.
- Madeleine vít đầu Bền sang:
- Chụt! Anh ngoan lắm. Đưa má đây cho em thưởng nào.
- Madeleine ôm đầu Bền ép vào ngực mình. Bền hớn hớn nói lú ú trong hơi thở nồng ấm bát ngát của Madeleine:
- Tội nghiệp bà vú. Thấy anh chồng hôn chân vợ, bả tủi thân mà khóc oà. Bả thú thật rằng từ trẻ đến già bà chưa được người đàn ông nào âu yếm bà như thế.
 - Nhưng riêng em thì... hạnh phúc hơn Jeanne vì từ này giờ anh đã hôn chân em đến hai lần . Chỉ tiếc là chiếc giày của em chưa trở thành cốc sấm banh của anh mà thôi.
 - Chờ hôm nào vui hơn anh sẽ uống rượu bằng môi em.
- Bền dắt tay và quàng hông Madeleine cùng vào nhà. Bên trong vắng teo. Để Bền yên chí hơn, nàng hồn nhiên cho Bền biết ba má nàng còn ở đằng buổi tiệc. Rồi nàng dẫu môi tiếp:
- Mà ông bả có ở nhà thì cũng thế thôi. Cái gì và ai ở trong phòng này đều thuộc quyền của em !
- Nói xong nàng lấy quyển truyện "Une Vie" đang nằm trên nắp chiếc piano - như đã được dự định - đưa cho Bền.
- Bền cầm quyển sách, liếc qua cái bìa Edition Flammarion với hình cô

Jeanne mặc đồ ngủ mỏng dính đang say sưa thưởng ngoạn các luống hoa giữa một bầu trời trong ngần.

- Anh đọc lại đi ! - Madeleine giục.

- Để làm gì ?

- Văn hay thì đọc để thưởng thức chứ để làm gì ? - Madeleine phụng phịu.

- Đợi lúc khác. Bây giờ anh không muốn đọc gì ngoài mắt em.

Madeleine giở sách ra lật lật rồi dừng lại trở vào cuối trang, bảo:

- Em không thấy đoạn này hay hóm gì cả. Anh giải thích cho em nghe đi.

Bền cầm sách liếc qua thì biết là đoạn tả cuộc mây mưa rả rích mê tơi.

Madeleine đang chăm chăm chờ ở Bền một lời nói hoặc một cử chỉ để đáp ứng nồng nhiệt:

- Anh cũng không thấy hay! - Bền lắc đầu đáp, làm bộ như không thích, để thử thần kinh của Madeleine.

- Tại sao ? Đó là... đoạn...

- Anh biết rồi! - Bền buông sách đưa tay choàng qua vai Madeleine và lật ngửa nàng ra thành ghế mà gấn chặt môi vào môi nàng. Madeleine nghe như có những tia nước ấm len chảy vào từng thớ thịt nàng, nhưng Madeleine vội vùng thoát ra chạy vào buồng. Bền ngẩn ngơ nhìn theo. Bền nhặt quyển sách lên, nhìn vào, tuy không đọc chữ nào được, nhưng chàng vẫn liếc. Đó là đoạn tác giả mô tả đêm tân hôn của cặp Julien - Jeanne, một đoạn văn hiện thực rùng rợn mà từ đó có thể nghe tiếng thở dồn dập, cảm thấy làn da đôi trai gái cọ xát nhau, tiếng nói thì thảo của Jeanne và những cử động từ nhẹ tới mạnh của Julien trong những cử chỉ ái ân, mà người đọc, bất cứ ở lứa tuổi nào cũng không tránh khỏi rục lên ý muốn trở thành Julien hoặc Jeanne.

Bền đang ngơ ngẩn, thì bỗng từ cửa buồng Madeleine xuất hiện, lộng lẫy khêu gợi như cô dâu đêm tân hôn, tươi mát như một bông hoa với bộ xiêm y mới màu hoàng yến, tay trần, ngực và lưng hở. Bền có thể nhìn thấy suốt những ẩn số mà chàng không biết là Madeleine muốn khoe ra hay muốn che đậy sau làn mây hồng huyền ảo kia.

Madeleine ngồi sà bên cạnh Bền. Nàng nhận thấy gương mặt chàng chờ đợi. Nàng vói tay và trườn qua người chàng, lấy quyển Bel Ami (#3) và giở ra

nơi trang hình như cũng đã được đánh dấu sẵn. Bền nói:

- Tại sao em chỉ toàn đọc Maupassant ?

- Tại vì ông ta làm em rung động mãnh liệt cả thể chất lẫn tâm hồn. - Madeleine vừa nói vừa dùng móng tay gạch những dòng chữ - Anh xem chữ nghĩa của ông ấy có thần kỳ không ? Mỗi chữ của ông là một đốm lửa dậy lên trên da thịt và trong trí óc người đọc ! - Madeleine đưa ngón tay trở nồn nà có móng nhọn gạch qua gạch lại những dòng chữ như muốn làm cho chúng nảy lửa thêm lên.

Bền nhìn đôi má Madeleine đỏ ửng như hai đoá hải đường, rồi nhìn sâu thẳng bon xuống ức, cặp vú sữa chín trắng nồn nà gần như trơ trọi chờ tay hái, chờ một tia mặt trời sưởi ấm hay một cơn gió đùa. Bền đáp lại cái cử chỉ của Madeleine bằng cách cầm lấy ngón tay búp măng của nàng và gạch mạnh hơn dưới dòng chữ nàng vừa gạch.

Madeleine nhìn Bền, mắt long lanh. Bền nâng ngón tay nàng lên mũi hít thật mạnh.

- Belle amie ! - rồi úp cả bàn tay thơm tho lên mặt mình.

Madeleine đứng lên mở máy hát và đi lại tường vắn đèn mờ.

Tiếng nhạc nhẹ êm dịu và ánh đèn tạo nên một không khí huyền ảo riêng cho hai người. Không đợi Madeleine trở lại ngồi vào chỗ cũ, Bền đi theo sau nàng với những bước nhẹ của con gấu sắp vồ mồi.

Khi Madeleine quay lại thì hai tay Bền cũng vừa dang ra đón nàng. Họ Ôm quàng nhau, rồi lướt theo điệu nhạc. Họ không nhảy điệu quen thuộc nào. Họ như hai đoá hoa trôi trên sông mộng. Họ không nghe lời ca từ bài hát. Họ đang tạo ra lời ca riêng cho hai đứa từ đôi tim xanh như lá, đỏ thắm như mặt trời. Họ đang bơi trên chiếc thuyền tình trên hải đảo xa dần bờ trần gian.

Madeleine thủ thỉ:

- Anh đọc hết truyện của Maupassant chưa ?

- Cả truyện ngắn lẫn dài đều gao kỹ !

- Có đọc ..o.c " Đêm Tân Hôn" không ?

Bền hôn môi Madeleine thay cái gật.

- Câu chót là gì ? - Madeleine hỏi tiếp - nếu anh nói đúng em sẽ thưởng.

Bền cười nói như trả bài thuộc lòng:

- Câu cuối truyện là: " Chiếc váy từ từ rơi xuống và nằm bẹp tròn xoe quanh chân cô dâu."

- Anh giỏi ghê ! Chụt !

- Anh sẽ làm như chú rể trong truyện, em cho phép chứ ?

Madeleine lại hôn liên miên nó giữa làn môi háo hức của Bền: - I love you .
Em là của nah.

- I love you, too! Anh là tên nô lệ của em.

- Hãy đưa em lên thiên đàng.

- Thiên đàng là đây.

- Em muốn được như Hélène ! - Madeleine thêu thào lặp lại câu lúc nãy.

- Thì đây là cơ hội ! - Bền vừa nói vừa làm theo câu truyện Đêm Tân Hôn.

- Chúng ta còn nhiều cơ hội khác đẹp hơn hôm nay anh ạ. - Madeleine chợt tỉnh giấc mơ, vùng ra khỏi sự say đắm cuốn hút của Bền như rời xa miệng hố.

Madeleine đi lại túm một quyển sách trao cho Bền. Bền liếc thấy tựa : Phong tục dân quen Việt Nam . Madeleine giở ra và vắn bằng ngón tay mà nàng gạch dòng chữ lúc nãy, trả cho Bền một đoạn, rồi không đợi Bền đọc, Madeleine nói ngay:

- Em không muốn nhận cái số phận bị cắt tai !

Bền giật mình vì không ngờ cô đầm lãng mạn này lại tìm hiểu phong tục mình kỹ đến thế. Bền gạt phắt:

- Đó là hồi... thế kỷ trước Madeleine ạ ! Bây giờ chúng tao đã theo văn minh của tụi mày rồi !

- Đây là một nét văn hoá cao quý của dân tộc anh, chúng ta cần phải bảo vệ và dân tộc em cũng phải bắt chước.

Mặc cho Madeleine nói huyên thuyên về phong tục, Bền làm như không nghe hay Bền không nghe thật. Chàng cứ tiếp tục tỏ sự nồng nàn đối với Madeleine bằng nhiều ngón. Nhanh chóng, chàng đã dẫn Madeleine đến bờ vực hạnh phúc lẫn tai hoạ.

Thấy Madeleine có chiều hướng chống trả cầm chừng như cuộc rút quân của Napoléon ở Waterloo, Bền càng hăm hở tấn tới. Madeleine rên rĩ như

van lớn:

- Madeleine là của anh và sẽ là của anh mãi mãi... Nhưng không phải... trong lúc này.

Madeleine nói thêm một vài câu nữa nhưng Bեն không hiểu nghĩa. Nàng nhìn thấy trong mắt chàng ngọn lửa tình dục chứ không phải tình yêu. Nhưng nàng không cưỡng lại những cử chỉ táo bạo mà mê mẩn của Bեն nữa. Sấm sét thì phải mưa. Không có tình yêu nào không bao gồm tình dục. Có ai yêu nhau mà không hưởng hương vị của da thịt không ? Nếu có thì chưa hẳn là tình yêu toàn vẹn.

Rồi nàng hoàn toàn buông xuôi thả lỏng cửa thành cho chàng trung phong. Nàng mơ màng thấy một vật gì vừa trơn vừa ấm đi vào nàng, xuyên suốt người nàng, mang đến cho nàng một cảm giác vừa sung sướng vừa đau đớn, một sự vừa tan vỡ vừa là hoà hợp tuyệt vời, một dòng suối và một đầu non không biết hư hay thực. Nàng lấp bập ập ứng như trong mộng:

- Anh ..không... cắt tai ..lợn chớ ?

- Khô.ông !

- Anh hứ... hứ..ứứ..ứ đi !

Chú thích:

(1-) *Une Vie* : tiểu thuyết của Maupassant

(2-) *Jeanne*: nhân vật của truyện *Une Vie* không phải Jeanne d Arc

(3-) *Bel Ami*: tiểu thuyết của Maupassant

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 9

Bữa cơm chiều của nhà trường thật vô vị. Minh cứ hình dung mặt tiền của rạp Nam Xuân, nơi Minh sẽ đứng chờ.

Thuở học trường tiểu học Nhà Nước, gánh hát nào đến mà thiếu bọn Minh. Có tiền để mua bánh tét, bánh bao, khá chút nữa là phở, hủ tiếu xí mại chớ ai lại mua vé coi hát và vé xem đá banh? Cặp giò để đâu mà không treo, không chui kia chứ ! Bây giờ đã thành nhân, ai lại làm cái trò trẻ con đó nữa.

Cơm nước xong, Minh cũng lên lớp ngồi đằng hoàng. Nhạc Tây từ đằng rạp hát vọng lại trong lồng ngực làm chàng nôn nao.

Bữa nay tưởng có đấu poa-nha, lông-rông qua cửa sổ, Minh cũng không màng. Thầy Xuyt biết rành tâm lý học sinh "dù khoá cửa chúng cũng chui ra ". Cho nên thầy đi bước trước để mua cảm tình với đám "học trò có bộ giò ăn cướp". Thầy bảo:

- Gánh hát diễn ba đêm, mỗi đêm tao lén cho đi mười đưa. Bầy bàn với nhau rồi lách êm. Còn bao nhiêu phải ở lại học đến hết giờ. Mấy bữa đằng rạp có gánh hát, ông đốc thường đến bất ngờ xem lớp học, nếu thấy trống lổn, ông sẽ cất chén cơm tao. Tao thương bầy, bầy cũng phải thương tao chớ !

Như vậy là thầy trò thủ huê. Trong mười trò đi đêm nay cố nhiên phải có Minh. Minh là kẻ ít nhảy rào nhất. Người đứng đầu sổ là Bền. Nhưng từ lâu rạp hát của Bền là nhà Madeleine và "đào" hấp dẫn nhất là Madeleine.

Minh đi theo con đường đá gồ ghề giữa trường và mé giếng nước thị xã, queo mặt vài trăm thước là đến rạp hát, nhưng vốn thuộc đường, Minh băng qua sân trường Bá Nghệ cho gần. Mỗi một phút có giá trị vô cùng đối với Minh tối nay.

Bụng Minh luôn luôn sợ người ta tới trước không thấy Minh rồi sẽ bỏ đi. Minh lỗi hẹn, người ta sẽ giận. Khó mà năn nỉ.

Bao giờ cũng vậy, gánh hát đến là cái cơ để thiên hạ đến rạp hát chơi bài,

hoặc ăn quà, có khi chỉ xuất một lóng mía rồi về, chờ người vào rạp xem hát thì không bao nhiêu. Hát hoặc xem hát bên ngoài có khi còn thú vị hơn ở bên trong.

Minh đến nơi đã thấy đen nghệt những người. Những gánh cháo, gánh chè dàn mặt trận khít rim hai bên cổng vào với những chiếc đèn chai leo lét, không cho khách tránh né đường khác, những chú bé rao to để được chú ý, những ảnh tài tử treo trên tường dưới những bóng điện tù mù quyền rũ những bầy bò hong như tiêu rắc trên đĩa xào tiệt nước... Minh đi vào cái sinh hoạt nhộn nhịp ban đêm của rạp hát với tất cả sự hờ hững. Mắt chàng đảo khắp nơi tìm bóng dáng một người.

Ở góc đường phía bên trái tranh tối tranh sáng có một cây bã đậu lớn như một tàn lọng, là nơi chàng đứng đợi người ta, hoặc người ta có thể đứng đợi chàng, ngoài ra không còn nơi nào khác kín đáo hơn, nhưng khổ thay, vùng đất lại bị một gánh sữa đậu nành chiếm mất.

Người đến càng lúc càng đông. Có lẽ đêm nay tuồng hát hay lắm. Minh tìm một tờ quảng cáo để đọc. Văn chương gì trật trẹo khó hiểu thế. Minh chỉ liếc sơ mấy tấm hình đào kép in tèm lem xếp lại đút túi. Rồi đi lang thang mắt ngó bốn phía như thợ chụp hình tìm đề tài.

Bên trong, nhạc Tây trỗi lên nghe giựt gân từng chập. Hết nhạc Tây tới nhạc ta rỉ rả. Người đi xem lũ lượt kéo nhau ùn lại ở cửa rạp chờ xét giấy trước khi vào rạp. Bỗng một hồi chuông reo. Chắc màn đang kéo lên. Khán giả đang thích thú, nhưng ở ngoài không thấy "người ta" tới chàng càng bồn chồn. Một cô áo trắng đến mua sữa làm Minh suýt kêu lên. Nhưng không phải vì cô này dắt theo một thằng nhóc.

Minh đi tới đi lui cho đỡ sốt ruột nhưng lại càng sốt ruột. Hay là người ta hẹn nơi nào khác ? Và cũng không nói sẽ đến lúc nào. Hay mình đã nghe lầm ? Tại sao mình không hỏi lại cho chắc ? Minh cứ lưỡng lự và tự trách.

- Cậu dùng tào hũ hay sữa ? - Tiếng của lão bán hàng.

Minh giật mình đáp như máy:

- Cho tôi ly sữa.

- Cậu uống cho khoẻ rồi vào xem ! Tuồng này hay lắm. Hai người thương nhau rồi cuộc chết hết trơn ! Chíp ! - Lão già vừa múc sữa vừa bình luận...

- Ủa, sao vậy cụ ?

- Ai biết đâu. Quảng cáo nó chỉ cho biết khúc đầu và khúc chót, còn khúc giữa thì nó lại bịt kín mít. Nếu biết thì ai còn đi coi! - Lão già nói với giọng pha trò... - nhưng khúc giữa mới là khúc ha... ay nhất ! Tụi nó khôn tổ bà ! Minh bưng ly sữa mà bụng càng hoang mang, không biết nàng có hẹn thật hay mình lai. cũng tưởng tượng như bức thư ? Và rạp hát có thể là rạp hát bóng lăm chớ không nhất thiết phải rạp Nam Xuân.

Bỗng Minh buột miệng hỏi:

- Bây giờ cụ có thấy cô nào tới đây không ?

- Cô nào ?

Minh ú ớ:

- Cô em tôi đấy mà !

- Tới uống sữa đậu nành của tôi thì nhiều lắm, tôi biết cô nào ?

Minh làm thinh.

- Cô ấy mặc áo gì ? - Lão già lại hỏi.

- Áo trắng ủa..u?a áo tím ! Ở mà kia kìa... - Minh bước đi, miệng gọi - Emilie !

- Em xin lỗi anh ! Anh chờ em lâu chưa ? - Emilie mừng rỡ.

- Không lâu... lắm !

Emilie cũng tỏ ra hấp tấp và ngượng ngùng nhìn Minh. Nàng quay sang lão già:

- Cụ cho tôi xin hai ly Để nguội, chút nữa tôi quay lại uống!

Rồi không ai bảo ai, hai người dắt nhau đi nhanh ra khỏi cái ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn dầu, như lẩn tránh cặp mắt của lão già.

Đến một vùng bóng tối, hai người dừng lại. Minh chưa kịp nói gì thì Emilie bảo:

- Em chỉ ở đây được vài phút thôi.

- Sao vậy ?

Emilie ngập ngừng:

- Vì em nói với ba em... a... ạ.

- Em đang coi hát ? - Minh nhìn Emilie.

- Em nói em khát nước nên đòi ra.

- Anh cũng khát !...

Emilie làm tỉnh, Minh nói tiếp:

- Nhưng bây giờ hết khát rồi.

Emilie có vẻ hốt hoảng:

- Ai đi ngang nhìn kia !

- Không có ai đâu.

- Có chớ sao không. Ba em bắt được thì chết! Thôi để em đi vào.

Minh đưa tay cản lại vô tình đụng nhằm tay nàng rồi chàng nắm luôn.

- Khoan vô đã em ! - Minh nói giọng run run.

Emilie lại vùng ra và bước đi.

- Chưa được một phút mà !

- Anh nói gì... thì để lần khác. Lần này không được đâu!

- Mỗi sáng anh đón em ở ngã ba nhá !

Emilie xua tay:

- Cũng không được ! - Emilie nói xong vụt đi nhanh.

Minh bước theo như chiếc lá bị cuốn hút bởi một cơn gió. Chàng nghe đất dưới chân chập chờn. Mùi hương tóc và áo nàng phất lại sau như một loại phấn hoa lạ làm con bướm tình ngây ngất. Chàng tưởng mình đi trong mộng.

Đến khi có tiếng người, Minh mới tỉnh ra, tần ngần dừng lại.

- Xin cho coi giấy!

Thì ra người gác cửa. Minh nhìn hút theo thì bóng Emilie đã xa dần bên trong rạp mờ tối. Cuộc gặp gỡ chỉ có thế. Những gì chàng dự định nói với Emilie đều tan biến hết khi gặp nàng, chàng chỉ nói những câu không đâu.

Chàng trở về trường, vừa giận vừa hận nhưng không biết giận ai, hận ai. Thầy Xuyt thấy chàng về sớm thì gạn hỏi:

- Mọi lần tui bây coi tới văn, sao bữa nay bỏ cuộc, bộ không có oánh kiếm đấu "boa nha" hả ?

- Buồn ngủ quá thầy ơi ! - Nói vậy rồi Minh lên giường buông mùng.

Nhưng Minh không nhắm mắt được. Nhạc Tây từ rạp hát cứ vang vang trong đầu chàng. Chàng nhớ lại từng cử chỉ và lời nói của Emilie Nàng hứa đến và đã đến. Như vậy là nàng có yêu mình. Nhưng sao nàng không nói gì

? Tại sao lần trước nàng tỏ ra thân mật với mình trước mặt mọi người còn lần này chỉ có hai đứa mà nàng lại sợ ? Toàn những câu hỏi không có giải đáp.

Minh lẩn qua trở lại một chập rồi tức mừng đi tìm Bền. Nhưng Bền chưa về. Đã khuya nhưng đằng rập hát còn văng vẳng tiếng trống tiếng kèn. Một hấp lực đưa Minh trở lại chỗ cũ, nơi hai đứa vừa đứng với nhau, bóng cây mặt đất như còn ấm.

Minh nghe còn đâu đây dư hương của tóc áo nàng. "Emilie!" - Minh khẽ gọi. Không có tiếng vang trong không trung, chỉ dội lại trong lòng chàng. Emilie, em có bao giờ đến nữa không? Ta cứ đứng đây chờ em suốt đời . Minh sức nhớ hai ly sữa đậu nành. Lão già vẫn còn đó, lão dựa gốc cây ngáp dài. Chắc lão chờ văn hát, khách ra để bán đọt chót.

Thấy Minh đến, lão sốt sắng:

- Tôi chờ hoài không thấy cậu mợ trở lại. - Lão múc sữa đưa cho Minh. - Còn mợ đâu ?

- Da... da...

Minh nâng ly sữa nóng hổi, dạ bàng hoàng, môi hớp ngậm sữa mà không nghe mùi vị của sữa. Hai tiếng "cậu mợ" làm Minh ngờ ngợ, mơ mộng.

Lão già gọi chuyện:

- Cái tuồng này , tôi tưởng là mới mẻ, chẳng dè "bốn cũ soạn lại" cậu à !

Minh đẩy đưa:

- Vậy hả cụ !

- Đây là sự tích của Lan và Điệp, thầy tuồng lấy làm cải lương Hoa rơi Cửa Phật đó mà. Nhưng nhờ dàn đào kép thượng thặng và sơn thủy mới nên bán hết vé..- Thấy Minh làm thinh, lão tiếp: - Tội nghiệp cho hai đứa nhỏ thương nhau mà không thành giai ngẫu. Con Lan bỏ đi tu rồi chết trong chùa... Còn thằng Điệp...

Lão già ngừng ngang rồi kêu lên:

- Ơ kìa, mợ ra tìm cậu đó !

Minh ngó theo tay lão già:

- Emilie! - chàng kêu lên - Anh đây này!

Ly sữa từ tay chàng rơi tuột xuống hòn đá vỡ toang.

Emilie bước lại. Lão già đã múc sữa đưa cho nàng. Emilie móc túi trả tiền rồi hai người cùng đi. Lão già chạy theo đưa lại bảo là "mợ" đã trả rồi lúc này.

- Sao em trở ra?

- Em ngồi xem tường mà bụng nóng y như lửa đốt, không hiểu gì hết. Ba em thấy em xoay qua trở lại bèn hỏi em. Em nói lớp hát buồn quá em không muốn coi nữa. Ba bảo em ra ngoài đứng chờ hoặc kêu xích lô về trước cũng được. Ba em muốn coi cho biết kết cuộc ra sao !

- Em coi đến đoạn nào ?

- Đoạn "Lan lên chùa. Anh Điệp tìm đến. Chị Lan cắt dây chuông rồi chạy vội Anh Điệp kêu lên một tiếng đau đớn." Em nghe như nhát dao cửa vào tim em. Em khóc.

Minh đứng lặng thinh. Emilie thút thít. Minh không biết dỗ dành cách nào đành nhìn nàng như con bướm vờn cánh hoa rung rinh mà không dám đậu lên.

Hồi lâu Minh mới tìm ra câu an ủi nàng:

- Đó là tường người ta đặt ra chứ không phải thiệt đâu Emilie à !

Emilie ngẩng mặt lên, nước mắt lấp lánh trên má, giọng run run:

- Chị ấy cũng tên Lan, trùng tên với em.

- Nhiều người trùng tên nhau, đâu phải mình em!

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 10

Bà Đầm đang giảng bài thì anh lăng tông đem giấy mời đến. Bà xem xong hỏi có chuyện gì vậy ? Anh lăng tông đáp với sự dè dặt:

- Dạ , tôi không biết có phải lại vụ thư từ lăng nhăng của đám học trò "nhỏ giò " ở lớp nhứt không ?

Bà đầm kêu lên "Ô la la " một cách thất vọng. Anh lăng tông vừa đi ra khỏi cửa, bà nói với học trò:

- Chuyện đó có đáng gì mà phải họp hội đồng kỷ luật ? Nếu là học trò dưới mười tám thì chỉ là chuyện đùa vui vẻ, còn nếu chúng trên mười tám thì lại là quyền của chúng.

Tuy bà đầm nói vậy nhưng Minh vẫn nơm nớp lo sợ. Minh mò xem thư từ định gửi cho Emilie còn trong túi không ? Còn thư từ của Emilie gửi cho chàng đều cất trong rương có khoá, Chàng chỉ đọc trong mừng với chiếc đèn pin bắt muỗi. Đọc xong, cất vào và khoá liền. Không thể nào lỏ đi đâu được.

Vậy vụ này xảy ra ở lớp nào ? Chàng ngoảnh sang thấy vieux Bền ngồi tình queo. Chàng nháy mắt , Bền đáp lại như bảo : "Không có gì đâu !". Bà đầm sửa soạn đi họp còn nói rần:

- Tình yêu là sự sống của con người, là nguồn hứng của các văn thi sĩ, Paul và Virginie mới mười lăm mười sáu tuổi đã yêu nhau. Tình yêu của họ được viết thành sách và giảng dạy ở các trường. Thế thì tại sao ở đây người ta lại cấm đoán ?

Hội đồng kỷ luật đã đủ mặt ở văn phòng. Bà đầm vào vừa an toa. xong thì tuyên bố khai mạc buổi họp. Thầy Xuýt rút trong cặp ra một tờ giấy và đọc lên một bài thơ thất ngôn mà thầy đã bắt được và cất giữ như một hồ sơ tối quan trọng. Giọng thầy khàn khàn:

Con gái mười lăm muốn lộn lèo

Ngày đêm khóc lóc rụng lông nheo

Mai này mẹ gả cho thằng ấy

Mặc sức đêm ngày nó đá đeo.
Mặc sức đêm ngày nó đá đeo
Tuổi mới mười lăm đã lộn lèo
Mai đây mẹ gả cho thằng ấy
Ngày đêm nó đá rụng lông...
Đọc xong thầy lắc đầu:

- Học sinh bây giờ quá quắt lắm. Hồi thuở tôi đến trường thầy bảo gì nghe nấy. Lơ mơ bị phạt quỳ sơ mít. Còn bây giờ chúng không coi thầy bà ra gì ráo trội. Việc nào trường cấm đoán chúng càng làm hung. Hễ phạt thì lại đụng tới cha mẹ chúng nó, có chuyện lôi thôi.

Giáo sư Tràng, dạy môn "Annamite" và giảng Lục Vân Tiên bằng tiếng Pháp - gọi Nguyệt Nga là phiăng xê củ Van Tien - dịch từng câu cho bà đầm nghe nhưng đến các chữ "lộn lèo" và "đá đeo" thì ông đùn cho giáo sư Long và khẩn khoản:

- Anh là người dịch cả bài diễn văn của ngài tham biện hôm buổi lễ, vậy xin tiếp với tôi !

- Dịch một chục bài diễn văn cũng không khó bằng mấy chữ này bạn ạ ! -
Giáo sư Long lắc đầu nguây nguậy.

- Anh cứ dịch theo kiểu cụ Nguyễn Văn Vĩnh dịch mấy câu Kiều: "Trăm năm trong cõi người ta" ra "Il y a cent ans dans la vie de l'homme" chớ khó khăn gì.

- Dịch như thế thì người Pháp đâu có hiểu được sự thâm thúy trong ngôn ngữ ta.

- Thì mình cứ dịch với tất cả khả năng của mình thôi, chớ làm sao bây giờ !

- Vậy ông bạn thử dịch giùm hai chữ "lộn lèo" và "đá đeo" cho bà bạn mình nghe chút !

Giáo sư Tràng lắc:

- Tôi xin đầu hàng.

- Tôi cũng xin chịu thua! Hoa. may cụ Trương vĩnh Ký tái sinh mới dịch nổi.

Bà đầm sốt ruột chờ nghe ý nghĩa của những tiếng "Annamite"

Giáo sư Long bảo:

- Chữ "lèo" không có trong tiếng Pháp. Muốn cho bà Pottier hiểu cái lèo là cái gì thì chỉ có cách là cho bà coi cái lèo trên con điều giấy và cái lèo ở cánh buồm ghe thuyền ngoài sông cái " lơ cái lèo" c est le cái lèo . Người Pháp họ không dịch được, hai tiếng "nhà quê" nên cứ để nguyên như vậy mà đọc theo tiếng Pháp "les nhaques" cũng như họ đọc "Thủ dầu Một " và "Biên Hoà " ra là " Tuy đô mốt" và "Bie noa " vậy! Còn đá đeo thì cứ dịch ra "pierre portée" nghĩa là một công việc nặng nhọc như đeo đá chớ không phải nhẹ nhàng như dạy học đâu bà Pottier ạ !

Mọi người cười ầm và gật đầu tán thưởng. Thầy Xuyt báo cáo tiếp, bằng một giọng nghiêm chỉnh tối đa:

- Dạ, em Hoàn ở "cua xúp " vừa trình cho tôi một mẫu giấy chớ không phải tôi bắt được. Tôi hỏi đứa nào viết đưa cho em ? Em thưa rằng em thấy ở trong tủ của em chớ không có đứa nào đưa . Tôi hỏi em có nghi ai không ? Em bảo em không nghi ai nhưng có một đứa cùng lớp bữa nào cũng chọc ghẹo em.

Rồi thầy lấy ra một mảnh giấy và đọc :

Mống chuồng mọc giữa đồng chòi

Có muốn xem còi , cứ bảo anh cho !

Giáo sư Long cười ngất và nói liền:

- Mống chuồng là cái Arc-en-ciel... Còn đồng chòi là cái chòi c est la chaumière ở giữa đồng... Đây là phong cảnh rất đẹp của đồng quê, ai cũng đã từng trông thấy hết . Còn cái còi cũng không có nghĩa gì xấu . Còi là cái tu huýt, le sifflet . Trọng tài điều khiển một trận đá banh, ngậm còi trong miệng thổi oéc oéc trên sân cỏ . Thầy Giám Thị cũng có một cái để chỉ huy học sinh tập thể dục . Các cô gái hiếu kỳ muốn coi hoặc thổi chơi, vậy thôi !

Bà đầm phụ hoạ:

- Con gái đòi xem còi , thổi còi , thậm chí sắm riêng một cái còi, có gì là phạm kỷ luật.

Cả hội nghị cười ngả nghiêng.

Thầy Phước dạy lớp supérieur biết học trò của mình bị xí nha lê , nhưng thầy không dự phiên họp để bênh vực chúng . Trái lại, thầy cứ bình chân

như vậy, thầy chỉ ngóng nghe . Khi thấy học trò mình "trắng án" thì thọc tay trong túi quần Tây đi qua đi lại trước hàng ba và cất tiếng hát nho nhỏ, và hút gió theo điệu tango chinois như để trêu tức thầy Xuyt :

O ma belle, je t adore !

Người đẹp ơi, anh yêu em say đắm !

Thầy Xuyt âm ức , nhưng đành làm vui với đám học trò lớn:

- Mới lên cua xúp mà đã biết đá đeo, lộn lèo rồi! Lên cao hơn nữa ai canh giữ tui. nó cho nổi !

Tội nghiệp cô bé Hoàn đã mười sáu tuổi rớt sớ học có ba năm liền, nên không lên nổi năm thứ nhứt . Nhưng trời lại phú cho Hoàn một thân hình đầy đà nên bạn gọi cô là La grande Nanon , một nhân vật của tiểu thuyết Balzac và hay ghẹo chọc cô.

Bà đầm về lớp lấy phấn viết ngay lên bảng những tiếng Annamite không có dấu "da đeo, lon leo"... và hỏi:

- Các con có hiểu đá đeo và lộn lèo là gì chưa?

Đám học trò ôn bình bậm miệng cười khúc khích. Bà tiếp:

- Lộn lèo thì tôi chưa hiểu, nhưng còn đá đeo theo Giáo sư Long giải nghĩa thì đó là một công việc nặng nhọc chứ không phải như dạy học. Các con chứ nên đeo đá nhiều mà mất sức khoẻ.

Học trò lại cười to hơn.

Cơm chiều xong, Minh và Bền dắt nhau đi chơi.

- Thư từ mày gửi cho Emilie phải cẩn thận nhé. Thầy bắt được thì mày lên tableau d honneur.

- Lo cho mày kìa !

- "Văn chương phú lục chẳng hay, trở về làng cũ học cày cho xong " chứ lo gì! Há ha...

Hai đứa đi ra sân thì gặp lão già đang quét lá. Lão dừng chổi, quét mồ hôi và hỏi Bền :

- Hôm nay sao không thấy đội nào tới đá ở sân nhà hết vậy cậu?

- Sắp có rồi cụ ạ !

- Đội nào đó cậu?

- Đội a ạ.chân gụ.ốc cao đá với đội chân giày bata nhà!

- Cậu còn đá nữa không? Kiểm cho tôi cái vé vô cửa để coi cậu làm bàn - Ông già nói tỉnh bơ.

Minh đáp:

- Lúc rày nó đá tới hai đội lận cụ ạ. Sợ e nó sút cú "lộn lèo " ủa "lộn mèo " không nổi như trước.

- Nói vậy ngoài đội nhà ra cậu còn đá cho đội nào nữa hả?

- Không! Hai đội đều của nhà hết. Nhưng đội mới này nó đá mệt hơn. Chỉ có mình nó và thủ môn của bên kia thôi. Mà trận nào nó cũng thua bàn trắng, thủ hoà là may lắm.

Lão già làm bộ chưng hửng :

- Đội gì kỳ gì vậy?... À, tôi hiểu ra rồi ! - Lão cười đắc chí, nhìn Bền - Hèn chi độ rày tôi thấy cậu hơi sút sức. Hà hà ! Nhưng không sao đâu ! Rán sút cú pho ! Chỉ một ít lâu thủ môn ôm "banh lông " của cậu rồi phọc phe " luôn.

Rồi quay lại Minh, lão hỏi:

- Còn cậu đã bơm được xe cho ẹ.em gái chưa?

Bền đáp hốt :

- Nó đang còn xách ống bơm chạy xà quần !

- Tiếng "bơm" làm cho tôi nhớ chuyện hồi bên Tây ! - Lão già nói - Hồi đó tôi suýt bị nhốt cát sô cũng vì vụ bơm xe đạp cho bà đầm chủ nhà.

- Bơm xe sao mà ở tù vậy cụ? - Minh tò mò.

- Thế mới tức cười chứ ! Chẳng là như vậy - lão già đằng hắng lấy giọng - Tôi mang tiếng là đi lính Tây hồi "cát tó đít duýt " nhưng qua bên có thấy giặc giả gì đâu ! Chỉ toàn là giặt quần áo, sửa xe, lau giày đinh cho vợ chồng một ông quan ba, tiếng Tây nó gọi là "cập tền " đó. Ông quan ba đi làm trong trại lính cũng như ông dèm Ric , ông dèm Rắc ở bên Sài gòn mình (11ème RIC: 11ème Regiment d Infanterie Colonial là trung đoàn bộ binh thuộc địa ; 11ème RAC là 11ème Regiment d Artilleria Colonial: trung đoàn pháo binh thuộc địa) - Lão cười khẩy rồi tiếp - Một bữa trưa, tôi đang giặt quần áo cho vợ chồng ông, bỗng tôi nghe tiếng kêu: "Ê, cá rán xanh !" Số numrô lính của tôi là "45" nên bà ta chỉ gọi số lính chứ không gọi tên vì tên tôi là thằng Khoánh rất khó kêu, bà không thèm dùng.

Tôi ngoảnh nhìn lên lầu thì thấy bà đầm ngoắc ngoắc. Chu cha mệt ời, cái bàn tay trắng phau, dịu nhiều. Tôi đáp ngay : "Uầy ma đăm " nhưng chưa biết bà sai mình đi chợ hay nấu nướng món gì. Thì thấy bà cong hai ngón tay thành một vòng tròn và dùng ngón tay trỏ xọt xọt. Miệng thì giục : "Vít, vít " Mau lên ! còn tay kia càng xọt nhanh. Tôi nghe tụi lính thuộc địa kháo với nhau những chuyện về mấy bà đầm hay nuôi chó béc giê . Bà này không nuôi chó, chỉ có chồng, nhưng ông quan ba thì lại già cúp bình thiếc nên bà cần mình đây chớ gì. Thoáng nghĩ vậy, tôi bèn rửa tay chân mặt mũi coi cho được rồi vọt lên lầu. Đến chân thang thì thấy bà đã thay đồ ngủ mỏng te, da thịt lồ lộ coi thiệt ngứa mắt. Nhưng tôi mới vọt được vài nấc thang thì bà trở chiếc xe đạp ở chân cầu thang Bà lại đưa tay xọt xọt... và quát om: "Vít, vít. Mầy đui hả? " Ra thế. Tôi nghe lạnh toát cả người, quay trở xuống ký cách bơm xe.

Bền và Minh cười ngất. Bền hỏi:

- Sao bà không nói mà lại "xọt"?

- Bà nói tôi đâu có hiểu, tôi nói cái kiểu mêm xối xèng dà na bạc dà na cọ bà cũng đâu có nghe ra, nên bà phải nói bằng tay chân - Lão già tiếp - Tôi bơm xe chưa xong thì nghe tiếng giày đinh cồm cộp đi xuống. Tôi ngược lên. Ông quan ba mặt đỏ rừ. Thì ra ông về nhà để cùng bà ăn bữa... ữa trưa. Mọi lần ông cũng về, nhưng đi bằng xe nhà binh. Không hiểu sao bữa nay ông lại đi xe đạp êm rụ Cái thân của ông cũng chẳng kém ông có Ca Re của mình, bánh xe xẹp lép nên bắt tôi bơm.

Bền cười:

- May mà xe của ông, chớ xe của bà xẹp bắt cộ bơ... Ờm thì cộ có mà dẫn xương sống!

- Dẫn thì dẫn chớ cũng rần bơ... Ờm ! Khà khà ! - Lão già cười híp mắt é Hai đứa vừa quay lưng thì lão gọi giật lại:

- Tôi nghe các cô các cậu của xúp xăm xì chuyện gì đó hai cậu?

Bền đáp:

- Tụi con trai hỏi đám con gái có muốn xem "còi" thì cho xem chớ đâu có chuyện gì.

Lão già cười ngất :

- Bên Tây nó không kêu đó là cái "còi". Tụi đằm con nó biết "thối còi" hết trơn nên chúng nó đòi coi làm chị Còn mấy cô của mình lớn chồng ngồng mà không biết nên đòi coi..Mà có cậu nào dám cả gan cho cô nào coi hay không?
- Dạ, chắc thiếu gì đứa cho coi, nhưng không biết có cô nào chịu coi không?
- Hừ ! Sớm muộn cũng biết, đòi coi làm gì cho mất công ông giám thị.!

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 11

Gần ngày bãi trường kỷ luật hơi nới rộng. Giáo sư đến lớp cho bài làm rồi lên văn phòng đọc báo hay nói chuyện với nhau. Thầy Xuyt bớt đi rình và được thêm giờ ngủ để "dưỡng thai" cái bụng gần ngày. Học trò vắng mặt một phần bạ Vài cậu ở nội trú được cha mẹ đem xe hơi , xe ngựa lên xin phép rước về. Đám học trò nam từ 1ère trở xuống tha hồ nghịch phá và kháo nhau về những "pierre portée". "le cái lèo renversé", " mống chuồng, đồng chòi " v.v...

Riêng học trò 4ème thì gao kỹ bài để đi thi "thành chung" vì biết rằng ở cuộc thi này sự kiểm soát của giám khảo rất gắt gao, không thể đánh bùa như thi sơ học.

Tuy eo hẹp thì giờ Minh vẫn nhín ra để gặp Emilie Từ sau lần gặp Emilie, Minh hy vọng tràn trề và do đó, mỗi lần gặp nàng , chàng thấy bạo dạn hơn trong cử chỉ lẫn lời nói. Sáng nay Minh chặn đường Emilie ở Ngã Ba rủ nàng đi chơi.

Minh nắm tay nàng trùm cả tay cầm xe đạp, bóp mạnh :

- Bữa nay Giáo sư bận họp, học sinh được nghỉ ! - Minh đặt chuyện.

Emilie hơi lưỡng lự :

- Để em tới lớp xem đã.

- Anh nói thiệt mà. Đi chơi anh sẽ kể chuyện này cho em nghe. Hôm trước chưa kịp mở miệng em đã về.

- Nói gì thì nói bây giờ hổng được sao?

- Chuyện dài cả cây số lận.

- Hồi nào đến giờ em chưa bỏ học như vậy.

- Tại Giáo sư không dạy chứ mình đâu có lỗi.

- Ngày mai không được sao?

- Ngày mai ăn khỏi trả tiền hả? - Minh bóp mạnh tay Emilie làm nàng kêu lên.

- Em nói thiệt chứ không phải kiêu ăn quán đó đâu !

- Đừng đợi ngày mai việc gì mình có thể làm hôm nay mà !

Emilie vụt nhớ lần gặp Minh ở bên ngoài rạp hát. Emilie tự hỏi sao mình bạo gan thế. Đêm đó Emilie về phòng viết nhật ký rồi xé đốt hết. Cả tro nòng cũng quật cho nát ra, nàng sợ có ai trông thấy mấy chữ "Minh nắm tay nàng ". Nàng nhớ cặp mắt của lão già bán sữa đậu nành. Lão nhìn nàng có vẻ xoi mói và hăm dọa. : "Chết nghe, con gái lên nhà đến đây gặp trai !" Nhớ tới đó Emilie lại sợ. Từ bé đến giờ nàng chưa từng đi như vậy.

Emilie ngẫm nghĩ một hồi rồi gật :

- Cũng được, nhưng phải sau mười giờ !

- Tại sao vậy?

- Vì ba má em đi xuống Mỏ Cày có việc.

- Lâu mau?

- Đi đám cưới của người chị bà con cô cậu với em ! Mà chín giờ mới ra bến xe.

- Vậy anh ngồi đây đọc sách chờ em tới mười giờ nghe !

- Em không có chờ anh được đâu.

- Anh có xe kia kìa..- Minh trỏ chiếc xe dựng ở gốc cây.

Emilie kêu lên:

- Xe nữ của ai vậy?

-... Xe của bà Mad, thằng Bền lấy cho anh mượn vài ngày.

Emilie trố mắt:

- Vài ngày? Đi đâu mà dữ vậy?

- Đi với em chớ đi đâu? - Minh vẫn chưa buông tay Emilie ra, chàng nhìn nàng gần như hôn - Em biết không, con Mad với thằng Bền sắp làm đám cưới rồi !

- Anh bày chuyện hoài !

- Thiệt mà. Ông via con Mad hứa sẽ cho nó đi Tây học tiếp. Con Mad cũng trở về làm đám cưới rồi ở bên luôn.

Minh riết tay Emilie vào tay cầm xe:

- Anh chờ em ở đây nhé !

- Nếu quá mười giờ mà anh không thấy em thì... em không thể ra!

- Thì anh ngồi hoá đá ở đây luôn...

Emilie đạp xe tới trường. Nàng thấy lớp học đông đủ. Giáo sư đã bắt đầu giảng bài.

Nàng đến dừng xe ở gốc vú sữa, ôm cặp đến lớp, nhưng không hiểu sao nàng lại đi thẳng lên văn phòng. Thầy Xuyt hỏi:

- Con nhỏ sao bữa nay đến trễ vậy ? Bớt điếm đó nghe !

- Dạ Ở nhà ba má em có chuyện.

- Chuyện gì ?

- Dạ, ba má em đi đám cưới , bắt em đi, nhưng em không đi. Ba má bảo nếu không đi thì ở nhà lo cho mấy đứa em đó.

- Mấy ngày ?

- Dạ, chỉ ngày hôm nay thôi.

Thầy Xuyt biết xưa nay Emilie là đứa học trò ngoan nên gật đầu cho phép miêng.

- Chỉ nghỉ một ngày thì khỏi xin với ông Đốc, tao cho cũng được. Nhưng bữa nào tao gặp ba mày thì tao hỏi lại coi mày có đặt chuyện không nghe chưa ?

Emilie suýt thú thật với thầy. Lần đầu tiên nàng biết thế nào là sự sợ hãi của đứa học trò trốn học, nhưng nàng hình dung Minh đứng sốt ruột chờ đợi thì lại quả quyết:

- Nếu em nói láo thì em xin chịu phạt.

Thế là cô học trò ngoan qua mặt thầy giám thị lâu nay có tiếng không bị học trò qua mặt.

Nàng đạp như bay, gần đến nơi thì lại ngập ngừng muốn quay trở lại, nhưng trông thấy Minh đang ngó mong thì quên hết tội lỗi. Nàng bảo:

- Lớp học trống trơn. Các giáo sư không có tới.

Minh biết là nàng bịa đặt cũng như chàng vừa bịa đặt để hợp lý hoá buổi faire l'école buissonnière (trốn học) hôm nay. Láo gặp láo là thế.

Minh hỏi:

- Có nhiều chỗ đẹp lắm. Em muốn đi đâu ?

- Anh đi đâu thì em đi đó, miễn anh đừng bỏ em bơ vơ thì thôi.

Minh biết nàng nói một câu có ý nghĩa nên lại cầm tay và nhìn trong sâu mắt nàng:

- Anh không bao giờ bỏ em bơ vơ - rồi kể một loạt những địa danh - Bắc Rạch Miễu, cầu Cá Lóc, tiệm thuốc Bắc Thọ Xuân Đường, tiệm Rượu, bến đò Cái Cối hoặc chạy lang thang tới đâu hay đó.

Emilie làm thinh. Minh hỏi:

- Hay em muốn... - Minh nghiêng sát má nàng, định hôn, cái hôn chàng tính tặng cho người yêu hôm gặp ở bên ngoài rạp hát, nhưng vì sợ hãi, vì bộp chộp rồi quên - bến Bắc Rạch Miễu nghen !

Emilie mặt đỏ rần, nàng né qua và lắc đầu làm Minh hụt lần nữa.

- Bến bắc Rạch Miễu tới mười bốn cây số, em chưa từng đạp xe xa như thế. Cầu Cá Lóc chỉ có mấy gốc cây me còi. Bây giờ mình đâu còn trèo được như hồi trước nữa. Chùa Phật có gì lạ hả anh ?

- Ở sau vườn cây mát lắm ! Ở đó mình sẽ mua dừa tươi uống nước.

- Em muốn đi Phú Khương không ?

- Em không muốn đi ra đó ! Rủi bể bánh xe không về được.

- Anh công cả em lẫn xe.

Minh thấy mình hơi bạo mồm, định rút lời nói, nhưng bỗng Emilie hỏi ngoắt lại:

- Tại sao kêu là cầu Cá Lóc hả anh ?

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Minh đáp:

- Chắc ở đó hồi trước có nhiều cá lóc nhất vùng này.

- Vậy hẳn chỗ nào có nhiều cá trê, cá rô thì kêu là cầu Cá Trê, cầu Cá Rô hả anh ?

- Anh nói mò vậy thôi chứ không rành !

- Còn chuyện cá bống mú khoét hang vô tiệm rượu rồi trổ qua sông Ba Lai, có không anh?

- Mấy ông già kể lại như vậy thôi, chứ sự thật thế nào, không ai biết rõ. Nhưng bây giờ người ta bảo cái bậc thạch ở mé sông trước tiệm rượu là để bít miệng hang cá đấy !

Đạp một lúc hai người đã thấy mình chạy dọc bờ sông ra bến Bắc Hàm Luông. Ghe thương hồ đậu dày đặc ngóc mỏ lên bờ, cột buồm tua tủa làm người ta có cảm tưởng đây là một bầy cá kình sắp vượt Vũ Môn. Emilie trở sang bên kia bờ sông:

- Tại sao bến đò có tên là Cái Cối hả anh ?
- Chắc hồi đó ở bên kia sông có một ông thợ đóng cối tốt lắm. Ở xa người ta cũng nghe danh nên tìm tới mua, riết rồi thành danh là Cái Cối

- Thiệt hả anh ?

- Thiệt !... Minh cười xoà.

Càng về phía bến Bắc Hà Luông, dòng sông Cái Cối càng nở rộng ra. Mặt nước lấp loáng dưới nắng trưa chói lòe như một tấm kiếng khổng lồ lật ngửa, phản chiếu trời mây lồng lộng sâu thẳm. Vài chiếc tàu nhà binh ở đầu mới tới đỗ tại bến La Marne để lấy nước, con nít xúm lại coi mấy anh lính thủy Pháp cởi trần da đỏ như thoa trái mồng tơi. Bỗng Minh nói:

- Năm tới không biết ai sẽ là Jeanne d Arc hả em ?

- Thì cũng con Liễu thôi chứ ai, anh ! Nó là hoa khôi trường này mà! Anh Bền cưới con Mad rồi sẽ hối tiếc . Yêu con Liễu có phải đẹp đôi hơn không ?

- Anh ta bảo con Liễu bắt anh ta chờ hơn một năm . Lâu quá !

- Chờ một ngàn năm cũng chờ! Một năm mà lâu sao?

- Tại tánh nó như vậy. Nó bảo banh trong chân không sút để người ta cướp mất.

- Ảnh coi người ta là trái banh à ?

- Đó là ví dụ thôi chứ không phải vậy. Nó cũng biết con Liễu để ý nó. Và nó cũng yêu con Liễu nhưng trái nào chín trước thì hái trước. Chờ trái kia biết có hái được chẳng. Rồi nó rụng vô tay người khác có phải uổng công không ?

- Mình đứng dưới gốc canh chừng thì làm sao rụng vào tay người khác được

Ra gần đến vàm sông, gió thổi ngượcбет mắt ác hơn cho gió sớm mai ở dốc nhà trường. Emilie một tay kèm xe, còn tay kia đề gấu váy xuống, để che lấp cái bột son giống như cánh hoa hồng.

- Cấm nhìn nghe !- Emilie nói.

- Ai nhìn gì đâu ! - Minh bướng bỉnh cứ thỉnh thoảng lại nhìn sang xoi mói. Ở những khúc quanh, Minh cố tình ép Emilie để có dịp chạm vai vào vai nàng.

- Coi chừng đụng người ta ! - Emilie lại rầy rà - Người ta té cho coi !
- Người ta nào ?
- Người ta chớ người ta nào ?

Hai người lại cười với nhau. Emilie gắt:

- Cấm nhìn nghe !
- Nhìn gì ?
- Nhìn gì thì biết lấy !
- Cấm ai ?
- Cấm ai thì biết lấy ! - Emilie tiếp - Má bảo đó là cái bớt bà mụ làm dấu cho khỏi lộn.
- Anh không lộn em với ai hết.

Minh chú ý đây là lần thứ hai nàng nói trống với mình. Lần thứ nhất ở rạp hát nàng bảo "ba" (chớ không phải "ba em"), lần này lại bảo "má" (chớ không phải "má em") Nàng là người tỉ mỉ có ý tứ. Đó không phải là vô tình mà là cố ý để cho chàng nghe. Một tiếng nói đã thu hẹp khoảng cách vô ngần giữa chàng và nàng.

Một chiếc xe sắp qua mặt bóp còi te te Minh đưa tay lên che mặt Emilie "Coi chừng bụi vô mắt" và thừa cơ ép sát vào người nàng làm vai Minh chạm khẽ vai nàng.

Hai người đạp xe song song nhau. Emilie làm thinh còn Minh luôn gọi chuyện, đặt chuyện.

- Đêm đó anh định đứng nép ở cửa rạp hát. Chờ vãn hát em ra.
- Ấy chết, sao anh dám làm vậy ?
- Sao?
- Ba thấy chớ sao !
- Ba đâu có biết anh là ai ! Em có thấy anh không ?
- Anh có thấy em không ?
- Không! Ừa có. Hì hì. Anh liền đi theo em vô rạp nhưng bị người ta cản lại.
- Còn em trở vô ngồi coi tiếp, em không hiểu gì hết.
- Sao vậy ?
- Em không biết tại sao nữa ! Còn ba cứ chốc chốc lại nhìn sang hỏi: Con

có nhức đầu đau bụng gì không ? Em đáp lặc đề : Con đã hết khát nước rồi.

- Emilie tiếp- thật ra lúc thấy chị Lan lên chùa thì em khóc. Khóc hoài không nín, đến đổi ba nghe ba hỏi. Em chối. Em cảm thấy thương chị ấy quá. Và thương mình nữa.

- Tại sao lại thương mình ?

- Vì em cũng tên Lan.

- Rồi sao em bỏ đi ra lần thứ hai ?

- Vì em có linh tính rằng anh còn ở lẫn quân bên ngoài chớ chưa về nhà.

Te te... tẹ Một chiếc xe đồ bóp kèn rồi vọt qua mặt hai người, cắt đứt câu chuyện. Một làn bụi mỏng dấy lên rồi tan nhanh. Bỗng Emilie bùm mặt kêu lên:

- Chết, chết rồi anh ơi !

Chiếc xe nàg đang lăn nhanh bỗng chậm lại và hơi lão đảo. Minh cũng hồn vía lên mây, nhảy xuống, vịn xe cho Emilie dừng lại:

- Gì vậy em ? Gì vậy ?

Mặt Emilie tái nhợt. Minh lôi xe lên lề và dìu Emilie lại ngồi trên một chiếc băng xi măng gần đó. Nàng vẫn gục đầu trong tay và lặng thinh.

- Em đạp gai hả ? Em trặc chân hả ?

Minh ngồi thụp xuống vuốt ve hai bàn chân Emilie Emilie ngoẹo đầu vào thành băng đá hồi lâu mới nói giọng run run sợ hãi:

- Ba em mới đi qua !

- Sao anh không thấy ?

- Trên xe đồ ! Anh có biết ba em ra sao mà thấy ?

- Sao em thấy được ?

- Em thấy rõ ràng mà. Ba mặc áo tây xám, thắt cà vạt nâu. Ông ngó sang phía này này !

Minh loay hoay không biết hư thực thế nào, nhưng cứ gạt ngang:

- Không phải đâu em !

Minh tạo ra cơ hội để nhìn hai bàn chân nhỏ nhắn của nàng. Minh lột giày ra nhưng không thấy vết thương nào, chàng hỏi:

- Em có nhớ mấy ông khách uống sâm banh bằng gót giày không?

- Có ! - Emilie gật đầu rồi lại lắc.

Minh tìm bằng mắt bằng tay khắp hai bàn chân Emilie nhưng vẫn không thấy vết trầy nào. Chàng mang giày trở lại cho nàng và cố xua đuổi cơn sợ hãi của nàng:

- Không phải ba đâu em !

Emilie buông tay ra đặt trên vai Minh và cúi xuống nhìn. Hai mái tóc kề sát xoắn vào nhau. Đôi mắt soi nhau như hai mảnh trời riêng hầu không còn khoảng cách. Emilie than thở:

- Em chết mất ! Thế nào em cũng bị một trận đòn !

Bất thần Minh cúi xuống đặt môi trùm những cánh hồng nơi bắp chân Emilie. Nàng dẩy dựa như để thoát ra. Nhưng nàng cảm thấy đê mê. Tay nàng để rơi trên tóc Minh và vô tình ghì đầu Minh vào cho cái hôn sâu và lâu hơn.

Nàng kêu khe khẽ:

- Anh... Anh, người ta nhìn kìa !

Nhưng Minh không thấy ai hết. Đoá hoa hồng trên làn tuyết mỏng. Ôi tuyết trần.

Minh đã hôn nàng. Minh đã thốt ra một lời tình tứ bằng cái hôn đầu. Của chàng và của nàng.

Đến chiều tối Emilie mới về tới nhà. Nàng không rõ là nàng đã được Minh đưa đi những đâu, nhưng nàng nhớ hình như cùng với Minh , nàng đã đi khắp nơi có cảnh đẹp. Nàng không nhớ Minh đã nói với nàng những chuyện gì, chỉ còn ghi lại có một câu mà thôi : "Emilie, anh yêu em!" thốt ra từ miệng chàng.

Nàng không ăn cơm, vào buồng nằm luôn không dậy.

Bà Phán đi vào sờ trán Emilie và hỏi:

- Con nóng lạnh phải không con ?

- Dạ, con không có bệnh đâu má à. Má đừng lo.

- Hôm qua chắc con gặp bài khó, con mệt óc mà sanh bệnh chớ gì ?

Emilie ú ớ, không trả lời rõ tiếng.

Nàng chắc chắn không có điều gì nàng sợ hãi làm cho ba má biết chuyện riêng của nàng. Nhưng nàng cứ bị ám ảnh về việc ba nàng ngồi trên xe đồ ngó thấy nàng. Nàng hỏi mẹ:

- Ba con đi Mỏ Cà hồi nào má ?

- Hồi sáng. Chuyển xe chín giờ !

Emilie giật mình: "Lúc đó... hơn chín giờ ". Nàng lại hỏi tiếp:

- Ba đi xe màu gì má biết không ?

- Đáng lẽ ba má cùng đi, nhưng cuối cùng ba con bảo má ở nhà nên ba con ra bến xe một mình, má đâu có biết ba đi xe màu gì. Mà con hỏi làm gì màu xe ? Màu gì thì màu, miễn đừng chết máy dọc đường thì thôi. Xe chạy miểng gạo hay trục trặc lắm !

Emilie lại hỏi tiếp:

- Sao ba nói mai ba mới đi ?

- Ba nói bữa nay chớ đâu có nói ngày mai ! Người ta hẹn ngày mai sẽ tiếp ba con thì ba phải đi bữa nay. Xuống dưới đó, ở nhà coạu con chơi một đêm rồi mai người ta tới gặp.

- Mà... ai vậy má ?

- Ở..ờ... Người ta, con không biết đâu!

- Chớ không phải đám cưới chị gì sao má ?

- Năm tới cậu con mới gả. Năm nay chưa được tuổi.

Ngồi lặng lẽ bên giường con gái hồi lâu bà mới thở thê:

- Ba muốn năm tới con ở nhà đó Lan à !

- Con còn hai năm nữa mới thi thành chung mà má !

- Nhưng người ta muốn gấp gấp

- Người ta nào vậy má? Họ muốn gấp gấp cái gì má?

- Cậu con làm mai cho con ở dưới đó... - Bà Phán nói luôn- Chỗ này được lắm. Con về không phải làm dâu cực nhọc. Người ta có của ăn của để và dòng họ có máu mặt trong làng. Họ là bạn thân của cậu con từ lâu. Má cũng biết gốc gác của họ.

Bất giác Emilie kéo mền trùm kín cả đầu. Bà Phán không nói gì nữa, bước ra ngoài.

Emilie oà lên khóc. Bà Phán lại trở vào ngồi bên mép giường rủ rỉ nói với con. Emilie không nghe gì hết. Nàng cố nén tiếng khóc. Những giọt nước mắt đầu tiên của Graziella, ngọt ngào hờn tủi mà Emilie được nếm hôm nay.

Những cái nhìn đăm đúi, những cái bắt tay riết chặt, những đụng chạm và cái hôn đầu của đời nàng tất cả hầu như trở lại trên da thịt nàng, trong tâm trí nàng. Bỗng nàng tức mền ngồi dậy. Nàng kéo chân lên đưa cho mẹ xem cánh hoa trên bắp chân nàng. Và nói qua làn nước mắt:

- Con đau ở đây nè má !

Bà Phán chưa kịp nhìn, thì nàng giật mình kéo quần xuống thật nhanh. Bà Phán cũng không để ý, đứng dậy bảo:

- Để má lấy dầu cù là xoa thì bớt đau.

Emilie gục đầu vào vai mẹ nước mắt ràn rụa. Nàng không thể kềm nổi tiếng khóc. Điệp khúc trong bài thơ Premiers Regrets vang dội trong đầu nàng:

Tại sao cứ trở lại kỷ niệm xưa (#1)

Tôi không muốn khóc chỉ muốn mơ

Emilie nghe cái hôn đã biến thành vết bóng lan vào tận tim mình.

Bà Phán trở vào với hộp cù là:

- Đây là cù là hiệu Ông Phật , cảm mạo sơ sơ, bị bầm đen, đau nhức chút đỉnh dùng nó xoa bóp là hết ngay. Chỗ nào đau đưa má coi, con!

Bà Phán nói xong, ngồi xuống giường lật lưng con gái ra xoa cù là và dùng đồng xu cạo gió hai bên sống lưng. Bà không ngờ làn da của Emilie lại hồng tươi, nõn nà và thơm tho như vậy. Chỉ hai lần cạo nhẹ, bà đã kêu lên:

- Gió nổi lên bầm hết cả lưng con nè ! Bộ con đi đâu mắc mưa sao vậy ?

Emilie chỉ "ư ư " theo nhịp tay lên xuống của mẹ, chớ không đáp.

- Hay tại con đang nắng nhiều ?

Emilie nằm im, mặt úp trên chiếc gối tai bèo mà nước mắt ràn rụa. Nàng kêu khe khẽ theo nhịp vuốt mạnh của tay mẹ mà nghe mê mê như một nỗi đau em dịu đang thấm vào hồn. Ôi bàn tay của mẹ và cái hôn của chàng hoà vào nhau đã đem lại cho Emilie những hạnh phúc xa lạ mà tới nay đời con gái của nàng chưa từng được biết.

Nước mắt nàng chảy xuyên những lớp vải thấm vào những lá thư nàng đã mang giấu kín trong ruột gối. Ở đây, chúng nằm im lớp lang như được xếp từng trang. Không có cặp mắt nào, ngoài cặp mắt Emilie đọc những dòng chữ của chàng. Mỗi lần nàng học bài xong, lên giường ngủ, áp mặt vào gối nàng có cảm giác thơ thới lạ thường. Nàng tưởng đó là trái tim của chàng

chớ không phai? là chiếc gối thường ngày nữa. Và Emilie nghe lại giọng nói của êm ru đưa nàng vào mộng: "Emilie, anh yêu em".

Emilie bảo mẹ:

- Chắc má cạo hết gió rồi má à !
- Còn nhiều lắm. Gió ra bầm tím cả lưng con. Để má cạo cho thật hết! Rồi còn chỗ đau ở chân, đưa má xoa bóp cho Bộ con bị cái bàn đạp xe bật trúng hả ?

Emilie lắc đầu:

- Hết đau rồi má à !
- Lâu quá má không thấy lại cái bột son bà mụ làm dấu trên chân con, xem nó nở lớn cỡ nào rồi ?

Emilie hoảng hốt nằm ngửa lại và tréo hai chân vào nhau chắc cứng. Bà Phán lại bắt gió ở cổ con gái. Vừa giật bà vừa rủ rỉ:

- Ba con đi Mỏ Cày , nếu mọi chuyện đều êm xuôi như người ta hứa thì..Tết này người ta đem trầu rượu đến nhà mình.

Emilie nhắm nghiền đôi mắt, nước mắt trào ra khoé chạy dọc xuống vành tai nóng hổi. Nàng mếu máo:

- Con muốn đi học thêm má à.
- Con cãi ba con không được đâu. Ba con đã hứa với người ta mấy năm rồi con nhớ không ? Lần đó con đi với ba má xuống nhà cậu con rồi người ta thấy con, người ta để ý con, rồi người ta nhờ cậu con nói giùm. Năm nay người ta nhắc tới hai ba lần . Cho nên cậu con mời ba con xuống bàn bạc.

Emilie hít hà:

- Đau quá má à. Má đừng giật nữa.
- Đau nhưng hết bệnh con à !
- Con không có bệnh đâu má ! Má càng cạo con càng nghe đau thêm !

Bà Phán kéo mền lên đắp cho con.

Emilie vùi mặt vào gối. Nước mắt lại tuôn tràn ngập lụt. Nàng nghe như trong tâm tư có một tiếng kêu:

- Graziella, Virginie, Loan, Nga, Lan ơi ! Đời em sao giống đời các chị vậy. Bên ngoài chắc trời tối lắm. Những đóa hoa nguyệt quế đang nở. Mùi hương thơm nức cả Ngã Bạ Chàng làm gì giờ này? Sáng mai chàng có

đứng đón tặng mình đoá hoa như những lần trước ?

Ôi, cái hôn đầu. Vết bỏng như rực lên trên da Emilie, lần này thấm cả nước mắt.

Bỗng Emilie tốc mền vùng dậy nhìn mẹ, van lơn:

- Con phải học cho xong đã má ạ. Con không muốn đi xa má !

Bà Phán không thấu rõ tâm can con nhưng vì cứng con nên không làm phật ý con:

- Ủ, đó chỉ là việc mới bàn sơ thôi. Con không chịu thì ba má định lại chứ khó gì.

Emilie ôm choàng lấy mẹ hôn rồi rít, giọng thều thào:

- Má nói thiệt hả má ?

- Má nói thiệt !

- Má hứa với con đi !

- Má hứa để con học xong rồi sẽ tính tới...

- Má hứa... má hứa thêm gì khác đi má.

- Má biết hứa gì nữa bây giờ ?

Bà Phán biết rằng con gái mình đã trao trái tim cho cái chàng tên "Minh" nào đó trong nhật ký mà có lần bà bất ngờ đọc được, khi Emilie viết nhật ký như vậy thì tình cảm đôi bên đã đậm. Mà cái thứ tình cảm này khi đã đậm thì khó nổi làm cho nhạt phai. Ép dầu, ép mỡ ai nỡ ép duyên. Nghĩ vậy bà vuốt tóc con gái và bảo:

- Má hứa sẽ chiều ý con.

- Má nói thiệt nghe má ! - Emilie rôi rít.

- Nhưng con cũng phải nghe ba má.

- Dạ. Con sẽ nghe ba má. Con xin ba má chiều ý con !

Bà Phán thở dài. Đứa con gái nào cũng vậy nhưng cha mẹ bắt lấy chồng là lấy chồng.

- Con nằm xuống nghỉ. Má bảo chị Ở nấu cháo thương hàn cho con ăn hết bình , mai đi học.

Emilie nói:

- Má bỏ tiêu ít ít , cay qua con ăn không được. Mà con hết bệnh rồi má à !

- Con chưa hết hẳn đâu con ! Thứ bệnh này dây dưa lắm.

Emilie nằm xuống gối. Nàng nghe êm ái lạ thường. Cơn giông vừa kéo tới tưởng đã tàn phá cả vườn cây và luống lan nhưng nhờ phép lạ mà nó tan đi và mặt trời lại mọc. Cỏ cây hoa lá vẫn bình thường. Phép lạ của tình yêu. Đột nhiên nàng ngồi bật dậy vén ống quần lên xem cái chỗ mụ bà làm dấu. Những cánh hoa nở trên tuyết mơn mớn. Nó đỏ rực lên hơn bao giờ hết. Nó giống những cánh hồng hay những mảnh tim mang hình dáng đoá hoa. Và những dấu răng... bầm tím rướm máu. Suýt chút nữa má đã trông thấy thì có chổi đăng trời.

Nàng bước lại bàn cầm bút viết thêm trang nhật ký.

Rồi lên giường nằm nhưng không yên ổn. Nàng trăn trở. Tình yêu đã khắc in vào da thịt nàng.

Nàng nghe những giọt nước mắt chảy ròng rọc thấm vào gối, vào tận ruột gan

Chú thích:

(1-) Nguyên văn: Mais pourquoi revenir à ces souvenirs?

Je veux rêver et non pleurer (Premiers Regrets của Lamartine)

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 12

Minh và Bền ngồi chơi bên ven hồ tắm sân vận động. Bền nhắc chuyện nghịch ngợm với mấy cô đầm hôm nọ và những việc xảy ra ở nhà trường.

- Con Yvonne lảng tránh bị Ông thầy tiếng Ảng Lê tha mất... rồi.
- Mà cũng tha mất con Mad, chớ còn nói ai ?
- Phải mà chưa nợ con Emilie , tao bảo con Mad làm mai cho Mà thấy con nhỏ này thì mà đi hết nổi.

Minh xua tay:

- Không được đâu mà ời! Tao có thể nào đem một con đầm mang giày cao gót vô ngôi nhà tranh vách lá của ba má tao được ?
- Cưới vợ cho mà chớ bộ cho ống bả sao?
- Đã đành rằng cho tao, nhưng còn phải liệu cơm gắp mắm nữa chớ !
- Cưới xong mượn phố ở trên này. Rồi đi kiếm sở làm với tao. Ông via con Mad đã hứa thì thế nào cũng chắc mà. Tụi thằng Don Quichotte, Tartuffe đều rục rịch lui ghe hết rồi đó. Thi đâu hay rút gì tụi nó cũng ở nhà. Mà tính sao ?
- Tao muốn lấy cái "bac" xong mới nghỉ.
- Con Emilie chờ mà à ?
- "Ên" hứa thi thành chung xong mới tính chuyện cưới hỏi.
- Rủi thằng nào nó chớp trước rồi làm sao?
- "Ên" thề rồi. Tao cũng hứa với nàng. Hai đứa ngoéo tay chắc chắn.
- Thiếu gì cuộc ngoéo tay, tưởng là chắc, chẳng ngờ quác.
- Nhưng không ít cuộc ngoéo tay không quác.
- Vậy thì tốt lắm, nhưng nếu rủi nó quác thì mà làm sao?
- Tao tin là không đâu!
- Mà đã... gì chưa ?
- Gì là gì ?
- Cái thằng, mà còn thủ căng vậy làm sao nắm chắc được. Mà muốn nghe tình sử của tao và Mad không ? Nó hướng dẫn mình bước lên "con

đường tráng nhựa bao la " - Bền sợ Minh đoán ra sự thể hôm đêm nọ nên né ngang. - Tụi nó cũng tùy đứa , đứa vầy đứa khác. Như con Mad thì sống theo phong tục Việt Nam . Nó biết cả những cổ tục như vụ cắt tai lợn, phạt vạ đàn gái...

Bền không bật mí những cách gọi tình bằng tiểu thuyết của Mad, vì Bền sợ Minh công kích:" tụi nó ghê lắm !", nhưng Minh luôn luôn nói xa xa bằng cách nêu ra những ví dụ trên sân banh: " Tụi nó mạnh đạn lắm. Mình quần không nhệp đâu. Mà không thấy tụi thằng Guichard, Paccini, Coréa lướt tụi mày đó sao ?

Bền cũng có mặc cảm "tụi nó mạnh ghê lắm!" nhưng cố gạt qua lời bàn của Minh

Hai đứa đang tâm sự vật ngon trớn thì bỗng có tiếng kêu, Bền ngó lại, thì ra con Thérèse Thérèse đạp xe vọt nhanh, tay ngoắc lia, rồi quăng xe chạy lại vừa thở hổn hển vừa bảo Bền :

- Anh đến nhà chị Mad ngay bây giờ nè !
 - Làm gì như ma vật ông vãi vậy ?
 - Có chuyện quan trọng. Chị ấy bảo em đi tìm anh về ngay - Thérèse liền thoảng - Lần này dám có đấu gươm giữa Don Gormas và Don Rodrigue , Chimène đứng giữa xem. Bên nào thắng chị Mad cũng không sợ mất phần.
 - Con nhỏ này! - Bền đứng dậy hôn bừa lên má Thérèse - Còn mày thì được lợi gì ?
 - Em hả ? Em được xem một màn kịch không tốn tiền.
 - Thôi... chở anh về nhà xem. Ai muốn đấu thì anh đấu với !
 - Ai chở anh cho nổi! - Thérèse phụng phịu coi thiệt dễ thương.
 - Thì đưa xe anh chở cho - Bền vừa nói vừa vuốt lưng cô bé.
- Thérèse đưa chiếc xe nhưng là xe đầm lại không có pơc ba ga nên không chở được.
- Anh chạy về trước đi.
 - Có phải là chiếc xe Bền lấy cho tôi đi dạo với Emilie không ?
 - Phải. Chính nó là của bà Mad.
 - Cái gì của Mad là của Bền.
 - Nhưng có thể đây là lần cuối cùng!

- Giờn hoài cô em... - Bền gác chân lên xe nhưng còn nói rần - Chóng ngoan rồi anh giới thiệu cho một phi ăng xê Annamite đặc biệt hơn cả anh lẫn anh Minh.

- Ai vậy ?

- Lạc Phi lô !

- Phi lô đầu bù tóc rối đó hả ?

- Sao cô biết ?

- Anh ta làm giám thị cuộc thi pont de singe (cầu khỉ) hôm cuộc lễ chứ gì ?

- Phải đó. Coi được không ?

- Hể anh thấy được thì em được.

- Nhưng mà thằng Minh phải làm mai để trả công cô làm mai Emilie cho nó.

- Em không có làm mai đâu. Em chỉ nói giùm hai người cái tiếng khó nói thôi.

- Ờ, bây giờ nó sẽ nói giùm cô tiếng đó với thằng Phi lô

- Nói giùm cho anh ta chớ sao cho em ?

- Cho ai cũng được miễn nói ra cho hai đứa cùng nghe thì tốt rồi.

Bền phóng thẳng. Thérèse ở lại với Minh. Thérèse hỏi:

- Vụ anh tới đâu rồi anh Minh ?

- Chúng tôi đã hứa với nhau.

- Trao nhẫn rồi à ? Chóng thế !

- Chưa trao nhưng đã hứa là chắc !

- Mấy hôm nay Emilie có vẻ buồn. Gương mặt phờ phạc hình như mới ốm dậy. Anh có thấy thế không?

- Có thấy dấu bắt gió ở cổ nàng, nhưng gương mặt thì vẫn như thường chứ đâu có phờ phạc!

- Em nghĩ nó có chuyện gì. Nên mấy lần bà đầm gọi, nó lơ ngơ nên đều lãnh điểm xấu.

- Điểm tốt hoài sao? Cô ấy đâu phải nhất lớp.

- Em đoán là có một sự biến chuyển trong tâm hồn cô ta.

- Cô ấy có nói gì với em không ?

- Cạy miệng nó cũng không nói. Nó không bóp chặt cái miệng như tụi này

đâu. Em thấy nó buồn buồn thì đoán vậy thôi. Yêu là chết trong lòng một tí mà. Không yêu thì càng chết nhiều tí! Phải không anh ?

- Suy bụng ta ra bụng người.

- Anh có thể không?

Hai người nhìn nhau cười. Thérèse lại tiếp:

- Con Yvonne khoe với em là chúng nó đang hạnh phúc lắm. Ông thầy Ănglê quả số đỏ thật. Mới dạy có mấy câu vớ vẩn : I love you, you love me thì đã được love rồi. Ông lớn hơn nó chừng mười hai tuổi. Nhưng không sao.! Bên em, có ông bạn của ba em làm thiếu tướng ba mươi chín tuổi lấy một cô mười tám tuổi gọn hơ.

- Bộ bên em mới có vụ đó sao ! Bên anh cũng thiếu gì cái cảnh "Bảy mươi có của cũng vừa mười lăm "

- Bất bình đẳng. Đàn ông con trai ý quyền đè nén tụi con gái lắm.!

Thérèse la lên và cười ngặt nghẽo, đập vai Minh.

Bền về đến sân thì đã thấy Mad đứng ở thềm nhà. Mad chạy ra đỡ lấy xe, dựng vào tường và cặp tay Bền đi vào trong. Bền lấy làm lạ sao hôm nay Mad ăn mặc rất đóm, nước hoa nức nồng mà gặp mình lại không hôn. Mọi lần đâu có thế. Văng một chút là hốt hải chạy đi tìm. Gặp là hôn rồi rít:" Con mèo ngoan của em ! Con chó nhỏ của em" ngay cả ngoài đường, như xa nhau hàng chục năm vậy.

Bền đi hết nửa dãy hành lang quẹo vào một quảng rồi Mad mở cửa phòng khách. Chéc dương cầm và cái xô pha lưu niệm êm đềm biết bao nhiêu lần với Bền nay đã dời chỗ. Mấy quyển tiểu thuyết Mad dỡ ra chỉ định những đoạn cho Bền đọc cũng không còn thấy trên đầu tủ. Chiếc máy hát vẫn nằm đó nhưng không có đĩa nào cài sẵn mà lòì lớp nỉ xanh lét.

Mad ấn Bền ngồi. Vẫn không hôn. Nàng đi vào trong một lát rồi trở ra với một thanh niên Pháp cao ráo, mặt thỏn, mày râu nhẵn nhụi, tóc hạt dẻ. Mad lôi tay anh chàng đến trước mặt Bền và giới thiệu:

- Đây là Raymond hôn phu của em vừa bên Pháp sang bằng tàu thủy.

Bền tá hoa? tam tinh như bị một quả bóng nện vào giữa mặt, nhưng cố bình tĩnh đứng dậy giơ tay nói lời xã giao đại khái. Mad tiếp:

- Chuyển tàu bị nạn nên anh sang đây trễ mất mấy tháng.

Anh chàng Raymond đưa tay cho Bền trong lúc Made giới thiệu Bền với Raymong.

Hai bàn tay đàn ông bắt nhau không siết, chỉ vừa đủ cảm thấy sự lạnh nhạt là buông ra. Raymond nói ngay như đã dự tính sẵn từ lâu cái phút gặp gỡ do Mad đạo diễn này.

- Tôi có nghe hôn thê tôi thuật rất nhiều về bạn... một người rất tốt...
- Đâu có gì nhiều. Chúng tôi là người cùng lớp.
- Xin cảm ơn bạn đã an ủi "vợ tôi" trong lúc tôi đi vắng.- Raymond cố nói với giọng tự nhiên.
- Không có chi! - Bền lấp bắp vài ba câu không suông sẻ.

Raymong mới Bền ngồi. Một bữa tiệc nhỏ gồm có champagne và thức nhắm nguội được bày ra để Raymong thiết kế đã "an ủi" vợ mình trong lúc mình đi vắng.

Ngồi chạm cốc với tình nhân cũ và tình địch mới mà Bền nghe như ngồi trên bàn chông. Bền nhấp nhòm không biết người ta lừa mình vào cái bẫy êm dịu nào, nhưng dân Nam kỳ lá gan to bằng cái thúng, sợ chi ai, nên cứ ngồi lì và rượu tì tì. Rượu vào lời ra. Bền rất hùng hồn. Bền khen ngợi Madeleine như một nhân vật thần kỳ của tiểu thuyết. Nào là can đảm, nào là thủy chung v.v.. lại còn đẹp như... Jeanne d Arc...

- Bạn sẽ rất hạnh phúc khi có một người như Mad làm vợ !
- Cảm ơn bạn! Chúng ta hãy chạm cốc chúc mừng nhau và cùng khen ngợi vợ tôi !

Mad cũng đáp lời rất văn hoa:

- Nếu trên đời tôi và chồng tôi có một người bạn quý giá nhất thì đó là Bền . Bền là một người có tài. Ba má tôi bảo thế. Nếu Raymond sang đây chạm tí nữa thì Bền sẽ là chồng tôi . Phải không Bền?

- Cảm ơn Mad đã cho tôi một giá trị lớn mà tôi không có! - Bền đáp gượng. Raymond chen vào:

- Xin bạn chớ quá khiêm tốn. Tôi đã nghe bố vợ tôi kể lai. rằng báo chí thế thao xứ này đã cho bạn là một trung phong trẻ tuổi nhất và có hy vọng nhất của làng bóng Nam Kỳ. Ở xứ tôi, người nào đứng ở vị trí của bạn sẽ có ít nhất năm bảy chục thiếu nữ xinh đẹp xin được nâng khăn sửa túi sau một

chiến thắng vinh quang như vậy.

Mad đầu môi:

- Vậy anh Bền nên đi sang Pháp mà sống, Bền ạ!

Raymond hùng biện:

- Vừa rồi trung phong Martin của đội bóng quốc gia đá một phát gỡ hoà 1-1 với đội Đức làm toàn dân Paris nở mặt nở mày, vì không phai? mang nhục công con zéro trên lưng tai. sân nhà. Sau trận đấu, em biết có bao nhiêu thư của các demoiselles gửi tới xin làm vợ chàng ta không ?

- Bao nhiêu ?

- Em đoán thử coi nào ?

- Năm, bảy cô sứt tay gãy gọng là cùng chớ gì nữa ?

- Xí! Năm trăm cô ! Trong đó có hai trăm mười bảy cô là nữ sinh nheo nhéo. Báo chí tổng kết như vậy.

- Vậy thì anh nên tập đá bóng đi- Mad ngả đầu vào vai Raymong - Mà dù anh có đá vô gôn Đức một chục quả, anh cũng chưa chắc được một bức thư của em đâu nhá!

Buổi tiệc vui vẻ, thân mật, đầy vẻ văn minh, văn hoá, văn nghệ, ít nhất là bề ngoài.

Xong phần rượu đến phần nhảy đầm. Raymond bảo vợ:

- Em nhảy với anh ấy vài bài đi !

Mad ngoan ngoãn đứng dậy kéo tay Bền , trách yêu Raymond:

- Đáng lẽ ra anh ấy phải mời em chứ. Sao anh bắt em phải mời anh ?

- Anh biết! Nhưng đây là buổi tiệc đặc biệt. Cái gì cũng đặc biệt!

Bền đã hiểu thêm nền văn hoá của nước mẹ: đàn bà trên hết. Nhất vợ nhì trời.

Lần đó tưởng Mad đã không cho Bền hưởng cái ân huệ cuối cùng, nhưng rồi ngay sau đó Mad lại cho Bền cái Bền vừa đòi mà không được. Và lại cũng ở đây hôm nay, với những bản nhạc du dương quen thuộc, nghe hát là xúc động xuân tình, Bền lại ôm nàng tiên trong tay trước mặt tình địch. Rồi cũng ở đây, Bền nghe hai vợ chồng chưa cưới Madeleine-Raymond tán tỉnh mình như một người bạn hiếm có.

Tiến Bền ra tận ngõ, Raymond bắt tay Bền thật chặt:

- Khi nào rồi, bạn cứ tự nhiên đến chơi. Lúc nào tôi đi vắng, bạn cứ đến an ủi vợ tôi. Hãy coi chúng tôi là bạn, rất bạn!

Mad cũng tỏ bày thêm tình bạn của ba người bằng mấy câu văn hoa và chấm dứt bằng một cái hôn nửa tình nhân nửa bạn trai làm cho Raymond suýt nổi cơn ba đĩnh, nhưng nền văn minh trống trải của mẫu quốc có nói rằng : " Không nên đánh một người đàn bà dù với một cành hoa " . Huống hồ gì nổi giận hoặc gây sự với đàn bà.

Bền vừa ra ngoài vài bước, quay lại thì cánh cửa sắt nặng nề đã khép. Qua song sắt thưa, Bền thấy họ âu yếm nhau dưới tàn một cây Palmier, nơi mà hôm qua Bền ép nàng vào đó đến nghẹt thở và nàng đã rên lên:

- Em muốn có với anh một đứa con !

Bền đi lững thững trên đường . Đèn đã bật lên từ lâu. Bền không biết đi đâu . Sực nhớ rằng lớp học Ảng lê đã mở cửa. Nhìn vào trường đèn đuốc sáng choang. Thì cứ vào ngồi, còn nghe hay không thì chuyện đó tính sau, Bền tự nhủ . Nhưng vừa đến dốc đá ong thì bị một chiếc xe đạp nữa đụng bánh vào chân đau điếng.

Bền quay lại : "Liều!", Bền nắm bánh xe chắc cứng và bật ra tiếng nói như máy:

- I love you

Liều cũng đáp lại như... tia chớp:

- I don't

- You are lovely

- Ím not

- Liều à, em không yêu anh thiệt sao ?

Liều đáp bằng tiếng Pháp:

- Nơi tôi đứng, tôi chỉ muốn đứng một mình... - Cái câu mà Liều đã dùng trong lá thư "thay mắt" Emilie gửi cho Minh hôm nào.

- Trong lòng anh, em là người duy nhất.

Liều cười nhạt rồi vùng vằng bỏ đi nhưng bàn tay của cầu thủ vẫn nắm chặt bánh xe chưa chịu buông tha:

- Em nói đi. Chỉ một tiếng thôi, rồi em sẽ thấy anh... như thế nào. Yêu hay không?

Liễu lắc và nói tiếp, giọng hờn mát:

- Trong buổi dạ tiệc anh đâu thèm ngó tới ai mà bây giờ anh nói vậy ?
- Anh đã nói với em rằng anh với nó chỉ là bạn ca hát thôi. Nó mê đá bóng nên nó làm như thế chứ nó có gì với anh đâu! Nào Jeanne d Arc yêu quý của anh ! Anh sẽ về Domrémy chán cừu với em nhé . Jeanne d Arc, em đừng làm thịnh nữa.

Bền vò đầu bức tóc:

- Khổ quá! Nếu không tin thì hãy theo anh sang nhà con Mad ngay bây giờ, xem thằng chồng nó vừa sang kia.
- Em không đi đâu hết ! Buông em ra để trở về học.
- Không buông !
- Chị Mi tới thấy thế này về méc ba em đánh đòn... !- Liễu vùng vằng đi thẳng.

Bền đứng ngó theo mút mắt. Bây giờ Bền mới thấy ai nói với mình:" Mà y không yêu con Liễu sau này sẽ hận " là đúng!

Nếu thằng Raymond cưới con Mad thì cái tai lợn sẽ bị ai cắt ? Nó đâu có màng. Cái tai có mất thì nó còn nguyên cả cái đầu. Dù có bị xẻo tai , nhưng đầu lợn vẫn còn là đầu lợn, chứ có là đầu gì khác mà lo.

Ngồi trong lớp Bền cứ bàng hoàng về màn kịch bên nhà Madeleine. Một cú riddô (#1) bất ngờ mà Bền không tưởng tượng nổi. Thằng tình địch đã biệt tăm nay lại lù lù vác xác đến và cuỗm ngang trái tim của Mad từ tay chàng. Nhưng nghĩ cho cùng thì chính Bền là kẻ đoạt nó từ tay Raymond. Thôi thì của thiên trả địa. Mình cũng có mất gì nào ? Mấy lần Bền được Mad đưa tới thăm cặp René-Hélène để chứng minh mối tình Pháp Việt cũng hạnh phúc như Thiên Thai, thì Mad nào có biết René đã rỉ tai Bền những câu gì. Chỉ nghe một câu thôi chàng trung phong tài hoa cũng đã choáng váng. Hai câu là cho Bền sững lại. Ba câu, Bền lắc lự. Trong lúc Mad tưởng rằng sự thăm viếng đó củng cố thêm tình yêu của Bền đối với nàng, thì ngược lại, mối tình của hai người lại bắt đầu lung lay. Nhưng Bền đã tiến vào vòng lửa quá xa, dẫn thân vào thêm nữa thì bị thiêu rụi tóc, còn lùi ra thì cũng đã nám mặt, nhưng không có đường lùi. Cho nên Bền cứ như cây kim bị hút vào khối nam châm vĩ đại Madeleine.

Bỗng đâu cơ hội bất ngờ. Raymond đến như một cứu tinh của Bền . Rất may là Mad còn giữ tình cảm với hẳn. Dù sao thì tiếng "Anh yêu em" thốt ra từ miệng của một gã người Pháp đối với nàng vẫn du dương hơn là từ miệng chàng Annamite như Bền . Bây giờ thì bà mẹ Mad sẽ trở đầu lười lại:" Một kẻ vô học chánh quốc còn hơn một tên Annamite có học !"

Chú thích:

(1-) Rideau: tấm màn. Coup de rideau: cú buông màn ngoạn mục

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 13

Ngọn đèn dầu u toa? ánh sáng vừa đủ trong gian nhà ngang. Ông Hương nằm trên võng, chiếc võng đan bằng vải vụn té ra từ những chiếc áo dài may mượn của bà Hương và con gái bà. Người trong xóm thường đến nhà ông chơi để hỏi thăm về thời tiết, mùa màng, giống lúa hoặc chuyện láng giềng, gả cưới, vay mượn v.v... Ông Hương Thân còn biết những bài thuốc truyền miệng rất thần hiệu thường phổ biến cho bà con. Trước đây ông có bày cho chị Năm Gừng một "bài thuốc" rất rẻ tiền mà đã thay đổi cả cuộc đời của chị. Số là chị Năm có chồng đã ba năm mà không có con. Bên chồng chị rất bất bình "đàn bà là để đẻ con, đàn bà gì lại không đẻ?" Anh Năm thì không nói gì, anh tin ở mạng trời. Trời cho thì có, trời không cho thì không. Trời không cho anh có con nối dòng.

Ông Hương bảo: "Cháu đi kiếm cái trứng ngỗng đem về để cho ung rồi luộc ăn. Ăn ba trứng sẽ đẻ một bầu nhóc cho mà coi. Chừng đó lại khóc mếu đổ thừa tại tao, tao không biết thuốc ngưng đẻ đó". Chị Năm về thuật lại chồng. Anh Năm không tin nhưng vẫn đi tìm trứng ngỗng cho vợ luộc ăn. Quả nhiên mấy tháng sau chị Năm vác cái bụng bin rịn đến với chồng đến ơn ông Hương bằng một buồng chuối già hương. Bây giờ chị Năm có ba đứa và đang mang bầu.

Bữa nay nhà ông Hương sắp có đám tiệc, bà con đến để làm giúp. Đó là lễ thường của thôn quê Việt Nam, không riêng ở vùng nào.

Sắp ra về thì ông Nhì hỏi ông Hương:

- Tôi đọc Tam Quốc đã lâu nhưng không hiểu tại sao lại có cái trận Xích Bích. Anh Hương có rành thì nói nghe chơi. Bây giờ còn sớm, bà con có về nhà cũng chưa ngủ được. Còn mấy chú đục vô mừng rọ rạ rồi "sanh chuyện" chớ chẳng ích chi!

Ông Hương làm Hương Thân trong làng đã nghỉ việc từ lâu, còn ông Nhì là em ruột của ông. Hai anh em ở giáp ranh đất và đều đọc truyện Tàu từ thuở nhỏ.

Nghe hỏi trúng tử, ông Hương đáp ngay , không phải suy nghĩ. Truyện Tàu nằm sấp lớp trong bụng ông như cơm trong nôi, muốn xúc chừng nào cũng có. Ông nói:

- Sở dĩ có cái tên Xích Bích vì đó là một địa danh cho nên truyện chép là Trận Xích Bích . Nhưng một số thi văn thì lại cho rằng ngọn lửa quá lớn làm cho những vách núi trong vùng bị nung đỏ, bây giờ hãy cò dấu vết xưa ở đó. Xích là đỏ, Bích là vách, tường . Xích Bích là tường đỏ. Hai lẽ đó, không rõ lẽ nào. Mình là kẻ hậu sanh thì chỉ đọc sử sách chớ làm sao thấy sự thực được. Sách nhiều đến đời mình không đọc hết ! Riêng tôi chỉ biết có vậy thôi. Nhưng chú thử nói coi ai đánh trận Xích Bích nè ! - Ông Hương hỏi ngược lại ông Nhì.

- Thì Châu Do chớ còn ai nữa anh!

Ông Hương đưa một tay nắm mép võng, ngồi bật dậy, một tay xua lia:

- Người thường như mình thì hiểu như vậy, nhưng theo lời phê phán ghi trong truyện thì không phải Châu Do đánh đâu chú ạ!

- Đúng ra là Gia Cát Lượng bày mưu - Ông Nhì tiếp - Ngoài ra còn cầu gió Đông Phong.

- Cũng có một phần nhưng không hoàn toàn như vậy !

- Vậy thì do Phụng Sồ lập kế gạt Tào Tháo.

- Phụng Sồ là kẻ bàng quang. Đó là do bốn người đàn bà.

- Bốn người đàn bà nào to gan vậy anh ?

- Vợ và em Tôn Sách - Ông Hương tiếp ngay - Trước khi lâm chung, vợ Tôn Sách có trời lại cho con là Ngô Tôn Quyền rằng thế nào Tào Tháo cũng đem quân xuống Giang Nam chinh phục nước Ngô Con đường sống của đất nước này là liều chết chống quân rợ Bắc Ngụy. Nhưng bà sợ con quên lời trời của mình , nên dặn lại người em gái tức là dì ruột của Ngô Tôn Quyền phải nhắc nhở cháu luôn, chớ có đầu hàng bọn Bắc Ngụy, phản dân phản chúa. Đó là hai người đàn bà nhé !

- Còn hai người đàn bà khác là ai vậy anh?

- Là hai nàng Đại Kiều và Tiểu Kiều.

Ông Nhì ngạc nhiên hỏi:

- Hai người đàn bà khuê các này sao đánh được trận đó anh Hương ?

- Chú Nhì nó cũng biết rằng, đây là hai mỹ nhân. Đại Kiều là vợ của Ngô Vương Tôn Quyền. Còn Tiểu Kiều là vợ của Đô Đốc Châu Dọ Lâu nay Tào Tháo thèm thường hai nàng nên vừa cử đại hùng binh xuống Giang Nam lại vừa cho xây đài Đồng Tước. Định bụng chiếm được Giang Nam sẽ bắt hai nàng nhốt trong đài Đồng Tước để an hưởng tuổi già.

Ông Nhì bật cười:

- Té ra họ Tào cũng chết vì cái hổ tí tẹo và cạm xột của đàn bà như Đồng Trác.

- Anh hùng hay tiểu nhân đều cũng thế thôi! - Ông Hường cười khà khà rồi tiếp - Đồng Trác, vua Trụ, vua Đường đều y như vậy. Trần Xích Bích dài lắm, muốn nghe hết bà con phải chịu khó thức khuya.

Bà Hường vui vẻ khuyến khích chồng:

- Ông cứ nói đi, tôi sẽ đãi cho một nồi khoai lang và một ơ dừa khọ Ai có xột ruột thì ăn.

- Ủ, vậy thì được rồi, nhưng con Sương phải vô trong rừng lấy quyển sách có bài "Phú Xích Bích đem ra đây cho ba.

Cô Sương là con gái út của ông bà Hường, khuê môn bất xuất. Cô dạy môn Nữ công tại gia cho các cô trong vùng lân cận. Cô học trường làng đến lớp Ba thì ở nhà học chữ Nho của ông Hường. Cô biết làm thơ Đường và đọc được một số thì phú chữ Nho Trong rừng của ông Hường có rất nhiều sách, nhưng nghe nói đến Phú Xích Bích thì cô biết nó nằm ở quyển nào và vào lấy ra đem cho ông Hường.

Ông Nhì nói:

- Anh đọc bài đó tôi đâu có hiểu, anh Hường !

- Đây là quyển sách nói về trận Xích Bích, có cả bản đồ. Tôi chỉ giở ra nhìn để kể cho đúng thôi. Để tôi trở lại từ đầu nghen!... Tào Tháo đem trăm vạn hùng binh vừa thủy quân vừa bộ binh đến bờ Bắc sông Trường Giang chuẩn bị tiến xuống phía Nam lấy đất Ngô Đại quân đóng dàn ra trên bờ và dưới nước khắp một bề dài là ba trăm dặm. Nghĩa là bằng từ đây lên Mỹ Tho hai mươi lần. Như thế thì rõ binh Tào mạnh như thế nào?

Rồi ông Hường kể từ đầu đến cuối. Về khuya người nghe thừa dần vì không hiểu hoặc phải về ngủ để mai đi ra đồng, rốt cuộc chỉ còn có ông Nhì

và cô Tư Đèo là con gái út của ông Nhì. Ông Hương lấy làm lạ tại sao con nhỏ không biết truyện Tam Quốc mà bữa nay lại ngồi rồn lại đây.

- Bộ mày còn thèm đùa kho hả mày? - Bà Hương hỏi.

- Dạ cháu còn muốn nghe thêm

Tư Đèo vừa nói vừa rón rén bước lại gần chong đèn đưa lưng bàn tay ra và hỏi ông Hương:

- Tay... cháu nổi mọt cóc nhiều qua làm sao trị hả bác ?

Bà Hương không cần nhìn, nói ngay:

- Dễ mà cháu, bữa nào cháu mần gà, lấy cái mẽ, lộn ra cho sạch rồi chà lên vài lần thì nó rụng hết.

Ông Hương nằm trên võng nhìn ngang. Thấy bàn tay Tư Đèo liền trơn thì hỏi:

- Cháu đâu có mọt cóc nào hả Đèo ?

Ông Nhì đỡ lời:

- Nó không có đâu anh Hương !

- Vậy sao nó nhờ trị ? - Bà Hương bước tới cầm bàn tay con Đèo lật qua lật lại xem.

Ông Nhì đáp thay con gái:

- Dạ, chẳng như vậy. Hôm bữa đám hỏi của nó, "thằng nọ" ngồi ăn cơm chung với gia đình. Nó ra vô trong bếp rồi thức ăn. Đến chừng đàn ông về, má nó hỏi nhỏ nó thấy "thằng nọ" ra làm sao? Hai mẹ con thủ thỉ với nhau, nó bèn nói a a... "Ảnh coi được, nhưng bàn tay trái ảnh có tới ba mọt cóc!"

Ông Hương bà Hương cười ngất. À, ra vậy. Bà Hương bảo:

- Con gái xét nét con trai dữ quá he !

Ông Hương cười rung cả đầu võng:

- Thì hồi trước bà cũng xét tôi như vậy chứ khác gì! - rồi ông quay lại Đèo - Nếu chà mẽ gà không hết thì cháu lấy mật vịt xiêm bôi lên, nếu vẫn không hết nữa thì cắt mọt cóc cho chảy máu ra, lấy chút xà bông đắp lên rồi lấy vải rịt lại chừng vài bữa thì cóc nhái gì cũng rụng mất, không ló lên nữa.

Tư Đèo hỏi:

- Dạ cắt có đau không bác ?

- Đau "ai" chứ đau mày sao ?- Ông Nhì gắt yêu con gái.

Nhưng Tư Đèo vẫn hỏi:

- Rồi có theo không bác?

- Theo nhỏ thôi, không ai thấy đâu - Bà Hương bảo - Con gái đời bây giờ thiệt quá lắm. Người ta ngồi ăn cơm mà dám nhìn kỹ như vậy. Hồi đám hỏi của tôi, má tôi kêu bưng trà ra, tôi sợ muốn chết, chân cứ lắp vấp, tay run làm khua tách rồn rồn, mắt không dám ngó ai! Thôi, về lấy mề ga chà nó, cháu !

- Nếu cuối cùng rịt xà bông không hết thì còn một cách nữa, không chảy máu, không có theo.

- Cách nào vậy bác? - Đèo mừng quýnh hỏi ông Hương.

Bà Hương nói thay:

- Cháu chờ cho mọc cóc già, tức là nó mọc lên cao thì lấy tóc quấn nhiều vòng rồi buộc thật chặt. Xong bỏ quên đi đừng chú ý. Lâu lâu ngó lại không thấy nữa! Nó rụng hồi nào không hay !

Đèo mừng rỡ::

- Thiệt hả bác?

Ông Hương nói:

- Cháu về bảo nó đưa bàn tay cho mà buộc. Mà phải tóc của cháu thì mọc cóc mới mau rụng ! Còn hể cháu có mọc cóc thì tóc nó buộc mới kết quả nhanh. Cái thứ mọc cóc coi vậy chứ cũng kén chọn dữ lắm! Hi..hi..đó là luật âm dương điều hoà!

Ông Nhì còn ở nán lại hỏi thăm mấy vị thuốc Nam. Ông nhắc lại vợ con Năm Gừng ăn trứng ngỗng rồi đẻ cả bầu. Ông Hương nói:

- Đó là bài thuốc không tốn tiền cũng không mất công thầy thuốc nhưng mà thiệt hiệu nghiệm. Tôi không biết của ai truyền cho, nhưng hồi thuở nhỏ tôi nghe lén của bà nội rồi nhớ suốt mấy chục năm không nói với ai, vì không biết ai cần chứ không phải làm hiểm.

Ông Nhì tiếp:

- Trong làng mình có bà Hương Sư Gìn hồi còn trẻ cũng không sanh sản gì. Bà già chồng giàu có, muốn có cháu nội để ăn của mà chờ hoài không lú ra. Bà rước thầy pháp đến trấn yểm gốc cây này, treo bùa khu vực nọ, thậm chí giăng cờ giăng quạt bốn góc giường con dâu. Rồi vẽ bùa trên lưng con dâu

nữa. Tốn biết bao nhiêu tiền gạo mà cái bụng con dâu vẫn không phình lên cho!

Bà Hương ngắt ngang:

- Không biết gặp thầy nào chớ thầy Hai thì thầy vẽ bùa trên lưng bình nơn bằng lười đó !

Cả nhà cùng cười. Ông Nhì tiếp:

- Bà Hương Sư bị ế riết , ba bốn năm lên mới đẻ được một đứa nhỏ, to bằng bắp tay, nhưng chỉ nuôi được hai ba ngày thì chết. Năm sau lại đẻ, cũng chỉ vài ngày là chôn. Người ta đồn đó là con ranh, con lộn . Chôn dập nó mà không trấn bùa ngải thì nó trở lại ngay. Thằng sau cũng chính là thằng trước. Bà già chồng lại đi chùa, cầu Trời khẩn Phật. Thậm chí đem vòng vàng quăng ra đường bố thí, nhưng cũng không ăn thua Rồi không biết ai bày cho, bà đi bắt đĩa trâu, lựa con nào con nấy thật mập, đựng một mo đài, bà lén cả nhà, không cho ai biết, bà bắc nước sôi trụng và cạo thật kỹ. Con nào con nấy trắng tươi như con bánh canh. Rồi bà băm thịt nạc vò viên, nấu bánh canh, thả đĩa vô, hầm thật rệu. Con dâu tưởng là bánh canh thiệt chớ nào biết đĩa trâu nằm lẫn trong đó... Nếu biết chắc nó nuốt không vô!

- Rồi sao ? - Bà Hương hỏi.

- Sau đó ít lâu bà ta có cả bảy cháu lớp trai, lớp gái chớ sao nữa chị !

-"Bài thuốc đĩa trâu" thật hay ha ! Vậy mà lâu nay chú Nhì kín miệng không nói ra.

- Trứng ngỗng cũng hiệu nghiệm vậy rồi, ba con đĩa trâu tung ra ích gì ?

- Đĩa trâu hay hơn chứ chú! Vì nó trị được cả hai chứng : không đẻ và đẻ con ranh Tôi mới biết được một bài thuốc trị bệnh suyễn hay lắm- Ông Hương tiếp - Nó chỉ gồm năm loại rễ cây: rễ chanh, đinh lăng, cóc kèn, rễ tranh, rễ mây vóc Nhưng thời buổi văn minh này không mấy ai để ý tới nữa. Hồi trước ông bà mình không biết thuốc Tây mà cả đời tôi , ở xóm này tôi không thấy ai đi nhà thương. Có bệnh chỉ một nồi xông là khỏi. Nặng lắm, mời ông thầy Chệt là cùng.

Thấy trời đã khuya, ông Nhì đứng dậy kiếu từ.

- Chú có rảnh, hôm đó qua chừng dọn giùm nhà cửa tôi chút !- Ông Hương

dẫn vói theo.

- Đàng trai đã hẹn ngày rồi hả anh ? - Ông Nhì bước qua ngạch cửa còn quay lại hỏi ông Hương.

- Họ đã coi ngày và vừa cho tôi biết.

- Tôi tưởng còn lâu.

- Đám hỏi xong một tháng đám cưới luông. Bên đàng trai coi bộ rấp nhú. Tôi cũng chiều ý người ta.

- Ông già rồi nên muốn có cháu nội sớm để ẵm bồng ! - Ông Nhì nói xong trở lại bộ ván ngồi bàn góp.

Cô Sương đang nằm trong buồng tấn mần nghiên cứu bài Phú Xích Bích gặp nhiều chỗ khó, cô bước ra định hỏi ông già nhưng vừa tới cửa nghe câu chuyện bên ngoài. Cô dừng lại lắng tai, biết ba má đã đồng ý cho "người ta" đến xem mắt cô.

Cô nghe lén mà biết thôi chớ chưa bao giờ ba má cho cô hay chánh thức. Chuyện hôn nhơn cha mẹ đặt đâu ngồi đó. (Mấy ai dám cãi lại luân lý). Ít lâu nay cô cũng đoán như vậy nhưng không biết là ngày nào "người ta" sẽ đến. Và cô cũng giữ vẻ bình thản như không hay chuyện gì hết.

Ý nghĩ "người ta đến xem mắt mình" làm cô ngượng chín người. Cô thấy hân hoan và cũng có chút chờ đợi nhưng không để lộ ra ngoài. Chỉ vui thầm trong bụng mà thôi.

Sinh hoạt trong gia đình hình như cũng khác trước. Sự thực ra thì cô chỉ cảm thấy như vậy, chứ cũng bấy nhiêu người trong nhà, bấy nhiêu việc làm đó, ngày giống ngày dưới mái ngói xưa cũ này, chớ có gì thay đổi đâu.

Cô xếp sách cất trong rương và đi ra sau bếp. Khi bước qua cửa buồng cô vẫn còn nghe tiếng bàn bạc. Cô dừng lại nghe tiếp. Bà Hương hỏi:

- Bữa đó đãi người ta món cua biển xào dấm được không, ông ?

- Bà muốn làm món gì thì làm, nhớ đừng có để ỉn rồi người ta chê là đàng gái không biết nấu cơm.

- Cua biển xào dấm pha nước đường khuấy bột nêm lá rau cần Tàu thì làng này chỉ có ông Hội Đồng mới ỉn nổi thôi đó ghen ông !

- Sao lại ỉn cua xào dấm mà không thịt hầm ra gu ?

- Vì nhà sẵn có dấm thanh nuôi bằng nước dừa xiêm, pha đường cát cả keo

đầy ông à !

Ông Hương lắc đầu:

- Không nên ! Vì hai lẽ. Ăn cua nhai rôm rốp, người ngoài nghe tưởng suôi trai suôi gái cãi lộn. Hoặc rủi bên trai có người răng yếu rồi làm sao ?

Ông Nhì cười:

- Vậy thì chị nên đãi món cá khoai nấu cháo dừa. Món này ăn khỏi nhai. Xong, tới tráng miệng mình đãi bánh lọt. Hai món này dầu không còn răng ăn cũng dễ dàng. Cứ húp là nó chạy tuốt.

Cả nhà cùng cười. Cô Sương cũng cười theo rồi đi xuống bếp.

Xuống bếp để làm gì cô cũng không rõ. Cô cứ cầm món này lên, để xuống rồi lấy món khác, nhưng không làm hẳn một việc gì, tay không yên được.

Cô nhìn ra mé ruộng. Ngọn đuốc của ai quơ quơ chập chờn đỏ nghtable ! Chắc mấy người đi soi cá về. Họ đang hò đối đáp chọc ghẹo nhau. Mấy câu đầu bị gió thổi tan đi, nhưng khi họ vào gần nhà thì cô nghe rõ từng tiếng và cô có thể đoán ra giọng của ai:

Anh chê em ồm mà lại lưng tôm

Anh đi tìm người mập anh ôm cho thoa? lòng

Tiếng cười rộ lên rồi tiếng la hét loạn xạ hưởng ứng. Những câu như vậy cô thường nghe vào mùa cấy, mùa gặt hoặc ở sân đập lúa. Có những câu còn "ác" hơn nữa kia nhưng cô không chút xúc động, còn bữa nay không hiểu sao nghe họ chọc ghẹo nhau, cô lại thấy mặt nóng bừng. Phải chăng vì bếp lửa nấu khoai lang còn rực than củi dừa ?

Đám người đi soi cá đi qua hè nhà. Cô Sương gọi:

- Có cá mắt gì không cho tôi mua ít con, bà con!

Bên ngoài đáp lại:

- Có cá chớ không có mắt!

- Mua nhiều con mới bán chớ mua ít con không bán !

Cô Sương mở cửa. Hai ba đứa trẻ quần áo ướt mem, ném đuốc bỏ nơm bên ngoài. Đứa nào đứa nấy môi tím ngắt. Thằng Tích chìa cái giỏ, giỏ hom ra. Cô Sương soi đèn vào và la lên:

- Gần đây giỏ. Cá ở đâu mà bắt nhiều dữ vậy ?

Thằng Tích cười hề hề:

- Cá cua tôm ếch nhái rần lươn mà gắp cháu thì kể như "bà hú" nghe cô!
- Bộ tay mày có phép hả Tích ?
- Cháu mà thọc xuống nước giơ tay lên là một bên hai con cá lóc ba con rô, còn bên kia là một cặp trê vàng trê trắng, còn mỗi kẻ tay là kẹp một con...
- Thôi mày ơi! Láo vừa vừa vậy !- Thằng Tư Cồ gạt phắt.
- Cá chạch cũng không trốn khỏi tay cháu - Thằng Tích bị chặn còn nói bừa.

Cô Sương kêu đèn lên, bảo:

- Mày bắt cặp cá lóc kia cho cô!
- Còn gì nữa cô Bảy ?
- Thôi, bấy nhiêu đủ rồi. Mai mua thêm.

Thằng Tích bắt hai con cá bỏ vô việch để sẵn ở góc bếp. Cô Sương dậy nấp lại. Thằng Tích lại chìa giỏ:

- Còn con trê trắng bắt nấu cháo đậu xanh nước cốt dừa luôn đi cô !

Bỗng cô Sương kêu lên:

- Trời đất, mày chém nó sao mà đứt mình vậy Tích ?
- Nó chém cháu trước. Nhức muốn la làng. Cháu mới nổi giận chém nó đó chứ. Không chém dễ dãi gì bắt được nó.

Cô Sương đưa tay ra dấu bảo im rồi nói nhỏ:

- Má cô theo đạo Phật mày không biết hả Tích ?
- Dạ biết chứ. Cháu bán nùm rơm nùm mối cho bà ăn chay hoài mà!
- Đây hom giỏ lại đó. Để bà xuống bà thấy bà hồng chịu mua của mày đó.
- Tại sao vậy cô?
- Bà không ưa tay sát sanh hại vật của mày chứ sao . Đến đổi đóng đinh bà cũng sợ đau thân cây huống gì mày chém đứt mình con cá.

Thằng Tích cười:

- Cháu chém nó thì bà không chịu. Còn nó chém cháu thì sao ? Ngạnh cá trên trắng có nọc như cựa gà đó cô ơi! Cháu thù nó tự nãy giờ. Cô không mua cháu đem về nhà trút giỏ ra sân cho nó lóc rồi cháu xách củi gộc nện cho đã tay.

Thấy lũ trẻ sắp ra về, cô Sương hỏi:

- Hồi nãy ai hò vậy Tích ?

- Chị Hai Ròm với anh Năm Lùn.
- Bộ hai người đó chưa xáp hả ?
- Chịu đèn rồi mà còn làm bộ hò mùi nhau. Anh Năm Lùn bị tội cháu chọc: "Ví dầu chồng thấp vợ cao; "Bẻ dừa" không tới lấy sào mà quơ " nên anh mắc cỡ cứ dạt ra hoài... Cho nên chị Hai mới trách như vậy đó. Anh chỉ sợ vô đèn trông rõ mặt nhau nên không ghé bán cá cho cô.

Cô Sương đẩy đưa:

- Cặp đó xứng quá rồi, còn đeo bông gì nữa ?
- Bọn thằng Tích sắp đi ra, cô Sương nói với theo, giọng ngọt hơn tự nãy giờ:
- Cháu về ngang nhà ông Hai Tú cháu làm ơn rẻo ống giùm cô Nói mai lại móc cái gốc u nghe ! Đừng quên !
 - Dạ, cháu không quên đâu. Cháu biết móc gốc u lấy củi chắc hầm thịt... vì nhà sắp có đám... gì, phải không cô ?
 - Mà y leo mép lắm nghe Tích! Đám gì ?
 - Đám gì hông biết nhưng má cháu cũng tới để phụ giúp ông bà. Cô có cần bẻ dừa xiêm cho khách uống nước thì có cháu đây! Rột cái là hạ xuống nguyên buồng.
 - Đám giỗ đấy. Cái thằng! Ai nói với mày vậy hả Tích! - Cô Sương đứng ở bệ cửa nói giỡn với bọn con nít mà nghe rất vui thích trong lòng - Mai tui bay có soi được cá, ghé cô mua thêm nghen !

Thằng Tư Cồ nói:

- Mai cháu tới cỡ "ghét" , chắc không đi "ga guộng" được cô à !
- Mày "ghét" mà cỡ "gồi" à ? - Cô Sương quen giọng nói đót của thằng Tư Cồ nên hiểu ngay và trêu nó.
- Ngày ghét ngày thương - thằng Tích nói hót - Hết thương tới ghét !
- Rồi có uống thuốc không ?
- Có thuốc phát lãnh trong tiệm Chệt nhưng tới cỡ cứ "gun" như thần lẩn đứt đuôi.

Cô Sương vụt ngó lên dạ kèo, trở chú thần lẩn đang bò đớp con mỗi cánh , bảo:

- Mày bắt nó, gói trong giẻ rồi buộc cổ tay trái bảy ngày là hết "gun"
- Sao kỳ vậy cô ?

- Đó là thuốc trị "ghét" . Mà phải nhớ buộc lên cườm tay trái mới trúng.
- Chớ bên tay mặt không được sao cô ?
- Nam tả, nữ hữu. Nam thất nữ cửu Con trai buộc bên trái, con gái buộc bên phải. Con trai buộc bảy ngày, con gái phải chín ngày thì mới hết.
- Tiệt nọc không cô ?
- Tiệt.

- Nếu vậy cháu sẽ đền ơn cô cặp cá "gô" !

- Cặp cá "gô" bỏ trong "gỗ" nó quậy "gồ gồ", bỏ trong "gộng" thì nó nhảy "gột gệt", còn bỏ trong lu thì nó quậy "gổn gảng" ..- cô Sương pha trò.

Cô Sương đứng ngó theo ánh đèn của đám trẻ và dõi theo chân chúng lội trong bùn nhão đến hết nghe mới quay vợ Cái gì đối với cô sao cũng vui hơn ngày thường.

Cô vào buồng cầm sách lên lẩm nhẩm tiếp bài Phú Xích Bích , nhưng chữ nghĩa bữa nay sao lẩm nét "liều leo " , nét " lưỡi mác" , lộn xộn hơn mọi lần, không ăn vô mắt nữa. Cô xếp sách ngó lên nóc mùng. Màu trắng làm tâm trí cô thơ thối, cô nghĩ tới cái gì mênh mông trong sạch và thơm tho như mây, như tà áo, như bông bưởi, bông cau. Hình như buồng cau ngoài hiên đã trổ. Hàng cau tơ ngoài mé mương đã có nhiều buồng. Mấy đám cưới trong xóm liên tiếp gần đây đã đến xin để xây mâm trầu. Rồi cô nghĩ đến đám cưới của con Đèo đã gần kề mà nao nao trong lòng.

Cô thầm nhủ:Cau tốt trái trong vườn còn nhiều, đâu phải chỉ có hàng cau này. Rồi cô ngủ thiếp đi trong giấc mơ êm đềm không có hình dáng ai rõ nét.

Con chim chìa vôi hót líu lo báo hiệu buổi sáng, đánh thức cô dậy. Vài tia nắng hồng lọt qua kẽ ván len vào làm rung rinh vách mùng như những ngón tay lạ bờ ngỡ. Như đã dự định, cô chỗi dậy chải tóc kẹp rồi soạn đồ đạc trong tủ ra phơi. Những quần lụa áo nhiễu đâu hồi thời cổ li cổ lai nào bị cất vào đây không có dịp xài nữa, hôm nay được bàn tay cô chủ tái sanh cho thấy mặt trời.

Bỗng cô bắt gặp một chiếc gói nhỏ nằm lẹp ở ngăn trên cùng. Dù không mở ra, cô biết vật gì trong đó. Nếu không phải hôm nay thì cô không có dịp động tới nó. Cô cầm lên tay thì nghe dịu nhiều và nặng nặng. Cô đặt chiếc

gói lên giường và mở ra . Màu lụa hồng tươi làm mát mắt cô Cô cầm lấy xớ ra, giơ lên. Dải lụa chấm đất, thân lụa dịu dàng ẻo lả như vóc ngọc của mỹ nhân.

Bất giác cô Sương choàng qua vai rồi nhích bước đến gương soi. Cô giật mình thấy trong gương một tiểu thư thiệt xinh đẹp, đôi má ửng lên vì màu lụa đào hay vì thẹn. Cô quay ra rồi đi thẳng xuống bếp hỏi mẹ:

- Má ơi, tấm lụa này ở đâu vậy má ?

Bà Hương không nhìn, nói ngay:

- Cửa ba mảy mua dưới ghe Chà Châu Giang hồi năm, lúa hai cắc một gia. mà giá mười gia. lúa đó con.

- Sao mắc dữ vậy má ?

- Thì của quý nó mắc chớ sao con. Từ đó tới giờ ba má cũng để ý tìm mua, hễ có ghe Chà lại chợ thì má hỏi nhưng không thấy loại lụa này nữa !

Bà Hương lau tay rồi cầm tấm lụa căng ra, bảo:

- Con xem đây này, lụa người ta dệt hình, dệt chữ, chớ không phải lụa mình trơn như lụa bán trong tiệm chợ mình.

- Lụa bán trong tiệm cũng có hình chớ má !

- Có hình nhưng là hình bông hoa chớ hình và chữ không có ý nghĩa như tấm lụa này. Ba con mua về chỉ cho má xem. Người thường không biết được đâu. Con phải nhìn nghiêng nghiêng thì mới thấy hình với chữ nổi lên. Đó, thấy chưa? Đây là hình con chim Loan . Đối diện là con chim Phượng . Loan là chim mái. Phượng là chim trống. Loan Phượng là loại chim quý, chim linh.

- Viết vầy nè má ! -cô Sương viết trên không - Hai chữ đó ba dạy cho con từ lâu! Quân Sư Phượng Sồ trong trảng Xích Bích là chữ Phượng này. Tức là người hiền tài hoặc là con chim phượng còn nhỏ đó mà.

Bà Hương gật đầu:

- Má chỉ nghe ba con nói rồi nhớ bụng chớ má không biết viết! - Bà Hương tiếp - Con thấy hai con chim Loan Phượng đâu mổ với nhau không?

- Dạ thấy. Loan bên phải. Phượng bên trái.

- Do đó mà trong nhà có đám cưới người ta thường treo bốn chữ " Loan Phượng Hoà Minh ", tức là đôi chim đồng cất chung tiếng hót. Ý là vợ

chồng thuận hoà.

Bà Hương lại tiếp:

- Còn ở dưới đôi chim có bốn chữ nhỏ nghĩa gì má quên rồi. Chắc là: " Sắc Cầm Hảo Hiệp " như người ta viết câu đối cho đám cưới.

Cô Sương nghiêng tấm lụa ra mặt trời và nói:

- Không phải đâu má à !

- Để tao hỏi ba mày !

Bà Hương định đi lên nhà trên tìm ông Hương, nhưng cô Sương nói:

- Con đọc ra rồi má à !

- Chữ gì ?

-" Vân Trình Vạn Lý " má à !

- Nghĩa là sao ?

- Dạ nghĩa là... Rồng gặp mây bay ngàn dặm.

Ông Hương nghe hai mẹ con trò chuyện bèn xuống góp thêm về gốc gác tấm lụa.

- Người chủ ghe có ba tấm lụa cùng dệt một lối chữ ngăm, mỗi tấm đều mang hai chữ "Loan Phượng" ở vế trước, nhưng vế sau thì khác nhau:

Tấm thứ nhất: "Loan Phượng Hoà Minh, Sắc Cầm Hảo Hiệp"

Tấm thứ hai: " Loan Phượng Tề Phi, Vân Trình Vạn Lý"

Tấm thứ ba: " Loan Phượng Vu Phi, Vân Long Phong Hồ "

Ý câu thứ nhất thì ai cũng hiểu rồi. Ý câu thứ hai là khi trai gái thành vợ chồng như đôi chim bay xa vạn dặm. Ý câu thứ ba là khi nên vợ chồng thì vợ giúp người chồng sẽ làm nên nghiệp lớn. Như mây báo hiệu rồng xuất hiện, gió cho biết cọp sắp đến. Đó là câu chữ của thời xưa phò vua giúp nước chớ bây giờ vua đâu còn, nước đã mất, rồng cọp đều nằm cò queo nên người ta không xài câu đó nữa. Do đó ba mua tấm thứ hai. Ý ba là khi gả con thì con sẽ giúp chồng con tiến thủ trên đường đời, như rồng gặp mây bay ngàn dặm vậy.

Những chữ đó cô cũng hiểu, nhưng nghe ông Hương giải nghĩa, cô vui nức trong lòng, mắt chăm chú nhìn hình và chữ trên tấm lụa. Ông Hương tiếp:

- Mình lụa này ba ít thấy ở miệt mình. Có lẽ đây là lụa trên Tân Châu Hồng Ngự hoặc ở Nam Vang gì đó. Coi đây này, con xếp nó lại cất trong tủ mất

mấy năm liền mà mở ra vẫn không có lằng, cho nên trước khi treo lên con không phải ủi như các thứ lụa khác.

Bà Hương đưa lên mũi hít hít và bảo:

- Ông thử xem, không có mùi mốc !

Rồi bà bảo cô Sương đem tấm lụa ra chỗ nắng trải vắt qua hai ngọn cây kiểng hình rồng phượng ở sân nhà ngang và ngồi trông chừng. Màu lụa đào ửng trên má nàng trinh nữ sắp về nhà chồng như một lớp phấn hồng.

Mấy người đàn bà con gái lối xóm tới tiếp tay sửa soạn đám tiệc với ông bà Hương, ai thấy tấm lụa cũng trầm trồ. Bà Nhì nói:

- Cháu Sương về nhà chồng đem theo tấm lụa này cũng đủ làm của hồi môn rồi. Cả người lẫn của đều đẹp. Tôi chờ ghe Chà tới mua cho con Đèo tôi một tấm.

Cô Sương then thùng bước lui vào buồng, nhưng chốc chốc lại kê mắt vào kẽ ván nhìn tấm lụa mơn mớn lung linh rung rinh giữa nắng đào.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 14

Xách va ly xuống dốc Minh mới biết cảnh trường buồn bã đường nào, vì không có học sinh. Victor Hugo có viết một câu thơ xã hội rất hay:

Ngôi nhà không trẻ nít như chiếc lồng không chim

Thì bây giờ đây, Minh cũng có thể nói:

Nhà trường không học trò như chiếc lồng lớn không chim

Lá rụng phủ đầy mặt sân, không dấu chổi quét của lão già cựu chiến binh. Các lớp học đóng cửa im im, không một bóng thầy trò. Minh sẽ khóc thét lên nếu không có thầy Xuyt hiện ra. Mọi ngày thì thầy trò gồm nhau, nhưng bây giờ thì không còn cách biệt. Thầy Xuyt ôm choàng lấy Minh như người thân đi xa mới về:

- Sao, đậu chớ mậy ?

- Dạ, "mention bien" thầy ạ !

- Vậy là giỏi rồi. Miễn đậu thì thôi, mention gì cũng được. Còn mấy thằng kia ?

- Dạ Lạc Phi Lô, Thanh, Tartuffe đều đậu.

- Vậy thì năm nay trường mình nổi danh như cồn.

Thầy Xuyt dắt Minh vào, mở cửa phòng ngủ , bảo:

- Tao biết nhà mày ở xa, bây giờ không còn xe tàu gì ngoài bến! Ở đây ngủ một đêm với tao cho vui.

- Bộ thầy không về thăm nhà sao thầy ?

- Tao chỉ về vài ngày rồi trở lại. Trường lớp không ai coi trong hai tháng bãi trường, ông Đốc muốn tao xem sóc giùm. Thằng Bồi Đông với ông già chui rúc đằng sau không mấy khi tao gặp mặt.

Thầy bật đèn. Minh nhìn suốt phòng ngủ. Giường vạt xẹo xọ xếu mếu, không ngay hàng thẳng lối, cái nọ chồng lên cái kia, cái lại chồng cẳng lên trời. Thật không gì buồn cho bằng. Thầy Xuyt kêu Bồi Đông đem chiếu gối đến cho Minh.

Minh lấy quần áo ra nhà tắm tẩy trần một phút. Nhà tắm là nơi lũ quỷ giỡn

rần rật và lắm trò hề, bây giờ lại êm ru, một mình một chợ, không tranh giành nước, xà bông, tha hồ xài mà không vui chút nào.

Tắm xong, Minh cho anh Bồi năm xụ Anh bảo Minh đưa quần áo cho anh giặt. Minh trở vào phòng ngủ , giường chiếu đã thơm tất, định ngã lưng một lần cho khoẻ, nhưng thầy Xuýt gọi lên văn phòng.

Lâu nay không có người hàn huyên, thầy xổ bầu tâm sự ngay:

- Giáo sư Long được gọi về Sở Học Chánh nghe đây được bổ nhậm dạy ở Pétrus, nhưng ông không nhận, ông về bán quán ở bến Bắc Vàm Cống. Chỉ vì một chữ ông dịch sai trong bài diễn văn của quan Chánh Tham biện trong ngày lễ kỷ niệm Jeanne d Arc và vụ chống những trò chơi cạp chảo và leo cột mỡ bò.

- Chữ gì thầy ?

- Chữ "mère Patrie" là "Mẫu quốc Pháp" ông lại chỉ dịch ra là "nước Pháp" suông.

- Có lý gì ông lai. không dịch được tiếng đó sao thầy ?

- Ai biết đâu ông, nhưng chuyện đã xảy ra như thế rồi. Thôi, bỏ qua chuyện người lớn đi. Bây giờ tới chuyện người nhỏ? Mày tính sao ?

- Da... để thông thả chút thầy !

- Ngày tháng qua mau ghê, mới đây mà đã hai năm. Nhớ ngày nào mỗi lần bãi trường tao sợ mày bỏ học như tụi thằng Bền . Tụi nó đông mất hết. Chỉ có mày với vài thằng đeo đuôi nên đỡ Tú Tài. Thật danh dự cho trường mình - Thầy ngưng một chốc rồi tiếp - Giáo sư Tràng được Nha Học Chánh mời dạy trường trung học Le Myre de Villers ở Mỹ Tho, bà Pottier về Sài gòn với chồng. Năm tới trường mình sẽ khuyết ít nhất ba giáo sư chính. Mày có thể thay một chân. Tương lai của mày tươi sáng thấy rõ rồi. Đám con gái sẽ bu mày. Mày ở đây rồi xin gặp ông Đốc. Chắc ông sẽ mượn mày dạy.

- Tôi chưa học trường Sư phạm làm sao dám đứng ra dạy , thầy.

- Mày có bằng Tú Tài II rồi, cứ dạy tuồng bụng từ 1ère đến 4ème chớ cần gì sư phạm mậy. Thiếu gì giáo sư không có học trường đó. Nhưng đâu có ai xét hỏi gì. Học của thầy thế nào thì trả lại trò thế ấy. Hôm qua là học trò, hôm nay là thầy. À, mày nhớ vụ con Mi chị con Liễu hồi năm không ?

- Dạ nhớ ! Rồi sao thầy ?... - Minh dư biết mà làm bộ đấy đưa - Mới đây mà đã hai năm rồi hả thầy ? Em không ngờ em học mau như vậy.

- Có công mài sắt chầy ngày nên kim. Tận nhơn lực, tri thiên mạng ! Ta nói vậy mà Tây nó cũng nói như vậy ! Con nhỏ sắp thi thành chung thì bỗng nhiên thẳng nồm của nó xin cưới chạy tang vì bà nội nó đau nặng, sợ không qua khỏi.

- Rồi có cưới không thầy ?

- Thì ba nó phải bắt về cho người ta cư... ưỡi chớ sao không ! Cưới rồi thì bà già lại sống nhăn, còn khoẻ mạnh hơn hồi trước nữa.

- Ủa, sao kỳ vậy thầy ?

- Ai biết đâu!

Minh lặng thinh. Thầy Xuyt nói:

- Có thể là thằng quý kia thấy trong trường này có nhiều công tử nhoáng qua nhoáng lại nên nó cá ăn thì giật , để lâu hết mồi . Cá ăn mồi gì không biết mà vừa rồi tao gặp hai vợ chồng nó đi ngoài chợ, con nhỏ cái bụng chang bang. Còn mày, tính sao ?

- Dạ, tôi đâu có tính gì, thầy !

- Giấu tao hoài mậy. Bộ mầy tưởng tao không biết gì hết sao chớ. Nè, từ việc mầy với nó mùi nhau ở bên hông rạo Nam Xuân cho đến bữa hai đứa bỏ học đi dạo bến Bắc Hàm Luông tao đều rành hết nghe mầy.

Minh lại làm thinh, nhưng rất đổi ngạc nhiên. Học trò khi cả gan phạm kỷ luật thì đều tin rằng thầy không biết gì hết.

- Hồi trước tụi tao còn quý hơn tụi bây nữa. Dám bỏ trường ba, bốn ngày đi ra Vũng Tàu tắm biển kia đấy, chứ như tụi bây là hiền. Nói thiệt tao nghe, rồi tao giúp chớ Tao muốn mời ông già nó tới cũng được kia mà !

Minh mắc cỡ, nhưng đành phải thừa thật:

- Dạ thì cũng nhu thầy biết vậy thôi.

- Có hứa hẹn gì nhau không ? Chẳng phải tao tò mò nhưng tao muốn biết tụi bây đã ăn chịu với nhau tới đâu để tao giúp cho đúng cái tỷ lệ thuận.

Minh ngập ngừng rồi đáp:

- Dạ... có.

- Có , nhưng tới đâu ?

- Dạ thì... tôi hứa với Emilie là khi tôi đậu tú tài và nàng xong thành chung thì hai đứa sẽ xin phép cha mẹ...

- Vậy thì tốt quá! Xứng đôi lắm - Rồi thầy tiếp - Mà còn nhớ vụ "đá đeo" năm trước không ?

- Dạ nhớ chứ ạ !

- Mà biết thằng quỷ nào làm cho Hội đồng Kỷ luật họp cả giờ và bà Pottier ngồi đầu tai nghe Giáo sư Long, Giáo sư Trảng dịch mấy tiếng trời đánh đó không. Ồi cái thằng mắc dịch làm cho tao điên đầu và cả cua xúp nhốn nháo lên.

- Dạ thằng nào vậy thầy ?

- Té ra cái thằng chồng nó bây giờ. Cái thằng Fernand Sáu con ông Hội Đồng gì đó ở Phú Khương mà tụi học trò chế nhạo nó gọi nó là thằng "Fet xít" ấy mà. Nó lết mòn cả bàn ghế mà không lấy nổi cái certificat nên ông già nó bắt về cưới vợ. Và vợ nó là con Hoàn chớ ai. Thiệt là xứng đôi hết chỗ kể.

Minh thấy thầy vui vẻ thân mật nên hỏi phăng:

- Dạ, sao thầy biết nó phá con Hoàn ?

- Thì mấy thằng trong bọn nó cũng o con Hoàn nhưng không được, nên sau khi con Hoàn làm đám cưới với thằng Fec xít thì chúng nó mới xì ra. Ồi trời ! Cái nghề của tao toàn làm những chuyện thiên hạ ghét. Mà không biết, một lần tao đi dạo bên mé giếng, có đưa xô tao xuống nước đó. Một lần khác, trong đám nội trú tụi bây có đặt một trái pháo chọi dưới đôi guốc tao, tao bước lên, nổ, làm tao hết hồn . ..Nhưng mà thôi, học trò trường tư nào cũng phá surveillant như vậy cả. Tao xí xoá cho qua, bụng không giữ lại chút nào, chỉ mong sao mấy đứa bây đỡ đạt thành tài, rồi đến thăm tao vậy là đủ rồi ! - Thầy Xuyt nghẹn ngang không nói được nữa.

Minh cũng xúc động bồi hồi, thấy thương người giám thị tận tình và hiểu tâm lý học trò. Anh Bồi Đông và lão quét sân nghe Minh về , cũng đến thăm. Lão già móm mém:

- Sao, đỗ hạng mấy cậu ?

- Đỗ cao đó bác. - Thầy Xuyt đáp thay.

- Rua một cái đi! Từ nay hết ai kêu cậu là học trò . Cậu sẽ là ông nọ thầy

kia với người ta rồi.

Thầy Xuyt bảo Bồi Đông:

- Mày lấy xe chạy vô nhà con Emilie bảo nó ra đây tao nhờ chút việc nhà trường.

Bồi Đông rút cổ, thè lưỡi:

- Rủi đụng nhằm ông... già cô ấy rồi làm sao ? Ý mà tui hông biết nhà!

- Dễ ợt thôi. Lần trước ông mời tao với ông Đốc vô nhà ăn giỗ. Để tao chỉ đường chợ Mày vô xóm Mỹ Hoà bỏ ba cái nhà lớn, cách một khoảng trống, đến cái nhà gạch nóc bánh ếch theo kiểu Tây, cửa ngõ có giàn hoa lý, thì cứ quẹo vô đưa giấy này cho ông Phán. Nói ông Đốc kêu nó ra dạy việc! - thầy Xuyt móc một góc tư ấn vào tay Bồi Đông rồi đẩy anh ta ra cửa - Đi mau lên !

Lão cựu chiến binh hể có dịp là trở tài đi lính Tây của mình. Lão vuốt vai Minh:

- Cậu mà đậu tú tài thì Tây nó phục lắm. Cỡ còm mặng đặng của nó cũng không có nổi bằng cấp này. Bây giờ cậu quay lại dạy chúng nó cho bỏ ghét. Hồi tôi ở bên Tây, tụi nó cứ đá đít cú đầu mình mặng cô soong , con vịt hoài hoài. Cứ mỗi lần bị như vậy thì thứ bảy tôi đi vô xóm Mông pác nát đê mấy em ra mà trả thù . Ái chà! Nhưng cậu bây giờ cần gì phải qua đến bên đó cho mất tiền tàu, cứ ở đây như cậu Bền cũng dư trả thù được mà. Mà người bị trả thù càng cảm ơn cậu ấy nữa là đằng khác !

Thầy Xuyt bỗng thấy mình cũng nên làm thân với lão:

- Cậu trả thù được mấy lần cả thầy ?

Lão già khoa tay:

- Nhớ sao cho hết hả thầy, cứ chiều thứ bảy không bị cấm trại mà có tí xúng xẻng trong túi thì thế nào cũng có " ăng đê u " với các em. Hể có " ăng đê u " thì có trả thù chớ có khi nào đặng xô suông suông đầu thầy. Tụi nó thích bọn " ăng na mít" tôi lắm . Hể vô trận thì ba ván liền không bỏ ngang ván nào !

Bồi Đông mang về một bức thư của ông Phán, hứa sáng mai sẽ cho Emilie ra trình diện ông Đốc. Thầy Xuyt khoa tay, vỗ vai Minh thật mạnh:

- Bây giờ mày là cậu Tú Minh rồi. Ông già nó biết chuyện giữa hai đứa

mày thì tao xin ông Đốc, đứng ra làm mai cho Hai mươi một tuổi đỗ tú tài toàn phần rồi, còn con gái nào dám chê nữa ? Sợ người ta kêu gả con rần rần mà mày lựa một đó chứ ! Hì hì ! Mày bắt đầu vô học trường này từ 1ère hả Minh ?

- Dạ.

- Bốn năm trung học , hai năm tú tài! Mới đây mà sáu năm. Mau quá. Vô thì học trò đèn mà ra thì thầy, ông . Trường Minh Châu này hãnh diện đã đào tạo ra được nhiều đứa như mày. Quả thật người ta nói đúng: Không thầy đồ mày làm nên ! Thế nào, mày có nhận dạy cho trường không để tao trình với ông Đốc? Mày dạy 1ère, 2ème, nó dạy của xúp

- Dạ, thầy cho phép tôi vừa thưa với ba má tôi xem ba má tôi tính lẽ nào.

- Ờ phải! Nhưng tao chắc ông bà chịu liền chứ gì. Dạy ở đây, gần nhà "ông già vợ" thiệt khoẻ cho mày!

Mấy tiếng "ông già vợ" làm Minh vừa sung sướng vừa ngượng ngùng.

Nói chuyện tới khuya, thầy Xuýt mới cho Minh xuống phòng ngủ. Thầy bảo:

- Mấy con rệp đói chắc sẽ tha hồ hôn hít nựng nịu mày sáng đêm, không ngủ được đó!

Trái với dự tính của thầy, không có con rệp nào cắn mà Minh vẫn không ngủ được. Minh lăn qua trở lại tới khuya. Ánh trăng bên ngoài dội vào kẹt cửa thành mấy vệt trắng xanh trên gạch. Minh ước ao được chuyện trò với Emilie dưới ánh trăng . Nói toàn là những viễn ảnh huy hoàng của cặp vợ chồng mới: chồng là giáo sư , vợ là cô giáo hoặc thư ký của một công sở v.v.. như hai đứa đã từng ước mơ Nay đã gần kề sự thật.

Trời sáng lúc nào không hay.

Minh xếp chăn mền, rửa mặt chải đầu xong mặc quần áo tươm tất rồi chạy đuổi theo đoàn lực sĩ đến sân vận động và rẽ sang Ngã Bạ Những gốc cây dầu, mấy luống hoa nguyệt quế vẫn còn y nguyên như hôm Minh từ giả Emilie để lên Sài gòn thị Chỉ cách có hai tuần lễ mà Minh đã là con người khác. Chàng cảm thấy yêu Emilie hơn. Lời nói chưa đủ, cần phải có nhiều cử chỉ. Tiếng thầy Xuýt vẫn còn văng vẳng bên tai chàng: "Hai mươi một tuổi đỗ tú tài toàn phần!" . Chàng nó vào xóm Mỹ Hoà, cái phong cảnh mà

mắt chàng từng quen từ hai năm nay.

Đàn bà đi chợ, xe đạp, xe hơi tránh nhau trên đường lao xao. Minh vụt nhớ lần đi dạo ở bờ sông Cái Cối lần đầu. Emilie hoảng sợ chiếc xe đồ lướt qua... chàng mỉm cười. Bây giờ chắc nàng không còn sợ nữa.

Niềm hạnh phúc sáng hôm nay sẽ lớn gấp mấy lần trước gộp lại. Chàng dự định sẽ nói với Emilie những gì, sẽ rủ Emilie đi đâu. Chàng nghe rộn lên trong lòng khi nhớ đến đoá hoa hồng trên làn tuyết nở. Nàng đã kể cho chàng nghe về trận sốt kỳ đó và suýt bị má bắt gặp những dấu vết lạ thường.

- Mình... hồi nào mình cũng không hay !

Kìa, một vạt áo dài phất lên giữa nền vườn cây xanh đậm. Chiếc xe lăn đến gần. Chàng nhận ra Emilie mặc đồ đầm . Cái dáng mảnh mai quen thuộc ấy đầu ở giữa chợ đời, chàng vẫn không lẫn với ai, không cần "mụ bà phải làm dấu" . Chiếc thắt lưng màu tím nổi bật lên nền áo trắng tinh khôi. Mấy lúc sau này Emilie thường dùng màu tím. Nàng bảo nàng không thích những màu lộng lẫy, sáng chói. Màu tím vẫn lộng lẫy nhưng lại chừng chặc hơn các màu khác.

- Emilie ! - chàng cất tiếng gọi làm nàng giật mình ngẩng đầu nhìn lên.

Chiếc xe chạy chậm rồi dừng lại trước mặt Minh . Emilie reo lên:

- Anh về bao giờ vậy ?

- Mới chiều hôm qua.

Emilie suýt trách yêu "Sao không cho em hay ?" nhưng nàng chợt nhớ ra rằng Minh đâu có cách nào cho nàng hay được, nên ngừng ngang.

Minh bảo ngay:

- Em ra hiệu xe đạp Tám Trận ngoài Bến Chợ mượn một chiếc cho anh. Anh sẽ cuốc bộ ra đó rồi mình đi dạo.

- Ông Đốc bảo em ra làm việc gì ngoài trường.

- Không có việc gì hết.

- Ông gửi giấy cho ba em mà.

- Anh biết... anh biết!!!

Minh cho Emilie rõ đó là mưu kế của thầy Xuyt giúp Minh gặp nàng. Nhưng nàng không tin. Nàng bảo:

- Để em ra trường một chút, rồi sẽ đi mượn xe sau. Bây giờ anh đi lần ra đó trước.

- Em biết hiệu xe Tám Trận chứ ?

- Biết mà !

- Ở đâu ?

- Gần tiệm vàng Hồ Mưu . Chị Oan con gái của ông là vợ chưa cưới của ông "Gôn" Quý Mập chứ ai.

- Đưa xe đây anh chở em !

- Không được ! Người ta trông thấy, kỳ lắm !

Minh ngó theo người yêu mút mắt. Nàng như một cánh bướm xa dần rồi biến mất dưới tàn những cây dầu con ráy cao vút.

Hai đứa đạp xe rong chơi. Emilie không bị giật mình như lần đầu tiên vì chiếc xe đồ nữa. Bây giờ hai đứa tính chuyện tương lai rõ nét hơn.

Emilie nhắc lại vụ anh chàng nào đó... với vẻ mỉa mai:

- Em đâu có biết anh tạ Thế mà đòi cưới em thì nghĩa làm sao ? Chẳng lẽ về tới nhà anh ta mới giở màn che mặt ra cho em nhìn à? Đó là đám cưới trong Hồng Lô Mộng một ngàn năm trước ở bên Tàu. Anh ta là con chủ hãng dây luộc dứa ở An Hoá. Ái chà, bộ người ta muốn buộc cổ em bằng dây luộc lõi đó hay sao ấy ! - Emilie hơi khựng lại một chút - nhưng em nhất định... xin ba má cho em học thêm vài năm nữa . Ba má nói a... a... tùy em!

- Không phải chuyện "áo mặc không qua khỏi đầu " à ?

- Ai bảo vậy ?

- Anh nghe người ta thường nói.

- Không có đâu anh à ! Ba em là dân Tây mà! - Bỗng Emilie cười như nắc nẻ - Gặp anh em mừng quá, rồi quên hỏ chuyện anh thi kết quả ra sao ?

- Bùi Kiệm !

-... Thiệt hả?... Bùi thì Bùi em vẫn yêu anh. Bằng cấp không hẳn là một bảo đảm chắc chắn cho hạnh phúc gia đình. Mà chính là tư cách và tình yêu của người chồng mới bảo đảm.

- Còn em đậu rớt ?

- Có lẽ em đội số. Bài thi năm nay khó quá. Em gạo một đăng, đề thi lại ra

một ngả. Suýt chút nữa trượt vồ dừa. Cũng may, em được mention assez bien
- Còn anh thì... mention Emilie ! Đó là điểm cao nhất của anh!

Hai người nhìn nhau tự mãn, không còn thấy trở ngại gì trên con đường xây dựng hạnh phúc của họ nữa. Minh kể chuyện ông Đốc có thể mướn dạy cho nàng nghe. Emilie thề lười:

- Eo ôi, thầy gì hơn học trò có mấy tuổi ?
- Vậy thầy Phước và cô Sầy cũng học trường này rồi trở lại dạy trường này đó thì sao !
- Em nghe đồn thầy và cô sắp cưới, không biết có đúng không ?
- Còn thằng Bền với con Liễu đâu mất biệt ! Mấy lúc sau này anh không thấy tụi nó nữa.
- Chị Mi lấy chồng rồi Liễu nghỉ ngay năm 3ème . Em cũng không gặp lại.
- Mai anh về quê.

Emilie nhìn Minh chờ đợi câu nói tiếp.

- Chừng một tháng anh trở lên.
- Một thá... áng?!
- Anh lên là xong hết.
- Xong chuyện gì?
- Còn chuyện gì nữa!

Hai người lại nhìn nhau. Cái nhìn hạnh phúc của đôi chim loan phượng đậu chung cành kẻ mỏ nhau và cùng hoà tiếng hát bao la giữa trời xanh.

Minh đưa tay sang nắm riết, phủ cả tay cầm xe làm Emilie kêu lên:

- Đau em !
- Trước kia mỗi lần ra gốc cây vú sữa mà không thấy ai thì anh hôn lên tay cầm xe đạp của em.
- Anh là Jean Jacques Rousseau (#1) à ?
- Không! Anh không những muốn làm Rousseau mà còn muốn trở thành Maréchal Ney (#2).
- Chi vậy ?
- Để được oai hùng quát: "Soldats! Visez au coeur!" Binh sĩ hay nhắm tìm ta !
- ... Ai là soldat ?

-... Chẳng lẽ...

-... Lại em ?

Chú thích:

(1-) Nhà triết học thế giới gốc người Pháp có tật hay hôn bàn ghế và vật dụng của vợ.

(2-) Nguyên soái dưới quyền Napoléon bị quân địch tâu bắt xử tử

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 15

Nhặt ký Emilie:

"Kể từ ngày gặp Minh , chưa bao giờ mình buồn như hôm nay. Anh xuống đò. Chiếc đò tồi tàn và đông khách. Hàng hoá chất đầy và vô trật tự trên mũi. Có những chiếc thùng thiếc sơn đen được đóng trong khung gỗ dùng làm phao cấp cứu khi có tai nạn trên sông.

Anh đứng ở mũi đò thờ thẩn. Anh chỉ vẫy tay, nhưng không hiểu tại sao mình lại buông xe đạp nhảy xuống đò suýt hụt chân. Mọi người nhìn mình như một phénomène vì cách ăn mặc của mình. Anh nắm tay mình, nếu không chắc mình ngã mất. Anh nói: "Em đừng buồn!" Rồi hai đứa đứng bên nhau không nói gì nữa hết.

Bên em anh chỉ muốn ngồi im

Để nghe tiếng gọi của đôi tim

Dẫu ngàn câu nói không bằng một

Tiếng gọi "anh" và tiếng đáp "em"

Mấy câu thơ của ai chợt đến trong đầu mình. Sao tác giả mô tả được tình cảm của mình một cách tuyệt diệu thế. Hành khách lên xuống ồn ào quá , mình không muốn nói gì mà cũng không nói được gì, chỉ muốn khóc. Thôi, nín đi cô giáo cua xúp (Chớ không phải cô giáo ăn xúp cua). Ừ thì nín để hành khách cười chộ Ai cũng có vẻ hấp tấp, chỉ có "cô thầy" là tỉnh khô.

Mình muốn bảo anh nán lại vài ngày để đĩa cho hết chuyện. Ngày nào mình cũng nói dối ba má là mình đến nhà cô Sầy ở cầu Cá Lóc để thọ giáo môn sư phạm chuẩn bị dạy nấu món "xúp cua", nhưng sự thực mình chạy rong khắp phố với anh hơn là học sư phạm. Nhưng cũng may là không bị cảm nắng (!?) như kỳ trước. Hú vía, kỳ đó nếu má thấy được mấy cái dấu má hỏi thì mình không biết trả lời thế nào. Chuyện các đây hai năm mà ảnh vẫn nhớ... cái hoa hồng. Thỉnh thoảng ảnh liếc sang, mình biết ý nên đề gấu vấy xuống. Mặc cỡ quá chừng. Hôn đâu không hôn lại cứ đòi cái hoa hồng. Mấy cái dấu răng còn rành rành như phỏng lửa làm sao xoá được,

mà xoá làm gì. Đó là một kỷ niệm không thể xoá.

Anh thật bạo dạn. Vậy mà hồi mới gặp anh mình thấy anh nhút nhát, tiếng nói run run, tay lóng cọng nắm ghi đông xe đạp, chụp nhắm tay mình rồi nhanh nhẹn rút lại "xin lỗi " lia. Bây giờ quàng vai mà không xin lỗi gì hết. Mà nghĩ cũng kỳ, mình cũng không bắt lỗi, lại muốn được ngồi như thế mãi.

Anh đứng với mình ở mũi đò rất lâu. Tay trong tay ngó mình lom lom. Mình như bị chói, không dám nhìn lại, cứ quay mặt ra sông. Thuyền bè ở đâu mà nhiều vậy, lớp chèo, lớp chạy buồm. Mình thoáng nghĩ nếu được đi một chuyến với anh ra sông cái chắc thích lắm. Chừng đó... mình sẽ đi với anh về... (chừng đó là chừng nào? Về... đâu hả nhỏ?)

Đang miên man nhớ lại. Rồi tiếng tù và rúc lên... Tul... mình giật mình, tưởng là đò sắp nhổ neo. Nhưng anh bảo chưa. Chừng nào thối ba tiếng mới tách bến. Lần thứ nhất chỉ giục hành khách xuống đò. Chắc anh đi đò này thường lắm nên có kinh nghiệm. Một chút như vậy mà mình cũng không biết. Từ bé đến lớn cứ ru rú ở nhà rồi đến trường, có đi đâu mà biết. Một người quen chào anh, anh mừng rỡ đáp lại. Người kia thấy anh đứng với mình có vẻ thân mật nên không hỏi gì thêm. Đây rồi sẽ có tin đồn về tới quê anh cho coi. Đồn thì đồn, trước sau gì mình cũng tới đó... bằng con đò ọc ạch này. Vui ghê !

Nhớ lại lần đi chơi suốt ngày, trên đường về, mình định né ngang, nhưng thầy Xuyt đã đứng ở thềm vẫy tay. Hồn vía mình lên mây, tưởng như bị kêu lên Hồi Đồng Kỷ Luật. Mình dừng xe trên dốc , không muốn đối diện với thầy. Nhưng thầy đã bảo : "Emilie vô đây ông Đốc biểu!" thế là chạy không thoát. Thầy ác quá ghen thầy. Mình nghe chân căng cóng riu lại, dắt xe xuống dốc suýt ngã. Anh nhanh nhẹn dắt xe xuống trước. Thầy bước xuống sân: "Cậu Tú vợ Tú đi đâu cả ngày tôi chờ muốn chết vậy?" Anh ập ứng. Thầy bắt tay anh vui vẻ : "Sáng sớm tao xuống phòng ngủ đã thấy cái mùng giắt lên, mền gối không xếp mà cái giường trống lỗng. Tao tưởng mày đi lên sân vận động tập thể dục rồi chứ. Nào dè chờ mãi, càng ngày càng trưa, mất hút... "Thầy ngó sang mình đang đứng núp sau lưng Minh (như ngồi trong lớp gặp bài khó sợ thầy kêu , núp sau lưng bạn). Thầy bảo

ngay: "Cô định đi làm việc ở đâu chưa? Ông Đốc muốn mời cô dạy cua xúp thay cô Sầy!". Mình biết rồi còn làm bộ hỏi: "Cô Sầy đi đâu sao thầy?" "Cô đi dạy cậu Phước! Há há... cũng như nay mai Emilie dạy cậu Minh vậy !" Hai đứa đứng chết trân. Mình muốn chui xuống đất. Nhưng thầy vui vẻ: "Tao mừng cho hai đứa bây công thành danh toại .Bây giờ đi làm việc kiếm tiền giúp cha mẹ , báo đáp ơn sanh thành dưỡng dục !"

Thầy giã mô ran cho một hồi mình lòng bùng lỗ tai không có nghe gì hết, chỉ mong thấy dứt chuyện để mình lủi, nhưng thầy lại kéo nhặng sang ông trung phong Bền "Tụi bây có gặp nó không?" "Dạ không!" "Sau khi xong 4ème, trọt cái vỏ dừa năm trước, nó đi mất biệt. Mấy trận đá lớn tao có đi coi, không thấy nó chạy đâu cả" " Chắc nó đi xuống Cà Mau, Rạch Giá gì rồi thầy" Minh đáp. Thầy tiếp : " Đám cưới con Mad lớn ghê Ông già tía nó có mời ông Đốc. Ông Đốc phó cho tao đi. Ôi chao ! Sấm banh như nước lũ. Có ông chúa tình tới nữa. À, ông thầy Ănglê với con Yvonne cũng sắp cưới nhau rồi... Khà khà... Tụi nó với nhau thì được, chớ mình nhào vô là không xong đâu. Thăng Bền hết hát Les Bateaux des Iles với con Mad là may đó. Dính vô rồi sẽ mệt cầm hơi. Bây không nghe ông già quét trường đó sao? Tây Đầm thay vợ đổi chồng như thay áo "

Thầy kết thúc câu chuyện (May quá. Cúng ông Địa nài chuỗi): "Tụi bây về nghỉ ít bữa rồi tới đây lãnh việc. Chồng dạy ban trung học (!!!), chưa có kinh nghiệm, có lẽ ông Đốc cho mày dạy 1ère và 2ème thôi. Còn Emilie thì thay cô Sầy . Nhà gần đây, dạy xong chiều về cơm nước hú hí. Tới tháng chồng lãnh tám chục, vợ sáu chục. Một trăm bốn chục mà lít gạo một cắc, ký thịt ba cắc rưỡi, vé xem hát thượng hạng sáu cắc. Vậy thì xài ngã nào cho hết? Tao một tháng lãnh bốn mươi lăm đồng nuôi mẹ sề và một bầy con mà còn phong lưu ra phết, nữa là hai vợ chồng son tụi bây... À quên..Ban đêm hai đứa bây có thể mở lớp đặc biệt dạy cho đám học trò "cứt gà sấp" hoặc "ăn me dốt" kiếm thêm năm bảy chục. Ông Đốc sẵn sàng cho mượn lớp, không lo mòn bàn ghế. Được chưa?" Thầy nói như pháo chuột nổ dây nghe không kịp.

Tul... Tul... Tù và rúc lần thứ hai.

... Thầy vẽ ra cả tương lai y như là mọi việc đã nằm trong tay... Mình viết

lộn xộn quá chừng. Cứ nhớ ngược lại chuyện mấy ngày trước bởi vì sắp chia tay Đi là chết trong lòng một ít. Đứng ở mũi đò, tù và đã thổi lần thứ hai rồi mà chưa chịu đi lên bờ. Cứ viết vớ vẩn loanh quanh. Có lẽ mình không muốn cho con đò quay mũi. Cho nên bước đi một bước giây giây lại dừng. Hélas! Ce n est qu'un aurevoir ! Chỉ là một cuộc tạm biệt. Nhưng mà dù tạm biệt cũng là một séparation . Và mọi sự chia ly đều đau đớn. Mình không muốn xa anh một chút nào, một phút nào (Lỡ có người coi được dòng chữ này thì mắc cỡ lắm nghe nhỏ). Bà má Virginie bảo con gái: "Đừng bao giờ nói cho thằng Paul biết rằng mày yêu nó!"... Còn mình thì đã nói cho Minh biết rồi ! Chẳng sao ! Ai có tình cảm nấy . Đời mình đã thuộc về anh rồi !

... Ngày hôm sau. Mình lại đi chơi với anh (Đã xuống đò rồi lại còn đi chơi !) Mình lại nói với ba má là đi tới cô Sầy để học bài sư phạm. Sau này... mình sẽ nhận tội với ba má (Sau này là bao giờ ?). Thị xã này tưởng lớn mà chẳng ngờ nhỏ hẹp quá. Chạy dọc bờ sông ra tiệm rượu, nhà thuốc tây Hồ Thu, tiệm chụp hình Đình Bá Trung (có cô em của Nghĩa bạn cùng lớp với mình, có chồng hồi năm ngoái, mình có đi dự. Bạn bè chúc mình...) qua tiệm may Nhật Tân, nhà thuốc bắc Thọ Xuân Đường, rạp Casino, tiệm nước Lục Mừng. Chỉ mất ba mươi phút. Minh hỏi: "Emilie , em muốn đi đâu nữa ?" Emilie đáp: " Anh dẫn em đi đâu em đi đó!" "Thế là huề" "Ừ, mình đi lại chỗ băng đá..." "Em không sợ chiếc xe đò màu vàng nữa à ?" "Hai năm rồi! Em chỉ nhớ chiếc băng đá - nơi anh hôn cái hoa hồng - Cấm không được nhìn nữa". Cả ngày chỉ toàn những chuyện vặt như vậy, những chuyện không có nghĩa lý gì hết cả nhưng lại nói liên miên một cách thích thú mê ly, chuyện cá hoa bắt sang con bướm rồi trở thành hoa rơi cửa Phật , rồi hai đứa lại đạp xe vô khu nhà thờ ở bên bờ sông.

"Anh thích em mặc đồ đầm hay áo dài?" "Đồ gì cũng thích!" "Anh thích màu gì ?" "Em mặc màu gì anh thích màu đó. Em thích màu gì anh thích màu đó." "Anh nói cái kiểu vérité de la Palisse Một phút trước khi nó chết thì nó còn sống . Một phút sau khi nó hết sống thì nó đã chết !" (Khi người ta yêu nhau thì nói chuyện gì nghe cũng hay cả)

Hai đứa cùng cười. Cười hoài. Mong đừng cười bao nhiêu khóc bấy nhiêu.

Cười trước khóc sau. Nhưng mà cười không lâu. Vì tiếng tù và đã vang lên kia rồi, Tul... Tul... ul... Tu... uul !!! Như tiếng rống áo nảo của con thú gì đó ở thời đồ đá mài ! Tiếng thứ nhất ngắn, tiếng kế dài hơn và tiếng cuối cùng dài hơn nhiều nghe như " Au... re... voir" vậy. Anh nhìn mình . Mình làm như không biết. , dán mắt vào cổ áo của anh, thấy mạch máu đập mạnh. Anh dặt tay mình ra mũi đồ và khẽ bảo:"Em, Emilie !" mình như tê dại không nghe thấy, không cảm xúc gì hết. Hoàn toàn vô tri "Emilie , đừng buồn. Anh sẽ trở lại". Đành rằng anh sẽ trở lại, nhưng em không muốn anh đi.

Người phu đồ hùng hục xô đẩy những kiện hàng trên mui xếp lại cho gọn. Những giỏ đựng heo trống lông (heo đã bán hết) buộc trên mui lông chống. Vài hành khách không chịu ngộp leo ngồi trên mui hứng gió.

Anh đã đưa mình lên bờ hồi nào mình không hay. Mình rưng rưng nước mắt rồi oà lên khóc. Mình muốn gục đầu vào vai anh , nhưng lại ngẩng lên. Anh đưa tay quạt nước mắt cho mình "Emilie đừng buồn. Anh sẽ trở lại. Chúng ta sẽ... sống bên nhau mãi mãi""

Người phu mở dây cuộn lại và ném xuống đồ, xong nhảy xuống còm lưng nhổ cây sào mũi. Anh lai. thủ thi:" Chậm lắm là một tháng. Em nhớ nhé! Hôn em!" Rồi chàng nhảy xuống mũi đồ. Người phu đồ cầm sào chôi vào bậc thạch.

Chiếc đồ lùi lại rồi từ từ quay mũi ra giữa sông. Mình vẫy tay : "Emilie!" chàng gọi. Mình ngược nhìn theo, nước mắt âm ỉ gò má, lau vội và vẫy tay đáp. Một sợi dây vô hình đã buộc tim mình vào mũi đồ, nên mũi đồ càng xa bờ, tim mình nghe càng đau như có ai rút "Ôi cái cảnh biệt ly " trong sách Quốc Văn lớp dự bị! Hồi đó thầy dạy thì mình không hiểu gì , không thấy nỗi buồn biệt ly. Nay trong cảnh mới biết là điều thấm thía. Và nó trở thành hơi thở củ a mình chứ không còn của sách nữa. Chiếc đồ đậu gần bờ coi thì lớn, ra giữa sông thì bé tí. Mình nhìn theo những vệt nước sóng khuấy lên mà tưởng mái chèo đụng đến tim mình".

- Khuya rồi! Sao không ngủ đi con ! - Má hé cửa nói vào phòng.

- Con còn học bài sư phạm ! - Emilie vừa nói vừa lật qua trang giấy trắng. Rồi nàng cầm cùi vẽ hình cái mũi đồ có hai con mắt to với những giọt nước

mắt. Đò đã đi xa khuất mắt rồi. Tiếng tù-và vang âm não nùng ác nghiệt.
Đò ơi, mau trở lại nhen đò !

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 16

Minh nằm dưới đèn nghe sóng vỗ lách tách đều đều . Đi đèn là một lối giao thông nhàn hạ giúp hành khách nghỉ ngơi hoặc tiết kiệm thì giờ và lại rẻ tiền. (Xe cộ không đi đêm được)

Bóng Emilie đứng trên bậc thạc vẫy tay cứ chập chờn theo nhịp sóng, không tan, chàng lại tự trách:" Giá mình nhờ người quen đem tin về nhà rồi ở lại trường vài hôm nữa lấy cớ là gặp ông Đốc để nhận việc làm!" Ngày vui ngắn chẳng đầy gang.

Minh thiếp đi trong sự mỏi mệt . Khi bừng mắt ra thì đèn đã cặp bến. Một khung trời khác hẳn hiện ra trước mắt Minh . Ngôi nhà lồng chợ thấp lè tè với mấy tấm quảng cáo rách còn cố bám lấy tường . Chắc một gánh hát nào vừa lui ghe Hai dãy phố lá xám ngắt đứng hai bên hông nhà lồng như những đồng rơm mục. Chợ đang đông. Người đi lại dập dìu. Không có gì sang trọng như chợ tỉnh thành nhưng nó đã ghi trong đầu Minh biết bao nhiêu kỷ niệm ấu thơ Kể từ khi Minh bước vào lớp đồng ấu trường làng đến nay là mười hai năm. Thời gian đi nhanh như gió. Những đứa bạn trôi nổi khắp nơi nhưng trường xưa vẫn như cũ. Nhiều lần Minh cũng muốn ghé thăm thầy để bắt chước "Tôi là Carnot đây, thầy còn nhớ tôi không?" nhưng hiềm một nỗi, mỗi khi Minh về nhà thì lại nhằm lúc bãi trường.

Minh rảo bước đi trên sân chợ lát đá ong đỏ thẫm. Cái thềm chợ vẫn còn nguyên.

Mỗi buổi sáng, Minh thức dậy từ trên giường phóng xuống đất đến đầu bộ ván gỗ, mắt nhắm mắt mở, tay quơ ngang là đụng hai đồng xu mát lạnh ở đó. Nếu không có xu là vì má ra vườn sớm. Thì Minh lại chạy ra tìm : " Má ơi, con đi học nghen má !" Ý nhắc má cho xụ Nếu má vẫn quên thì Minh lại trở vào:" Má ơi con đi học " lần nữa. Má nhớ ra, bảo : "Con vô mừng giờ mí chiều lên lấy.." Minh chỉ lấy đúng hai xụ Vô đến chợ, chào ôi hàng bánh bày tỏ mở trước mắt. Bánh mặn như tôm đỏ như mặt trời, bánh cam nhúng đường bóng láng , bánh da lợn ướt rượt, bánh xèo thơm phức, xôi,

bánh phồng vàng tươi... thứ nào cũng làm cho Minh chảy nước miếng .Nhưng Minh chỉ mua một món thôi . Rồi lại thêm nhà lồng ngồi ăn. Xong vô nhà thím Bầu xin nước uống. Nơi đây trưa nào Minh cũng mua một lóng mía tây vàng rực giá có nửa xu Vừa đi vừa xước hết khúc mía thì cũng là lúc trống đổ hồi. Như vậy còn được nửa xu, mua hai cục đạn đá xanh đỏ bắn cu li vào giờ chơi, hoặc khi tan học mua một miếng kẹo da trâu, một cây kẹo rô-be nhai, mút về tới nhà. Đó là ngày vui thú của tuổi thơ Một ngàn ngày như thế không đổi, không khác một ngày nào đã xảy ra trong đời Minh . Cho đến khi lên trường quận.

Bây giờ nhìn đám trẻ, Minh nhớ lại. quãng đời xa lắc xa lơ của mình. Minh đi theo con đường mé sông qua các tiệm Chệt rồi men theo dốc cầu cao - gọi là cầu Mống - đi ra mỗi đường rẽ về nhà ở cuối ấp Thạnh Đông.

Đàn bà, đàn ông, đi chợ buổi sáng nhiều người không nhận ra Minh, vì áo tây giày tây, nhưng Minh vẫn nhận ra họ. Minh thay đổi chứ họ có thay đổi chút nào đâu. Vẫn chân đất đầu trần, áo quần vải thô, cuộc đời lam lũ, đầu tắt mặt tối quanh năm.

Đi đến nửa đường thì gặp má bưng gà đi chợ bán. Minh nghẹn ngào:

- Má !

Bà Tư nhận ra, đứng khựng lại nhìn con:

- Mà y hả Minh ?

- Dạ !

Mấy người quen cũng bu quanh, kẻ vỗ vai, người sờ đầu:

- Mèn ơi! thằng nhỏ nay lớn đại !

- Gặp ở chỗ lạ chắc không nhìn ra nó.

Một người nói với bà Tư:

- Thôi, gà đem về làm thịt đãi bà con, bán chác gì nữa thím Tư !

Một cô gái bảo:

- Ở nhà còn cả bầy, đưa đây cháu đi bán giùm cho bác.

Bà Tư đưa mấy con gà cho cô gái, nhưng rồi lại bảo:

- Thôi để bác đi bán. Bác còn mua rượu trà bánh mút...

- Ở phải rồi, sắp có đám ..!

Bà Tư không hỏi Minh thi đậu hay rớt, chỉ giục:

- Con về mau kéo ba mầy trông !

Minh về tới cửa ngõ thì thấy ông Tư đang xoay trần tưới cam. Minh lột nón cúi đầu:

- Thừa ba con mới về.

- Minh đó hả con ? Thi cử ra sao ?

- Dạ đậu rồi ba!

- Vậy hả. Đậu hay rớt gì cũng được. Nhưng nếu rớt thì người ta cười tao là ông già thẳng Bùi Kiệm.

Nguyện vọng của ông Tư là nuôi cho thẳng con học đỗ thành chung đi làm thầy giáo rồi xin đổi về làng. Chẳng ngờ bây giờ nó đỗ cao hơn gấp bội.

Ông Tư gác chiếc gàu mo rồi đi theo con vô nhà.

- Cam mù này trái sai không bả - Minh hỏi.

- Sai lắm nhưng phải đi bắt kiến vàng thả lên, nếu không trái chai, không có nước. Vừa rồi tao đi bắt cũng bộn nhưng bị ba con kiến hôi đuổi đi thừa thết. Phải bắt lớp mới lên ngay mới kịp lứa trái này.

Minh thấy sung sướng vô cùng khi bước chân về nhà báo cho gia đình mình thi đậu. Minh biết, tuy ba nói vậy chứ ba hy vọng ở Minh rất nhiều. Làng này không có ai ngoài con trai ông Hương Sư đậu bằng thành chung. Vậy mà ông đã oang oang cái miệng: "Tao là vua làng này. (Tại sao?) Vì tao là cha của Trạng Nguyên!" Ông Tư ghét câu nói phách lối đó lắm. Tuy không đụng chạm gì nhau, nhưng ông Tư muốn cho cái mặt của ông ta đừng có ngênh lên nữa.

Minh nhớ hồi thi sơ học, ông Tư và Minh đứng nghe đọc kết quả cuối cùng. Chờ mãi không nghe xướng tên Minh, ông cứ sốt ruột hỏi: " Sao không thấy mầy Minh ?" Nghe thêm một lúc nữa, vẫn không nghe, ông hơi cáu: "Mày rớt thì về chăn trâu cho ông nội chớ tiền đâu cho mày học nữa!"

Cũng may kỳ đó Minh đậu cao.

Bây giờ thì cậu bé suýt bị đi chăn trâu kia trở thành cậu Tú: Tú Minh.

Tin Minh đỗ tú tài lan đi rất mau. Chẳng mấy chốc mà nhà đông nghẹt những khác. Làng này từ xưa đến nay chưa có ai đỗ tới đó. Hương chức hội tề, các thân hào nhân sĩ vác dù tới chia vui. Ông Hương Sư, thay vì ganh tị thì lại xách cặp rượu có dán giấu hồng đưa đến mừng: "Hậu sinh khả ứ."

Thằng con anh hơn thằng con tôi là điều may mắn cho làng mình!"

Một ông kỳ lão tới hỏi ông Tư:

- Nghe nói thằng con của chú thi đậu, mà bằng cấp gì vậy chú ?

Ông Tư bảo Minh :

- Con hãy nói cho ông cụ nghe chút con !

Minh chắp tay thưa:

- Dạ, con đậu tú tài toàn phần thừa cụ!

- Tú tài là cái gì chứ ?

Một ông hương chức tỏ vẻ thông thạo, cắt nghĩa thay Minh :

- Trường mình dạy ba lớp, học xong thi tiểu học . Lên quận học ba năm nữa thi sơ học . Sơ học nghĩ là mới học "sơ sạ" thôi. Lên tuốt tới Mỹ Tho học bốn năm nữa mới thi đít lôm.

- Đít lôm là cái gì ? - Một người khác hỏi.

Ông hương chức cắt nghĩa tiếp:

- Đít lôm là bằng cấp củ mấy ông thầy giáo dạy trường mình nè.

- Phải người ta kêu là "rút rơm trâu ăn mê " đó không ? - Một vị khác pha trò.

Mọi người cười. Một bác nông dân châm vô:

- Tôi rút rơm cho trâu ăn từ nhỏ đến giờ sao không ai cho tôi bằng cấp gì hết?

Ông cụ lại hỏi:

- Còn bằng cấp của thằng nhỏ này là gì ?

- Dạ, đó là bằng Tú Tài , cao hơn mấy ông thầy giáo làng mình một bậc.

- Mèng dec ời! Cao dữ vậy sao ? Tôi tưởng thầy giáo là hơn hết thầy rồi, không có ai bằng. Tú Tài có phải cao hơn hết không ?

- Trên Tú Tài còn nữa. Làng mình chưa có ai đậu nổi đâu.

Ông Tư có bốn người con: Minh, Mẫn, Thiệp, Bảo . Minh, trai đầu lòng, Bảo, trai út. Ông lấy tên Cù Lao Minh và Cù Lao Bảo đặt cho con, để nó đi đâu xa cách mấy cũng không quên tỉnh của nó là nơi ông bà khởi nghiệp và nằm xuống. Ông cho Minh học hết mình còn mấy đứa em của Minh thì ở nhà lo ruộng nương . Lối xóm hỏi ông: "không sợ tụi nó phân bì hay sao?"

Ông bảo:" Đứa nào giỏi thì cho nó giỏi luôn. Đứa làm ruộng thì lo làm

ruộng. Để học oam oam không tới đâu hết thì được việc gì ?" Quả nhiên ngày hôm nay chứng minh rằng chủ trương của ông là đúng. Một chục đứa đậu sơ học không bằng một đứa đậu tú tài

Ông kêu bắt heo làm thịt liền để chiều nay cúng ông bà, đãi dòng họ và lối xóm. Ba vị thầy học cũ của Minh cũng tới. Thầy lớp đồng ấu là Huỳnh Hữu Vị, lớp dự bị là thầy Trần văn Lâu, lớp sơ đẳng là thầy Lê Văn Thượng. Ba ông đều già, trên năm mươi tuổi. Thầy Lê Văn Thượng đưa tay cho Minh bắt, còn tay kia thì vò đầu Minh, nói:

- Hồi đó tao hai mươi một tuổi mới đỗ Thành Chung, bây giờ mày hai mươi một tuổi đã đỗ Tú Tài. Thiệt nay có khác xưa.

Ông Tư nói:

- Dẫu nó có đỗ cao tới đâu nó cũng là học trò của thầy. Người mình thường nói Không thầy đồ mày làm nên . Còn thánh hiền thì dạy: "Quân - Sư - Phụ!" nghĩ là trong xã hội có ba bậc đáng kính, nhất là Vua kế là Thầy , sau chót mới tới Cha

Một bà hứ cái cóc:

- Thánh hiền nói vậy tôi nghe vậy, nhưng tôi không phục.

- Tại sao ?

- Hỏi vậy Mẹ để đâu ? Bỏ xó à ?

Mọi người cười rần. Một ông đầu bạc nói:

- Hễ có cha thì phải có mẹ. Vậy sửa lại là : Quân, Sư, Phụ Mẫu . Mẹ "năm" kế bên cha.

Một ông khác xua tay la lớn:

- Không được !Mẹ năm kế bên cha không ra cái gì hết !

- Vậy năm ở đâu ?

- Mẹ phải nằm dưới cha mới đúng.

Mọi người lại cười rần rần. Ai nấy đều thích chí gật đầu. Một người lại hỏi cái bà vừa thắc mắc:

- Nằm vậy được chưa bà, hay đòi nằm trên ?

- Quý không đâu nà! Người ta nói thiệt lại bắt quanh bắt quẹo. Ừa đó, nằm trên thì nằm chớ sợ ai.

-Ừ, muốn nằm trên thì người ta để cho nằm trên, thành ra sách thánh hiền

phải sửa lại như vậy : " Quân, Sư , Mẫu, Phụ " . Chịu chưa ? Nhưng nằm trên một lát rồi bị lật xuống nằm dưới mấy hồi.

- Ủ, phải đó, nằm dưới khoẻ hơn mà lại sướng hơn nằm trên - Một ông pha trò làm cái bà thắc mắc cười trừ.

... Sáng hôm sau Minh dậy sớm đi dạo ngoài vườn. Mấy chục gốc cam tơ trĩu trái. Hai cây vú sữa trắng trước nhà rậm um, bóng cây che cả nửa sân. Minh chợt nhớ tới gốc vú sữa nhà trường, lâu nay không có học trò chắc nó buồn lắm. Hình ảnh Emilie ở bên đò sống lại trong đầu Minh , bàn tay giơ lên như những búp hoa huệ kỳ lạ.

Mới đây mà đã xa nhau gần ấy rồi. Không biết nàng làm gì trên đó bây giờ ? Minh mong ngày tháng qua mau để trở lên gặp nàng. Trong khung cảnh đồng quê chàng vẫn không bỏ ngỡ. Chàng là cây nần cây lác ở đồng này mà cái ngọn có đôi kho ngón thấy đèn điện của thị thành, nhưng cái gốc có bao giờ xa đồng ruộng.

Đang vẫn vợ suy nghĩ thì thằng Bảo chạy ra:

- Anh Minh, đi bắt kiến vàng với em !

Minh nhìn Bảo trù mẩn:

- Em học khá không Bảo ?

- Để em đưa vở cho anh xem.

- Hột vịt ung sắp hàng trong đó hả?

- Đâu có anh. Em không khi nào lọt xuống hạng ba.

Bảo vác cái bao bố tời đi trước. Minh theo sau xách cây câu liêm móc dừa.

Minh đã rành vụ bắt kiến vàng thả lên cam từ lâu nên vui vẻ đi theo em.

Thằng Bảo dắt Minh xuống bờ trâm bầu ở đầu đất. Nhìn lên ngọn cây, thấy cơ man nào là ổ kiến. Lạ thay cái xã hội loài kiến. Hễ ở đâu có kiến vàng thì không có kiến hôi, và ngược lại.

Bảo nói một cách rành rẽ:

- Muốn bắt đầy bao mà khỏi bị con nào cắn thì phải muối tro cả mình mẩy. Như vậy nó không khi nào dám động tới.

- Giỡn hoài! Mấy lần anh làm như vậy anh cũng bị cắn, về tới nhà phát nóng lạnh nhớ không ? Vậy em có cách nào khác không ? Hay là cứ gồng mình cho nó cắn miết rồi nó sợ luông?

Bảo cười hề hề:

- Người ta bày đặt vậy tôi, chớ hề phá ố nó, nó đeo được ở đâu thì cần ở đó, có khi nó chui vô... quân nó cần muốn la làng.

Bảo nói liền miệng, tay móc lia. Rụng ố nào Minh chụp lấy bỏ vào bao túm miệng lại. Bảo vừa phui kiến vừa chặt lưỡi:

- Ba cái vụ này cũng tại lũ kiến hôi. À, anh có biết bài thơ Kiến Vàng không ?

- Ở đâu mà em thuộc ?

- Thầy Tám vừa dạy. Để em đọc cho anh nghe:

Kiến hôi, bầy hời, dám to gan

Dụm miệng cùng nhau cắn kiến vàng

Mai một quen cây cùng thuộc côi

Đầu bầy tao đá, chớ than van!

Kiến vàng ta mới về chưa làm ố xong nên bị kiến hôi ăn hiếp, anh biết không? Kiến hôi cắn và đá một lượt. Em bị kiến hôi đá vô mắt khóc hoài.

Hai anh em bắt đây bao buộc miệng thiệt chặt, phui sạch đám kiến bu bên ngoài rồi xỏ cây ngang khiêng về.

Dọc đường Bảo hỏi:

- Anh biết bà nào cãi ba cái vụ " quân sư phụ" hôm qua không?

- Bà nào ?

- Bà mai của anh đó. Bả tới nhà mình luôn. Ba má kêu là bà Sáu.

- Hả? Mà nói gì vậy Bảo ?

- Thì bà mai của anh đó chớ nói gì ?

- Bả làm gì mà em gọi là bà mai ?

- Bả đi kiếm "chị Hai" cho anh chứ làm gì ?

Minh tưởng thằng bé đùa nên không hỏi tiếp. Thằng Bảo lại nói:

- Bả đi lên Mỏ Cà mua xuyên, vân Tàu nữa !

- Chi vậy?

- Đặng may áo dài cho anh chớ chi ? Má đợi anh về là bả đo, cắt may.

- Em không đặt chuyện chớ Bảo ?

- Anh không tin thì về nhà em chỉ cho anh coi.

- Coi cái gì ?

- Giày hàm ếch, khăn đóng, rượu trà, khay trầu rượu.

Như vậy là chắc có thiệt rồi. Thằng Bé đâu có đặt được bấy nhiêu chuyện đó. - Minh nghĩ thầm - Minh không chú ý bờ ranh mấp mô nên bị vấp một cái đau điếng. Minh xuýt xoa một lát rồi hỏi:

- Em biết "người đó" ở hướng nào không?

- Người nào?

- Người đó đó.

- À, người bà Sáu làm mai cho anh hả ? Người ta ở ngoài làng Minh Đức gần vàm. Không xa nhà ngoại mình lắm. Anh cũng biết người ta nữa mà ! Hồi năm ba với em đi chung đò với anh đó, nhớ không ?

- Tao đi đâu đó mà biết ?

- Hồi anh học ở trên về... cách đây lâu lắm. Hồi đó anh còn nhỏ, ba ra chơi có dẫn anh theo.

- Tao không nhớ ai hết.

- Em với chị Mẫn rình mò nghe ba má bàn với nhau nhiều lần rồi.

- Bàn làm sao ?

- Nói anh về kỳ này là làm đám hỏi. Năm tới đám cưới... Ừa, hỏi rồi đám cưới liền chứ không chờ năm tới.

- Biết người ta có chịu nhận tao hay không mà cưới với hỏi ?

- Em hông biết nhưng thấy ba má sửa soạn cái gì cũng sẵn hết trơn.

- Tao có thấy cái gì sẵn đâu nào.

- Má đã phơi nếp để đặt rượu. Ba hỏi mua bò ở dưới chòi. Còn má thì đi chợ gặp ghe chén, má kêu ra nhà mua mấy trăm chén tộ, nôi ơ.

Minh kêu đau , ngồi khụy xuống, mặt nhăn nhó. Thằng Bảo vô tư cứ nói tiếp:

- Ba nói xong đám anh rồi mới cho người ta đến xem mắt chị Mẫn.

- Bộ có ai tới coi Mẫn rồi sao ?

- Có người ở dưới làng Mới... Anh đau lắm hả?

- Chảy máu !

Thằng Bảo liếc qua rồi sà môi:

- Vậy mà ăn thua gì ! Em có khi bị đứt miếng ốc lòi mỡ kìa, còn không ngá... án.

Về nhà Minh đi bứt tay chuối chẻ ra và nối lại buộc chuyền từ cây cam này qua cây cam kia như những chiếc cầu dây rồi thả kiến lên. Chúng sẽ bò đi khắp vườn cam như giang san của chúng. Những đàn kiến hôi bi... địch thủ đông hơn lần áp sẽ dần dần chạy đi bất khả vãng hồi, để cho cam có nước. Minh miên man nghĩ ngợi. Chuyện mua giày, may áo cho Minh chứng tỏ sự thật. Minh hỏi Mẫn, Thiệp thì hai cô em gái cũng nói y như Bảo.

Một bữa thừa lúc sắp nhỏ vắng nhà, bà Tư liền kêu Minh tới hỏi:

- Con ở nhà được bao lâu ?
- Dạ, chừng hai tuần thôi má à !
- Sao mọi năm bãi trường tới hai tháng mà năm nay ít vậy ?
- Dạ, ông Đốc định mời con dạy cho trường Minh Châu. Con đã nhận lời.

Minh thuật lại mọi điều kiện thuận lợi, rồi tiếp:

- Con sẽ lên trên đó thừa lai. một lần nữa cho chắc để ông Đốc khỏi mướn người khác, rồi về ở nhà một tháng như mọi năm.
- Ủ, ở nhà cho ba má tính công việc của con.
- Việc gì vậy má? - Minh đã biết rồi còn hỏi lơ.

Bà Tư nói:

- Ba má định việc gia thất cho con.

Minh ngồi lặng thinh, tê điếng cả người. Bà Tư tưởng con ưng thuận nên nói tiếp:

- Chỗ này ba má vừa ý lắm. Chắc cũng không ai chê được. Đây là con nhà gia giáo đức hạnh. Ba mày quen biết ông già nó từ trẻ, đi học chữ Nho cùng một thầy. Năm, sáu năm trở lai. đây, ba mày cứ ra nhà đó chơi luôn là có dò xem con nhỏ. Nó học hết lớp ba thì ở nhà học chữ Nho của ông già nó dạy.
- Biết người ta chịu con không má ! - Minh nói nhát gừng.
- Chịu chớ sao không" Con mà không chịu thì còn chịu ai? - Bà Tư lại tiếp
- Nó học chữ Nho giỏi lắm. Lai. biết làm thi phú nữa. Mấy ông hội đồng, cai tổng cũng găm ghé muốn đánh tiếng. Nhưng con nhỏ ra một điều kiện.
- Điều kiện gì vậy má ?
- Nó ra một bài thơ Đường rồi bảo hễ ai hoa. lại được thì nó mới cho tới coi mắt.
- Rồi có ai tới không má ?

- Mấy cậu công tử tiền thì nhiều, nhưng thi phú thì không thạo nên thụt hết. Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Vậy chắc người ta không ưng con đâu má. Vì con cũng đâu có biết thi phú gì.

- Con không biết thi phú, nhưng con có tài học của con. Nó có chữ nọ thì con có chữ kia chớ đâu thua !

Minh làm thỉnh. Bà Tư tiếp:

- Có mấy chỗ muốn gả con gái cho con nhưng ba không khứng, chỉ nhứt quyết con nhỏ thôi.

Minh lại chống chế:

- Con chưa muốn lập gia đình má à. Để con làm việc vài năm kiếm tiền giúp ba má rồi mới tính sau.

Bà Tư lắc đầu:

- Ba má không ham tiền, chỉ mong có cháu ẵm bông thôi. Lai. nữa con phải có vợ để cho em con lấy chồng.

- Thì ba má cứ gả nó đi chớ chờ con làm gì ?

- Con nói vậy nghe sao được ? - Bà Tư gạt ngang - Em mà có gia đình trước anh thì không khỏi bị xóm làng cười chê, cho rằng luân lý ngược ngạo. Ở bên đàn trai coi thầy bói nói con Mẫn chỉ được năm tới, nếu không gả năm tới thì phải chờ tới hai năm nữa. Như vậy nó phải hai mươi một tuổi mới lấy chồng. Tội nghiệp nó mà ! Con làm anh phải biết thương em gái.

Minh sực nhớ con Madeleine cũng hai mươi một tuổi mà bị con Liễu chiếm mất địa vị Jeanne d Arc và con mang danh hiệu "con gái già", nên cụt lý.

Bà Tư tiếp:

- Con coi gương chú Út và cậu Bảy con kìa. Chú Út cũng đi học Sài Gòn rồi mê một cô áo trắng áo xanh gì đó, nhưng ông nội con không cho, bắt cưới vợ dưới quệ Ban đầu chú làm dữ nhưng cuối cùng rồi cũng chịu nghe ông nội. Bây giờ con cái cả bày đó, gia đình như bát nước đầy, có sao đâu... Cậu Bảy con đi học ngoài Huế, ngoài gì đó cũng định xin bà ngoại con cưới một cô gái Huế trẻ, bà ngoại cũng chịu lòng, ra tận Huế xem mắt. Nào dè con gái quan Thượng Thơ, đâu có xứng xuôi gia với ngoại. Cậu con

đâu dám cãi lời. Ngoại cưới mợ con bây giờ. Ăn ở với cậu con mấy chục năm nay con thấy đó. Những cô áo hường, áo xanh làm tình tự nhân ngãi thôi con à., chớ cưới về họ không có chính chuyên, không có ăn đời ở kiếp với con đâu. Nhà mình xẹt xẹt như vậy con đem một cô áo mốt, áo đầm chân guốc chân giày, môi son đỏ chót về coi sao được con! Nó nghe mình ăn nói quê mùa ngờ nghệch nó chê cười cha mẹ rồi con chịu im được hay sao ?

- Con dạy nó chớ má!

- Nồi nào úp vung nấy con à! Đã đành con học giỏi, muốn cưới cô nọ cô kia cho xứng với con. Nhưng nồi và vung xứng rồi còn phải xứng với cái bếp nữa chớ. Cái bếp nhà mình chỉ xài nồi đất chớ đâu có xài nồi đồng được con !

Minh làm thính nhưng trong bụng buồn tênh. Bà Tư lại tiếp:

- Hồi này má nói là ba con để ý gia đình đó từ sáu, bảy năm nay, nhưng đúng ra là hai bên đã hứa với nhau trên hai mươi năm rồi đó con!

Minh nhìn mẹ, ngạc nhiên. Bà Tư vẫn bình tĩnh:

- Má không có nói thêm đâu. Hai bên học chung thầy, tâm đầu ý hợp nên có thể nguyện với nhau hễ sau này có gia đình, nếu đều sanh con trai thì cho chúng kết bạn tâm giao " hoạn nạn tương cứu, sanh tử bất ly " , còn nếu một bên sanh con trai, một bên sanh con gái thì sẽ làm thông gia với nhau.

Nghe mẹ kể, Minh càng sửng sốt. Tuy đuối lý, Minh vẫn còn chống chế:

- Con đi dạy trên tỉnh, cách trở vậy sao tiện, má ?

- Mà cưới nó rồi bỏ nó ở nhà với tao. Tao không có bắt nó dầm mưa dầm nắng gì mà sợ. Mà cứ đi, lâu lâu về thăm nhà. Hoặc muốn chồng đâu vợ đó thì cứ dắt theo.

Bà Tư nói tiếp:

- Ba mà đã định, đôi bên đã giao ước, hẹn ngày hẹn giờ xong, như dao chém cột rồi. Không thể nào con cãi lại ba con được đâu.

Minh thở thê:

- Dạ, con đâu có dám cãi bà Con chỉ muốn con đi làm việc ít năm kiếm tiền giúp ba má rồi việc đó sẽ tính sau.

- Mà tính sao thì tính, đừng để cho ba mà thất hứa với người ta.

Minh nghe chết đuối trong bụng, nhưng cũng tìm cách hoãn binh:

- Con không dám để cho ba má thất hứa với người ta nhưng con xin ba má để cho con suy nghĩ.

Bà Tư càng nồ tới:

- Ba mày đã suy nghĩ cho mày rồi.

- Dạ, mà con chưa biết mặt người ta, người ta cũng chưa biết mặt con, rồi làm sao má?

- Mặt nó trắng, tóc nó đen. Hai bàn tay mười ngón đủ, chân đều, vậy là được rồi. Hồi ông ngoại mày gả tao cho ba mày, tao có biết mặt ba mày, ba mày cũng có biết mặt tao ra sao đâu. Vậy mà ăn ở với nhau có cả bấy tui. bay đó. Gặp chỗ tốt ba mày mới nôn nả, chớ ai lai. đi cưới tiểu thư mặt lọ lem về làm dâu bao giờ "!

Minh viện hết lý này lẽ nọ để mong ba má đình hoãn một thời gian (từ đó Minh sẽ tìm kế thoát thân) nhưng lý lẽ nào đưa ra cũng bị bà Tư đánh bạt.

Bà còn bảo:

- Nếu năm nay không cưới được thì ba năm nữa mới có ngày tốt.

- Ai nói vậy má?

- Thầy Tám chớ ai !

Minh mừng quýnh:

- Vậy để ba năm nữa con làm có tiền sẽ tính má à !

- Ba năm nữa ai chờ mày mà tính. Hể mày xục xịch thì người khác cưới ngay. Con hội đồng, cai tổng tới nườm nượp, nhưng người ta trọng nghĩa khinh tài nên không gả, chỉ chấm có một mình mày thôi.

Minh đành ngậm miệng. Dư âm tiếng tù và đột nhiên dội lên trong đầu Minh nào nuốt vô cùng.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 17

Ông Nhì rót trà ra tách ông Hương, hai người vừa nhấm nháp vừa bàn công chuyện, rồi đi quanh xem sự chưng dọn trong nhà lần chót.

Ông Hương ngắm nghía bộ chũn đèn bằng thau đã được lau vàng rực và nói:

- Bộ lư đồng này đã dùng đến ba đời rồi đó chú Nhì. Lâu lắm tôi mới có dịp đem ra chưng một lần . Lần này xong rồi để tới đám cưới và Tết luôn.

Ông Nhì trở chiếc bàn tròn bằng gỗ trắc, bốn chân là bốn con rồng ngậm trái châu và nói:

- Anh coi, tôi bắt sắp nhỏ chũn từng cái vẩy rồng sạch bóng. Chốc nữa xuôi gia hai bên ngồi ở đó, còn chiếc ghế kia để cho thẳng rể. Nó theo lối tân thời , mình không nên để nó đứng suốt buổi nói chuyện, tội nghiệp.

Ông Hương gật:

- Đời bây giờ mình chằm chước bớt lễ nghi, chớ hồi tôi với chú đi làm rể đã không được ngồi mà còn bị bắt làm công việc nặng như đứa ở trong nhà.

- Thời đó khác anh à! Bây giờ thẳng chồng con Đèo, tôi miễn cho hết. Mình đầy đoạ. nó bao nhiêu, về sau nó hành hạ con gái mình bấy nhiêu.

Ông Nhì ra mé ao bẻ một mớ bông ngải vàng đem vô cắm trong bình bông đặt ở giữa bộ tràng kỷ, là nơi để dành cho bà con hai họ ngồi bàn chuyện tiếp với hai bên xuôi gia.

Ông Hương đi tới đi lui xem lại lần nữa các bức hoành phi, những đôi liên sơn mài chữ vàng rực rỡ. Ở căn giữa treo tấm chẩn do cô Sương thêu phông theo kiểu thợ Bắc, nhưng có chế biến với tài nữ công của cô. Cô phải bỏ ra sáu tháng ròng để hoàn thành tấm chẩn này. Ý bà Hương là cho đàn trai biết sự khéo léo của con gái. Ở vùng này, người ta chỉ mua các loại tiền bàn, chẩn, y môn đem về xài chớ không có ai thêu được như cô Sương.

Ông Nhì ngắm nghía một hồi rồi định dời chỗ cặp khuôn đóng kiếng lộng hai bài thơ Đường do ông Hương viết chữ Nho cho cô Sương thêu, để khi bên xuôi trai ngồi thì ngó thấy.

Dù là bạn cố tri nhưng mình phải giữ tư thế của mình. Bên gái thường bị đàn trai coi rẻ, nhất là khi đàn trai có phần lấn lướt về sức học hoặc về tài sản. Ông Nhì còn muốn dời hai tấm khuôn thêu hình Rồng , Phượng, ở đầu hai cửa buồng qua chái nhà để lát nữa khách ngồi dùng cơm sẽ ngó lên. Nếu để ở chỗ cũ thì hơi khuất , ít người nhìn thấy. Nhưng ông Hương bảo cứ để ở đó là hơn. Muốn khoe ta cũng phải kín đáo, không nên lộ liễu.

Bây giờ chỉ cần thắp nến và đốt ba cây nhang là gian nhà sẽ tràn ngập không khí cổ kính thiêng liêng cho buổi lễ.

Cuối cùng hai ông ra bến nước xem lại chiếc cầu vừa mới bắc dành cho khách từ dưới ghe bước lên. Một tấm ván lung lay sẽ làm cho khách trượt chân. Một cử chỉ nhỏ sơ sót của đôi bên đều có ảnh hưởng đến tương lai của đôi trẻ.

Xong, hai người trở vào nhà ngồi uống trà và bàn chuyện tiếp. Ông Nhì hỏi:

- Nghe nói thằng nhỏ có sức học cao hả anh?
- Nó vừa đỗ tú tài.
- Con Sương chỉ học tới lớp ba trường làng, rồi làm sao hả ?
- Vợ chồng đâu có nói tiếng Tây mà chú sợ ! Nói về tài học thì nó giỏi tiếng Tây, con Sương giỏi chữ Nho, bù qua chế lại cũng được chớ mình có lép đâu !

Ông Nhì ngẫm nghĩ một hồi lại nói:

- Tôi sợ mình chừng dọn như vậy họ chê mình là "xưa" quá chớ !
- Không có đâu chú. Chúng tôi cùng học một thầy Nho mà. Nhưng dầu cho ảnh có theo tân thời thì theo, mình cứ giữ tục lệ Ông bà. Không có xưa làm sao có nay ?

Kiểm tra mặt tiền xong, hai ông đi ra sau bếp xem xét tiếp. Ông Nhì hỏi bà Hương:

- Bữa nay chị làm mấy món vậy chị ?
- Bảy món ăn tại bàn chính, còn tráng miệng thì không kể.
- Đâu chị kể em nghe coi.

Bà Hương nói:

- Ba nó muốn rước anh Năm Quý nấu đồ Tây, nhưng tôi nói đồ Tây để

dàng dãi đám cưới, còn bữa nay mình phải tự nấu nướng để người ta biết cái gia chánh của mình. Nếu muốn thợ , người ta sẽ bảo nhà mình không biết nấu ăn.

- Món thứ nhất là món gì vậy chị ?

- Thịt kho tàu là gốc rồi!

- Món đó thì cũng được, chị có món gì đặc biệt không?

Cô Đào vọt miệng:

- Cua biển xào dấm hồi hồm bác trai nói đó ba !

Bà Hương cười:

- Thịt kho tàu của bác khác của người ta, cháu à. Ướp thiệt kỹ, kho nước dừa xiêm miếng thịt vàng đều, mỡ rệu, để vô miệng là tan không phải nhai nghe cháu!

- Cha chả, tôi nghe phát đói bụng ! - Ông Nhì nuốt nước miếng rồi hỏi tiếp

- Còn món thứ hai ?

Bà Hương trở ngoài ao, người lối xóm đang quần bắt cá nuôi:

- Cá éc chưng bún củ hành Tàu. Món thứ ba hủ hoa hằm nhưn đặc biệt.

- Là nhưn gì, chị ?

- Cá thác lác nạo lấy thịt, trộn với thịt heo nạc băm nhuyễn và nấm mèo phơi khô

- Tôi ăn cơm nhà này hoài mà nghe nhắc tới cũng thèm.

- Lần này khác chú à ! Chút nữa chú cầm khách rồi sẽ thấy !

- Mới có ba, còn bốn món nữa.

Bà Hương ngó vô bếp, thấy lửa to, bảo:

- Cho lửa riu xuống, bây chụm vậy thịt không kịp thấm nước dừa, còn nhưn hủ hoa thì nhảy ra ngoài hết, chút nữa múc ra, vỏ ruột hai nơi, khách sành ăn sẽ cười cho.

Thằng Tích cầm bập lá đập nước rầm rầm dưới ao, lừa cá nuôi vô hốc mương để mấy người lớn bao đăng lấy bội xúc. Nó ôm được một con cá chài, ném lên bờ như trái bầu rụng:

- Con này biết nói đó.

Mấy cô nhõ lông vịt rủ rủ với nhau ở ngoài sà nước:

- Dượng nó chắc ngộ trai lắm !

- Ờ ờ, người ta bận đồ Tây chứ không có đội khăn đóng như đám chồng con Đèo đầu.

- Cô Sương đi ra cho người ta coi chắc túm churen bước không được.

- Bậy nói lên tao cái gì đó hả ? - cô Sương lộ đầu ra vọt miệng hỏi.

Bọn con gái cười rúc rích.

- Nhớ nghe ! Cười người bữa trước, bữa sau người cười cho mà coi ! - cô Sương ở trong bếp mặt mày đỏ lơ đỏ lửng bước ra vui vẻ đối đáp với đám con gái.

- Tụi em mừng cho cô chứ đâu có nói lên gì !

- Vịt này mập quá, nấu cháo mỡ đặc nời đó cô ơi !

- Vịt tiềm thuốc Bắc chứ không có nấu cháo em à !

- Trời em muốn là con trai đi coi vợ để được đãi ăn cho đã !

Bà Hương kêu thằng Tích lên bảo:

- Con ra vườn lựa cam chắc hái một chục rưỡi có đầu, trái nào trái nấy bằng nhau, để nguyên cuống với lá nghe.

- Chi vậy bà ?

- Nửa chục để tráng miệng, còn một chục biếu khách cầm tay đáp lễ lúc ra về.

- Đáp lễ là sao bà ?

- Thôi đi đi, người ta gần tới rồi. Ý mà để việc đó cho mấy đứa con gái làm. Hái xong đem vô lột vỏ sáu trái rồi giẽ ra từng múi bóc chỉ thật sạch sắp trên đĩa bàn theo hình rẽ quạt nghe không ? Còn thằng Tích đi theo bà ra bồ lúa bà nhờ một chuyện nữa. Rồi chừng mày cưới vợ bà trả công cho !

- Dạ! - Thằng Tích hăng hái đi theo bà Hương ra bồ lúa.

Bà Hương bảo:

- Con leo lên giữa bồ móc cái việu vàng lên cho bà.

- Trời đất, bà có cả việu vàng lận sao bà ?

- Cái việu da màu vàng đựng cơm rượu chứ không phải vàng, con ơi! Ai mà bỏ vàng trong việu ?

Thằng Tích nhảy phóc lên bồ lúc, hai tay moi lia rồi bưng chiếc việu vàng nhỏ, đem ra mé bồ chuyền xuống. Bà Hương đỡ lấy để xuống đất, phui lúa và bụi trên nắp, mở dây ràng rịt năm bảy chặng mới gỡ ra. Bà vừa gỡ vừa

lầm thầm vái: "Ơn ai cho ổ cơm rượu ngon lành để tôi đãi khách lấy tiếng cho con gái tôi ". Ba ngày trước đây khi vùi việm cơm rượu vào lúa, bà cũng vái như vậy nên thánh thần phù hộ. Ổ cơm rượu lên men đều bốc hương ngọt dịu. Những viên cơm rượu tròn trịa, trắng phau, đều đặn nằm sắp lớp như những nàng công chúa đang ngủ say trong vườn thượng uyển.

Bà bảo thằng Tích vừa tuột xuống đất:

- Con vô bảo cô lấy cái keo kiểu nắp vuông , một cái muống lâu- một loại muống quý - và đôi dừa tre mới đưa con đem ra cho bà. Con đi chậm chậm đừng có chạy trượt té bể , đứt chân nghe không ? Ngày nay không nên đánh bể món gì trong nhà hết.

Thằng Tích "dạ" một tiếng rồi phóng mất. Nháy mắt nó trở ra với keo và muống. Bà Hương vò đầu nó:

- Đã bảo đừng có chạy, cũng chạy !

- Dạ, con chạy theo trâu, chạy đuổi chim, bắt cá quen rồi, đi chậm không được. Hễ bước ra là chạy. Đất khô hay ruộng lầy con đều chạy tuốt hết.

- Giỏi! Để rồi bà thưởng.

Thằng Tích lại phóng ào xuống ao tiếp tục đuổi bắt cá nuôi.

Bà Hương ngồi xuống, múc một chút nước cơm rượu nếm thử và gặt đầu tỏ ý hài lòng. Từ đó tới giờ chưa lần nào ngon bằng. Quả là bà cậu giúp vận. Rồi bà gắp từng viên một với tất cả sự khéo léo của một bàn tay nữ công đầy kinh nghiệm, sắp vào lòng keo theo thứ lớp xoay tròn đến đầy nửa keo thì ngừng tay để múc từng muống nước sánh đặc rưới lên, cho đến nước xấp xỉ những viên cơm rượu mới thôi.

Bồng Tư Đèo chạy tới:

- Bác ơi! Người ta tới rồi !

- Vậy hả? - Bà Hương vội vàng đứng dậy - Quần áo tao lấm lem như thế này làm sao ra tiếp khách?

- Dạ không! Người ta gần tới. Bác trai biểu bác vô sửa soạn để ra tường.

Tư Đèo bưng việm cơm rượu, bà Hương ôm keo đi vô nhà.

Bà coi qua bếp núc, giao quyền cho Tư Đèo điều khiển rồi đi lên nhà trên, vô buồng nơi cô Sương đang trang điểm, với sự giúp sức của bà Nhì.

- Đeo bông gì cho nó hả chị ? - Bà Nhì hỏi.

- Nó còn con gái thì kẹp tóc, đeo bông toòng teng, chường nào về nhà chồng hãy bôi đầu đeo bông tai bèo nhận hột cấm thạch.

- Còn áo màu gì ?

- Cái màu hường tôi mới lấy trong rương ra ủi hồi hôm treo ở đầu giường kia !

- Quần gì ?

- Quần sa teng trắng cũng ủi rồi đó.

- Đeo nữ trang gì thêm không ?

- Một chiếc kiềng cổ, tay trái chiếc cấm thạch, tay phải chiếc xuyên vàng. Đùng đeo nhiều người ta nói mình khoe của, nhưng cũng nên thêm mấy vòng xơ men.

- Vòng xơ men là vòng gì chị, thuở nào tôi chưa được nghe.

Cô Sương đỡ lời mẹ:

- Đó là nữ trang tân thời. Con gái đi học trên tỉnh quận dùng nó để nhớ ngày. Hễ thứ hai thì đeo hai vòng, thứ ba, thứ tư thì đeo ba bốn vòng. Mỗi chiếc chột nhỏ như râu tôm đó thím.

- Còn trên tóc, giắt món gì , chị ?

- Bên trái giắt trâm. Tóc cài lược. Phía dưới dùng cái kẹp có hình hai quả trôn hoặc theo xưa thì dùng chiếc kẹp Phụng Kiều

- Không xài kẹp con bướm à ?

- Ba nó bảo con gái không được xài bất cứ thứ gì có hình con bướm, vì bướm có nghĩa bay bướm !

Bà Nhì vừa đeo nữ trang vừa thủ thủ với cháu:

- Năm nay đám hỏi, năm tới đám cưới. Còn có mấy tháng nữa đâu. Con gái lần lượt về nhà chồng hết. Ngó đi ngó lại xóm này vắng teo.

Cô Sương xúc động rơm rớm nước mắt:

- Thím qua lại với má cháu. Mấy chị cháu ở xa, con cái đùm đẽ ít khi về.

- Không sao đâu, ở đây có chú thím.

- Cháu không muốn có gia đình sớm, vì không ai phụng dưỡng cha mẹ già.

- Thím cũng biết vậy, nhưng con gái lớn lên phải có chồng. Đó là ý muốn của cha mẹ. Năm nay là năm tốt, xóm này gả cưới tới năm, sáu đám. Con được chỗ nơi tài đức song toàn, chú thím rất mừng cho cháu. Vợ chồng đẹp

đôi, mà suôi gia cũng xứng.

Bỗng nghe tiếng lao xao bên ngoài. Bà Nhì rí tai cô Sương :

- Hình như người ta tới đó cháu.

Cô Sương ôm trụ giường và gục đầu vào vai bà Nhì. Bà Nhì gỡ nhẹ ra và bảo:

- Để thím đi coi!

Bà rón rén bước lại hé cửa nhìn ra. Cửa cái gồm bốn cánh đã mở rộng chờ đón khách từ sáng. Bà thấy một hàng người trịnh trọng đi vào.

Một chập, bà trở lại vỗ khẽ vai cô Sương :

- Họ đến thiệt rồi đó cháu.

Cô Sương vẫn gục đầu vào trụ giường. Bà Nhì lai. thỏ thẻ:

- Thằng chồng cháu đi đầu bưng khay hộp.

Tiếng "chồng" được nghe lần đầu tiên làm cô vừa thẹn thùng vừa hơi lộ Cái tiếng vừa xa lạ vừa thân mến. Cô nghe như có trăm ngàn con kiến bò khắp da thịt nóng ran.

- Cháu đứng dậy cho thím xem lại cái áo chút... Ờ, được rồi. Cái áo may vừa vặn quá. Cổ, tay vừa sít . Hai vạt thiệt ôm

Ông Hương đón khách vào nhà mời ngồi. Ông nói:

- Bữa nay anh chị hạ cố đến nhà tôi, thiệt là quý hoá vô cùng.

- Dạ, cũng nhờ bà Sáu hướng dẫn.

Bà Sáu phá tan cái không khí xã giao khách sáo bằng mấy câu nói bình dân:

- Hai anh quen nhau mấy chục năm trước chớ bộ nhờ tôi mới biết sao ? Tôi làm mai cho có vị vậy tôi, chớ hai anh đã hứa với nhau cho hai cháu nên vợ nên chồng từ hồi chúng nó còn trong bụng mẹ kia mà!

Câu nói làm mọi người thân mật gần gũi nhau ngay. Thảo nào trong vùng này ai cũng phục tày " bắc cầu Ô Thước của bà Sáu. Đám nào bà nhúng tay vào thì cũng kết thúc đẹp đẽ. Nghe bà mai nói vậy, ông Hương tiếp ngay:

- Chị nói đúng, tôi với anh Tư quen nhau từ thuở nhỏ học chữ thiên trời địa đất , quỳ gối xơ mít tới bây giờ là bốn năm chục năm.

Ông Tư nói:

- Đúng ra là trên năm chục năm!... Rồi lớn lên, cưới vợ, làm làng làm xã

cũng tới lui với nhau luôn. Anh làm Hương Thân làng Minh Đức, tôi làm Hương Huấn làng Hương Mỹ cho nên người ta mới gọi tôi là Tư Huấn chứ tôi đâu phải tên Huấn.

Bà Sáu thay mặt chủ nhà rót trà mời hai người và nói:

- Cơ khổ hôn! Vậy mà lâu nay tôi tưởng chánh lục bộ, ghi tên anh như vậy chứ! Thôi, mời hai bên xuôi gia uống nước rồi tôi nói chuyện. Để lâu nó nguội. Ủa Minh ! Cháu để khay hộp lên trường kỷ kia đi, rồi lại ngồi ở đây. Có ghế sẵn dành cho rể cưng đó cháu. Ủa, chị Hương đâu sao không ra ngồi cho cân xứng., bên trai có đủ má ba thì bên gái cũng phải đủ tía má, đừng để chim chích cánh không bay được.

- Má sắp nhỏ đang lo bếp núc. Chị dạy gì vợ chồng tôi xin bái lĩnh.

- Hứ, anh làm như tôi là nguyên soái vậy. Tôi mà dạy anh thì trời sập. Công việc của tôi là dắt cháu Minh đến đây xin phép anh chị Hương coi mắt cháu Sương., bây giờ chấm hết. Tôi giao cho mấy anh. Để tôi vô bếp với ông táo ông lò chứ ngồi ghế chạm uống nước trà tôi không quen. Còn cháu Minh, cháu cứ ngồi đó nghe cha mẹ nói chuyện. Muốn được vợ phải chịu khó một chút. Sốt ruột không được!- Bà Sáu tả xung hữu đột làm cho không khí càng thân mật, vui vẻ, hai bên xuôi gia bớt kiêng dè với nhau.

Nói xong bà đứng dậy đi vô trong thì gặp ngay bà Hương ở cửa buồng sắp bước ra. Bà lai. tía lia :

- Chị khỏi ra, chị Hương à. Để cho mấy ông hát tích gì thì hát. Còn tôi với chị thì ra sau bếp diễn lớp : "Ông Táo kiện ông Lò " ! - Rồi bà nắm tay bà Hương đi vô, vừa đi vừa rỉ tai - Con nhỏ đâu?

- Nó đang sửa soạn trong buồng.

- Để cho tôi vô đó chút được không?

- Dạ, mời chị đi với tôi! Con nhỏ nhất quá hà !- Bà Hương nói.

- Con gái thì vậy chứ sao. Phải già cái đầu như mình sao mà dạn được.

Bà Hương vừa mở cửa, bà Sáu đã bước thẳng tới Sương:

- Chèn ơi! Công Chúa Thoại Ba, tiểu thư của viên ngoại cũng không có sánh bằng. Thôi vậy đủ rồi. Đẹp lắm rồi. Xứ này tôi hứa chắc không có ai bì kịp mà. - Bà sà lai. ngồi bên Sương - Nghe cô nói nè con! Con gái lớn lên phải lấy chồng. Lấy chồng cho đáng tầm chồng. Nó vừa đậu bằng cao

cấp ở trên Sài gòn, Mỹ Tho gì đó, cô không có biết, nhưng nó nhu mì dễ thương, chuyện gì chớ còn cái chuyện ăn hiếp vợ thì nó không có đâu. Nó học Tây mà ba má nó biểu bận áo dài bịt khăn đóng mang giày hàm ếch nó cũng nghe theo, không cãi một tiếng. Trang điểm vầy đẹp rồi. Thôi, tôi xin phép chị Hương dắt con nhỏ ra mời trà khách.

Cô Sương nghe tê tái cả người khi nghe bàn tay bà Sáu nắm vai cô:

- Đi con! Đi theo cô!... Chị Hương sắp sẵn giùm tôi mâm trà... Con ra rót trà mời khách rồi vô chớ không có việc gì nặng nề hết á! Bà vừa nhắc vai cô Sương đứng dậy vừa nhìn xuống chân - Đôi giày cườm thêu đầu phụng thiệt đẹp, vừa chân con quá.. Không cao gót, dễ đi, ít vấp, ít té. Trong nhà thì mặt đất bằng phẳng, ra khỏi cửa thì lông chông gai góc con ơi! Đừng ham cao gót.

Bà Hương đem mâm trà đặt vào tay con gái, trong lúc bà mai vẫn không ngớt miệng:

- Con bước ra với vẻ mặt tươi tỉnh nghe. Cứ dòm thẳng, mặc kệ ai liếc ngó mình. Nè , cô nhắc cho con nhớ: Nó ngồi đằng sau lưng ông già chồng con. Ừ nó đó. Con rót trà tay đừng có run ra ngoài mâm nghe.

Bà Sáu dìu Sương đi, tay mở cửa buồng:

- Ngó ra ngoài đó chút đi con. Đọ, thấy rõ chưa, đừng có khớp. Họ cũng người như mình. - Bà Sáu nói to lên - Nè, công chúa ra mắt các anh các chị. Cả bàn chủ khách đang ngồi bàn tính công việc bỗng im bật. Mọi cặp mắt đổ xô về phía cô Sương . Bà Sáu vẫn đi sau cô hộ vệ từng bước và bỏ lơ cái miệng:

- Đừng có ngó hung, cháu tôi sợ nghe! Hề nó sơ sót là tại mấy ông bà đó!

Cô Sương đi tới bàn. Bà Sáu nhắc:

- Cúi đầu chào đi con. Đây là ba má chồng tương lai của con. Còn đây là... là cái người cô nói với con trong buồng hồi nãy. Minh ! Con biết ai đây không? Đây là con gái cưng của ông bà Hương và con dâu cưng tương lai của ba má con đó nghe. Mấy tấm chần trên bàn và các bức tranh thêu lông kiểng kia cũng đều do một bàn tay nó thêu đó ghen... Thôi, đủ lễ rồi con, cúi đầu một cái rồi vào! Có khó khiếc gì!

Bà Sáu lại hộ vệ cô Sương trở vào buồng. Bà rủ rỉ:

- Con không cần nó. Đã có cô nó giúp cho con rồi. Chẳng phải mới gần đây mà mấy năm trước nữa kia. Nó đi với con cũng xứng mà đứng lại cũng vừa, không chỗ nào chê được. Cô đã nói tốt là tốt. Tốt đôi, tốt phước, cái gì cũng tốt hết.

Cô Sương cảm thấy như qua một giấc chiêm bao ngắn, một cuộc vượt sông đầy hồi hộp. Bà mai lại đi vào tiếp tục sứ mạng của mình. Hết khen cô dâu lại tô phết chú rể. Tiếng nói của bà ấm như sáo thổi, như chim hót. Bà hỏi cô Sương :

- Con thấy có được không ? Được quá phải không con ? Mấy cậu công tử vùng này làm sao có nổi sự học thức đó. Vừa đậu xong đã có nơi mời thỉnh làm việc rồi. Có mấy nhà muốn cô làm mỗi gả con cho nó, nhưng ông già nó nhứt định phải làm suôi với ba con. Con thấy thế nào ? Chịu thì nói cho cô biết. Còn không thì cũng cứ nói để cô chạy lo... đám khác cho nó. Nó mà ưng chỗ nào thì chỗ đó phải căn câu ngay.vậy là con ưng rồi. Mọi việc sẽ tiến hành êm xuôi dễ ợt thôi.

Thế là xong phần chính thức của đám hỏi.

Cơm nước dọn ra, hai bên đàn ông đàn bà ngồi quanh bàn ăn uống nói chuyện. Cô Sương đã "qua truông" lấy lại sự dạn dĩ. Cô thay áo ngắn màu xanh da trời, cổ trái tim có thêu bông bằng chỉ trắng ở cổ,tay và lai áo. Cô đi lên đi xuống rội thức ăn.

Đám con gái núp ở cửa nhà cầu ngó ra nhưng không thấy chú rể nên ức lắm. Chờ cô Sương trở vô, Tư Đèo chặn ngang:

- Ảnh ngồi ở đâu chị ?

- Ở ngoài chớ đâu mà hỏi ! - cô Sương đỏ mặt đập vai Tư Đèo , rồi đi thẳng.

- Chị nhìn kỹ giúp em một chút nghe. ! - Đèo nói với theo.

- Mà có muốn dòm người ta thì bưng thức ăn ra mà dòm. Tao không ngó ai hết.

- Em muốn chị xem cho kỹ rồi vô đây nói cho tụi em nghe! Hí hí !...

Cô Sương bị chọc ghẹo nhưng rất thích. Chờ cô bưng món vịt tiềm trở ra, Đèo lại chặn đường:

- Chị nhìn rõ nghe !

- Nhìn rõ rồi. Bàn tay trái có ba mụn cóc. Hỏi nữa thôi ?
- Xứng với chị không ?
- Xứng lắm! Còn gì nữa hỏi luôn đi, con quý !
- Chị trở ra lần nữa, nói em chúc anh sớm sớm vầy duyên can lệ với chị nghe !

Cô Sương véo vai Tư Đèo:

- Sớm sớm nè ! Can lệ nè !

Đèo bị véo đau xuýt xoa lia lịa. Cô Sương nói:

- Rồi tới phiên mấy đứa bây, tao ngạo lại cho mày biết mấy cái mụn cóc !
- Mấy cái mụn cóc rụng hết rồi!
- Cóc,cóc, cóc nè ! - Bà Nhì đi ngang dọi đầu mấy cô lia lịa - Giỡn trêu om sòm khách người ta nghe người ta cười cho đó.

Đến xế chiều buổi lễ mới chấm dứt. Ông Hương bà Hương tiễn đưa đàn trai xuống tận bến. Chiếc xuồng của đàn trai đi khuất mọi người mới vào nhà.

... Ngồi trên xuồng, bà Sáu tiếp tục trố tài ăn nói với chú rể:

- Nếu tui là con trai thì tui ưng con nhỏ liền, khỏi phải nói tới nói lui thêm một câu.

Ông Tư vui vẻ:

- Thì tôi có nói tới nói lui gì đâu chị Sáu ! Tôi đã ngắm nghía và hứa hẹn với ông già con nhỏ lâu rồi, chớ phải mới đây sao !
- Tôi cũng có gặp nó vài lần. Hồi nó còn để bánh bèo kia. Mới vắng có mấy năm mà nó lớn quá chừng. Vừa ngộ lại vừa đoan trang. Mình hạc xương mai, cử chỉ khoan thai thùy mị. Con gái ở vườn mà tôi đổ con gái ở thành ăn qua nó - Sẵn trớn bà Sáu nghênh mặt tuyên chiến luôn - Con gái ở thành chỉ được cái quần áo nhõm nha, phấn son loè loẹt thôi chớ đức hạnh thì thua gái vườn xạ Bị vì họ hiểm ba cái văn minh ở trên. Mình cứ theo ông bà mình ăn chắc mặc dày, măm dừa làm gốc.

Minh nghe bà Sáu nói không hở miệng mà nhức tai. Minh rứt đầu vào hai gối nhưng bà Sáu nào có tha cho Bà vỗ vỗ lưng Minh :

- Cháu đã chịu rồi chứ Minh ?

Minh không đáp. Bà Tư thay lời:

- Nó làm thình là nó ửng rồi, chị không phải hỏi. Chị cứ lo việc của chị cho sớm

Minh bị Ốp từ mọi phía đành im lặng. Minh nghe bức bối, bứt rứt khó chịu nên tìm cách xoay sở. Minh nghiêng đầu ra be xuống thò tay khoát nước. Nước tuôn bên mạng xuống trào bọt trắng xoá. Minh vốc lên phả vào mặt, dội cả vào tóc, như muốn xoá tan cái hình ảnh cô dâu vừa mới in vào đầu chàng. Phải xoá ngay khi nó chưa khắc sâu.

- Bộ nước ngược sao xuống đi chậm vậy chị ? - Bà Tư hỏi.

Bà Sáu chụp lấy trả lời liền:

- Nước đang ròng nên nó... vậy. Chịu khó chèo ngược khúc quanh là nước lớn, nước xuôi chèo khỏe re đó chị. Tại mình đi hơi gấp nên phải chịu mệt chút.

Minh nghe hai bà đối đáp với nhau một cách ý nhị thì càng xốn xang, nhưng không biết chống lại. cách nào. Chàng nhìn lên bờ, qua kẽ những bụi lá dừa nước thấp thoáng bóng người đi trên lộ. Chàng mừng tương Emilie đang đạp xe trên đường ra bến Bắc Hàm Luông với chàng, tay nàng dè mép váy: "cấm nhìn!"

Minh không nghĩ mọi việc xảy ra nhanh chóng và bất ngờ đến thế. Minh không phương chống đỡ, trì hoãn hoặc tránh né. Tơ là đẹp, tóc tơ là duyên trai gái, nhưng tơ vò thì rối rắm không gỡ được. Cuộn tơ ấy đang nằm trong lòng chàng. Nắng trưa như đổ lửa lên đầu. Chung quanh chàng mọi người đều hả hê, thoa? mần về dung nhan lẫn cử chỉ của cô dâu, hơn nữa , hãnh diện vì gia đạo của đàn gái. Ai cũng góp một câu khen.

Bỗng bà Sáu nói với bà Tư:

- Anh chị Tư à! Lúc này anh chị Hương có nói với tôi là ảnh chỉ thách cưới gấp.

- Là ra ngoài ngày ?

- Ra ngoài ngày tức là qua sang năm, mà sang năm thì không được tuổi.

Ông Tư kêu lên:

- Cha chả! Vậy tôi lo sao kịp ?

Bà Sáu bảo:

- Ảnh chỉ không đòi phải làm rình rang. Bên trai tùy nghi mà bước tới. Còn

nếu năm nay không xong thì phải chờ ba năm nữa họ mới cho cưới.

Ông Tư lại kêu lên. Nhưng bà Tư thì lai. bình tĩnh:

- Ở bên người ta đã mở hơi như vậy rồi, thì mình phải thính tai! Nhưng tôi thấy năm nay hay ba năm nữa cũng vậy thôi. Cưới sớm thì mình được dâu sớm chớ có hại. gì, phải không chị Sáu?

- Ờ, có dâu sớm thì có cháu sớm ầm bùng với người ta lên chức bà nội sớm, phải không chị Tư ? - Rồi không để cho bà Tư nói gì thêm, bà Sáu tiếp ngay - Để mai tôi trở lại trả lời hể ở bên định sao , bên này làm vậy !

Trời nắng chang chang mà Minh nghe lạnh buốt.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 18

"Anh! Anh! Em mong anh cháy ruột. Em không thể nào ngồi yên. Hình ảnh anh lúc nào cũng lảng vảng trong đầu em. Ở quê nhà anh có nhớ tới em không ? Mới có bấy nhiêu ngày mà em tưởng như hàng chục năm qua vậy. Em không làm gì được. Thậm chí ăn cơm cũng ngừng nửa chừng. Má hỏi em tại sao ? Em thưa rằng em đang lo nghĩ về nghề nghiệp. Ba má đã đồng ý cho em đi dạy rồi. Em chờ anh nhận lời với ông Đốc nữa là xong. Một hôm đọc lại quyển " Paul et Virginie ", bỗng nhiên em khóc mùi. Bà Pottier giảng giải tại sao Paul đau ? Bây giờ em hiểu rõ hơn chứng bệnh của Paul. Xa nhau khổ quá anh à. Lần này mà gặp anh, em nhất định không cho anh đi đâu nữa hết. Sáng anh phải đứng ở vườn hoa chờ em. Trưa phải ra hôn tay cầm xe đạp. Chiều phải đưa em về đến gần nhà mới được trở lại. Thỉnh thoảng anh và em đi xem hát. Bà má đã cho phép em đi một mình. Nhưng mình không vô rạp Nam Xuân đâu anh nhé ! Mình chỉ đến đó "uống sữa đậu nành", kéo nó nguội lâu rồi.

Hôm qua em đến chỗ băng đá em từng ngồi vì sợ "chiếc xe đồ màu vàng", anh nhớ chiếc băng kỷ niệm đó không ? Em đi đến tiệm rượu. Em đi qua tiệm chụp hình Đình Bá Trung. Rồi em đến hiệu xe Tám Trận. Để chi anh biết không ? Để tìm chiếc xe anh muốn đi chơi với em hôm nọ. Em nhớ rõ chiếc xe đó. Guidon carré, bánh trước hơi cũ, về sau bị móp một chút. Thấy cái tay cầm của nó em muốn làm như anh quá! Nhưng sợ người ta cho rằng em điên. Bây giờ em mới hiểu tại sao anh cứ đến gốc cây vú sữa để ngó xe em và làm như thế.

Hôm qua em đến bến đò đứng ở nơi em đã đứng nhìn con đò tách bến, nhìn ra sông mênh mông. Ước sao chiếc đò hôm trước cập bến, rồi anh nhảy lên bờ miện kêu "Emilie , Emilie !" Nhưng em thất vọng. Em đi dọc bậc thạch, thấy chiếc ghe nào cũng là đò.

Xuân đã đem mong nhớ trở về
Lòng cô gái ở bến sông

Cô hồi tưởng lại ba năm trước
Trên bến cùng ai đã nặng thề
Nhưng rồi người khách tình quân ấy
Đi biệt không về với bến sông
Đã mấy lần xuân trôi chảy mãi
Mấy lần cô gái mồi mòng trông.

...

Bỏ thuyền bỏ bến bỏ dòng trong
Cô lái đò kia đi lấy chồng
Vắng bóng cô em từ dạo ấy
Để buồn cho những khách sang sông
(Thơ "Cô Lái Đò" của Nguyễn Bính)

Em có là cô lái đò kia không ?

Không bao giờ em "bỏ bến bỏ dòng trong để... buồn cho những khách sang sông". Còn anh chắc cũng sẽ không làm người khách tình quân ấy "đi biệt không về"...

Em sợ quá. Em sợ cái tin một ngày nào đó sẽ đến với em. Tuy chắc không bao giờ nhưng vẫn sợ. Một bữa em gặp thầy Giám Thị. Thầy hỏi em: "Mày giấu thằng Minh trong túi mày hả nhỏ ? Có sao nay đã ba tuần mà chưa thấy nó tới ? Tao đã bấm lên, ông Đốc đã đồng ý rồi!"

Em đâu có giấu anh được. Anh chỉ sống trong lòng em thôi. Em thưa với thầy em không biết gì hết. Thầy lai. nhắc nào là tiền lương, nhà cửa, vợ chồng, làm em ngượng quá. Lần này anh lên, em sẽ thưa với ba má rõ mọi việc. Ba má thỉnh thoảng, cũng nhắc lại cái anh chàng dưới An Hoá, Bình Đại, con chủ lò dứa lò gạch, xưởng dây luộc gì đó, em thưa để con kiếm chút tiền giúp đỡ cha mẹ... Ba em là người tiêm nhiễm Tây học nên không ép, còn má em thì cứ than thở: chỗ đó giàu, không chịu còn chỗ nào ?

Một hôm em soạn ra tất cả những thư từ và hoa nguyệt quế em mới phục anh ghê . Anh có biết là bao nhiêu bức thư không ? Bao nhiêu mẫu báo có tên em hoặc chỉ một chữ trong tên em không ? Nếu em gộp lại tất cả, đem in thì dày hơn quyển "Thư cho người yêu phương xa "(Lettres à l'étrangère) của Balz. Thì giờ đâu mà anh học rồi thì giờ đâu mà viết thư . Ngày nào

cũng viết . Còn bông nguyệt quới thì có cả túi . Ngày nào anh cũng hái cho em một đoá . Riết rồi em ghiền . Mấy lúc sau này, khi gần hết 4ème mỗi lần anh tặng, em giặt luôn lên tóc để khỏi mất và nghe mùi thơm suốt ngày.

Bây giờ em gom tất cả lại để trong ngăn kéo bàn học của ẹm Trước kia (hồi 2ème) em sợ má bắt gặp nên em may vào ruột gối, để đêm đêm vùi mặt vào đó nghe tiếng nói và thở hơi nguyệt quới của anh, cái tên đẹp ghê.Nếu (?...) thì sẽ đặt tên là... , còn... thì sẽ đặt là Q...

Mỗi lần em qua Ngã Ba nhìn vào những liếp hoa xanh ngắt điểm những đoá trắng như tuyết thì em nhớ anh vô cùng Nếu có anh ở đây thì em sẽ nhận được hoa luôn.

Một hôm em dựng xe ở chân đài chiến sĩ rồi phát khùng hái luôn mấy chục đoá Hái xong sợ lính bắt muốn chết, chạy bán mạng.

Về nhà khi chải tóc em lại thấy một cái bông sao vương trên tóc Em nhớ có lần anh và em, đứng ngó hồi lâu những chiếc bông ấy lăn quay như vụn trong không gian rồi rơi trên cỏ . Anh nhặt lấy một chiếc bảo em tung lên rồi anh thổi mạnh cho nó bay. Anh bảo: anh làm gió cho em bay.

Những chuyện như vậy có nghĩa lý gì đâu, nhưng sao em cứ nhớ . Đôi khi mơ màng ngủ lại thấy những chiếc bông sao xoay tròn trong đầu . Em tự nhủ:"anh đến với em !"

Con Liễu biến đâu mất sau khi em đậu Thành Chung . Con Yvonne oai lắm ! Một hôm em gặp nó ngồi xe mui trần với ông thầy Ấng Lê chạy vô Câu Lạc Bộ sân vận động . Con Thérèse có gặp em một lần, chạy xe qua nên nó chỉ hôn gió em. Bà Madeleine không thấy xuất hiện ở thị xã này nữa . Ai đóng vai Jeanne d Arc bà cũng không màng . Ai gọi bà là gái già chắc bà cũng chẳng giận . Bây giờ bà già thật rồi . Đã 23 tuổi !

Có lần em vô sân vận động nhân có trận đá gà, ý là để tìm anh Bền . Em có hỏi chị Oanh vợ Ông Quý mập về anh Bền nhưng ảnh bảo anh Bền không ra sân nữa . Người ta đồn ảnh lên Sài gòn hoặc đi Bạc Liêu. Thầy Giám Thị cũng không rõ . Ảnh bị Jeanne d Arc đá cho thùng lười , có lẽ vì thế con Liễu cũng dang ra luôn.

Thôi mệt quá rồi, em đi ngủ . Em sẽ áp mặt lên chiếc gối thở hơi anh và mộng thấy anh."

Emilie đứng ở bến đò, nhìn mặt sông lấp lánh nắng chiều.

Hôm nay gần hết tuần thứ tư rồi . Minh phải lên . Emilie có linh tính như vậy vì đêm qua Emilie nghe ruột như lửa đốt.

Chiếc ghe nào cặp bến Emilie cũng theo dõi từng người lên bờ . Chờ mãi, Emilie đánh bạo hỏi một người trên chiếc ghe vừa đỗ bến:

- Có phải là đò miệt dưới lên không ông ?

- Không, ghe tôi ở Trà Vinh - rồi ông cắt nghĩa - Cháu xem con số trên mũi kia kìa . Số 5 là Trà Vinh. Số 1 Gia Định . Số 2 Châu Đốc . Số 3 Hà Tiên . Số 4 Rạch Giá . Số 5 Trà Vinh . Số 6 Sa Đéc . Số 6 Bến Tre . Số 8 Long Xuyên . Số 9 Tân An . Số 10 Sóc Trăng v.v.. Cháu muốn tìm ghe tỉnh nào ?

- Dạ cháu muốn tìm ghe ở dưới quận lên !

- Tỉnh mới có số, còn quận thì không có đâu cháu ạ !

Emilie buồn rầu quay về . Còn đúng hai ngày nữa thì hết tháng . Đôi chân rã rời . Emilie cơ hồ không muốn đạp nữa , nhưng khi chạy ngang trường thì thầy Giám Thị ngoắc lia:

- Vô đây biểu, nhỏ !

- Dạ !

Như máy, Emilie quẹo vô trường . Nàng không dắt xe mà thả ào xuống dốc.

- Đi đâu về mà mặt mũi coi bơ phờ vậy nhỏ ?

- Dạ cháu đi đăng nhà cô sầy học bài sư phạm.

- Học với gốc me và mắt ruốc hả ? Cô Sầy đang làm việc ở văn phòng kia kìa.

Emilie ngượng quá không biết nói gì thì thầy bảo :

- Đứng đó ! Tao cho mày một cái surprise !

Thầy quay vào trong chưa đầy một phút thì có tiếng kêu:

- Emilie !

Emilie quay lại . Nàng tưởng chiêm bao : Minh đang đứng ở thềm . Chàng chạy ra sân nắm tay Emilie . Nàng nghe bàn tay như than hồng, nghe mi mắt ướt ướt, nhưng nàng cố cầm lại . Em đi đón anh . Nàng chỉ nói trong tâm tưởng chứ không thành lời.

- Anh vừa tới em à !

- Anh đi ngã nào ?
- Hèn chi !
- Hèn chi gì ?

Emilie làm thình . Minh dắt tay nàng đi . Thấy nét buồn trên mặt Emilie, chàng an ủi:

- Thì anh hứa lâu nhất là một tháng mà . Hôm nay mới có...
- Em không còn nhớ ngày tháng gì nữa hết.
- Còn hai ngày nữa mới hết hạn.
- ... Nhưng em tưởng ba chục năm . Em già đi, anh thấy không ?

Sự thuộc đường của những bàn chân đã đưa hai người trở lại Ngã Ba thân mến ! Minh hái ngay một đoá nguyệt quế đặt vào tay Emilie :

- Cho em !

Emilie nâng lên mũi hít hít :

- Sao anh lại đi xe hơi ?
- Đi mau hơn xe đồ.
- Vậy mà ngày nao em cũng ra bến chờ đồ lên - Emilie nũng nịu - Ngày một anh không lên, em sẽ đi đồ xuống cho coi.
- Em biết đâu mà đi ?
- Em hỏi đường rồi . Đồ đổ bến chợ Cầu Mống chứ gì ? Đúng không ? Anh ở đâu em cũng đi tới.
- Sao em biết giỏi vậy ?

Emilie cười:

- Bữa nọ em hỏi nhằm đồ Thanh Phú . Một bữa khác em hỏi trúng đồ Cái Quao . Bữa đó đồ Cầu Mống không lên.
- Đồ Cầu Mống ba ngày mới có một chuyến.
- Thì em đi xe, đi máy bay.
- Bây giờ em khỏi đi đâu hết.
- Em tưởng anh về dưới đó có gì vui rồi anh quên em chứ.
- Ở dưới có gì vui mà đến nỗi quên em được hả em ?
- Về nhà mà không vui à ?
- Vui... Nhưng năm nào cũng vậy thôi.
- Năm nay có khác chứ !

- Khác gì đâu ? - Minh giật mình đánh thót.
- Không khác à ? Vây mà không khác sao ? - Emilie đổi.
- Ừ. Ờ có khác, nhưng mà anh đâu có dám cho nhà biết... anh với em...

Emilie chợt nghe giọng Minh thoáng buồn:

- Sao anh có vẻ... như khác khác vậy ?
- Đâu có khác gì !
- Có mà ! Đừng giấu em... Anh quên em là thầy bói đọc được cả những ý nghĩ của người khác sao ?
- Ừ ờ... Anh buồn vì xa nhà... - Minh cố làm vui - Anh nhớ thằng em út . Anh đi nó khóc nhiều lắm . Vì ở nhà không có ai chơi với nó . Rồi Minh cố làm ra vẻ tự nhiên kể lại việc hai anh em đi bắt kiến vàng.
- Anh không sợ kiến cắn à ?
- Sợ gì ba con kiến . Thằng nhỏ gan hơn anh . Ngày nào cũng đi bắt vài bao đem về thả lên cây cam.
- Về nhà cả tháng chỉ đi bắt kiến vàng thôi à ?
- Còn làm nhiều việc... khác nữa chứ.
- Em mong được về đồng quê chơi cho thoa? chí . Ngày còn bé em được má em dắt về ngoại trèo hái ổi, tát mương bắt cá, thả diều, thích ghê lắm . Cho em nghe những chuyện anh làm một tháng qua ở dưới đó để em vui lây với ! Mà phải kể thứ tự ngày thứ nhất, ngày thứ hai... Cho đến ngày chót, như làm luận văn vậy . À em là cô giáo lớp nhất, còn anh là học trò của em nhé . Anh làm một bài luận " Tả cảnh đồng quê em sống lúc bãi trường " , chóng ngoan rồi "cô" cho điểm lớn !

Minh đang lúng túng nhưng nhờ sự pha trò của Emilie mà chàng bình tĩnh lại :

- Cô giáo oai ghê . Để "em" làm bài luận văn miệng cho "cô" nghe nhé ! Ngày thứ nhất về tới nhà bà con xúm xít chào mừng . Ông già làm heo thết tiệc . Ngày thứ hai đi bắt kiến vàng . Ngày thứ ba đi bắt kiến vàng . Ngày thứ tư kiến vàng đi bắt . Ngày thứ năm lại đi bắt...

Emilie chặn lại:

- Phải thuật lại bữa tiệc mừng, bà con vui vẻ cử chỉ ra sao, ai nói những gì, uống rượu nhiều không ?

- À, cô giáo bắt gắt nhỉ ?
- Đừng quên là em đang học sư phạm nghe . Thôi, kể tiếp đi , với chi tiết rõ ràng hơn.
- Ngày thứ sáu đi ra đồng cời trâu . Em nhớ bài "Ai bảo chăn trâu là khổ mình học hồi nhỏ không ?
- Không nhớ gì hết . Chỉ nhớ anh thôi .- Emilie áp má vào môi Minh - Kể nốt đi !
- Thì mấy ngày sau cùng cứ "mê mẩn xèng " thôi.
- Có ngày nào nhớ em không ?
- Ngày nào a... a... a... cũng nhớ.
- Ngày nào cũng nhớ nhiều nhất ?
- Ngày nào cũng nhớ... em nhiều hết á !
- Có ngày nào không nhớ em chút nào không ?
- Làm sao có một ngày nào như vậy được !
- Có thể một ngày nào đó anh bận liên miên không có thì giờ để nhớ em !
- Không có ngày nào như vậy hết ! Chỉ có những ngày anh nhớ em không làm được việc gì thôi !

Minh cố đối đáp vui vẻ để khoa? lấp nỗi buồn lo trong lòng . Khung cảnh nhà ông Hương còn mới rành rành . Những lời bà Sáu còn vang vang bên tai . Giữa nắng trưa Minh gục đầu và nhớ Emilie . Minh phải làm vừa lòng mọi người . Minh không có can đảm cãi lời cha mẹ . Bây giờ ngồi bên Emilie chàng mới thấy rõ chứng bệnh của thằng Paul khi xa Virginie . Bây giờ Minh không xa Emilie mà Minh vẫn thấy đau.

- Anh có được chừng mấy ngày như vậy ?
- Chừng... nhiều lắm , anh không nhớ hết !
- Một ngày, một giờ, một phút anh nhớ em thì cũng đủ làm cho em sung sướng rồi . Anh Minh! Em nói đùa cho anh vui vậy thôi , chớ em biết hết bụng anh rồi !

Minh giật mình quay ngang :

- Em biết chuyện gì ?
- Chuyện gì mà em không biết !
- Đâu em nói thử coi ?

Emilie nhủi mặt vào tóc Minh hít hít :

- Anh đang nắng nhiều quá hà . Tóc anh khét nắng ghê đi . anh ở dưới sốt ruột bao nhiêu thì ở trên này em bồn chồn bấy nhiêu . Em biết gia đình anh...

- Gia đình anh làm sao ? - Minh càng giật nảy người hỏi.

Emilie thản nhiên:

- Gia đình anh bắt anh... Ở nhà nhưng anh đặt chuyện để lên đây chờ gì !

- Sao em biết rõ vậy ?

- Suy bụng ta thì ra bụng người chờ sao ! - Emilie cười ngặt nghẹo - Cũng như em trước đây, vì muốn gặp anh nên đang coi hát mà cũng tìm cớ đi ra cho bằng được để gặp người ta . Còn anh muốn gặp em nên lấy cớ để đi lên đây.

Minh mừng như thoát nạn, tiếp ngay :

- Đúng đấy Emilie, gia đình bắt anh ở lại lâu lâu nhưng anh muốn gặp em.

- Thì anh đã gặp em rồi . Còn đòi gì nữa ?

- Anh muốn bàn chuyện quan trọng với em.

Emilie nói hốt :

- Ông Đốc nhận em thì ông cũng mời anh dạy . Thầy Giám Thị nhắc với em là ông Đốc muốn gặp anh.

- Anh lên đây để gặp em trước, để để... bà... àn một chuyện quan trọng hơn cả chuyện... đó ..ó... !

Emilie xua tay, nói lấp :

- Em biết rồi, chuyện đó anh không phải lo . Anh sẽ rất ngạc nhiên khi nghe em nói.

Emilie lặng thinh, nàng đưa tay lên ngực như để điều hoà nhịp tim.

- Anh có tin rằng chẳng có trở ngại gì hết trên đường đi của chúng mình không ?

- Trở ngại ?

- Vâng! Nhưng trước kia thì có, nghĩa là hôm trước ba còn phân hai, bây giờ thì ba em đã nói rõ rồi . Chỉ còn một ngày thôi "La guerre de cent ans " (cuộc chiến trăm năm) chấm dứt và chiến công thuộc về anh.

- Emilie, em giảng sử ký cho anh đấy hả ?

Emilie đưa tay lên trời làm một cử chỉ khoáng đạt như chưa bao giờ có và nói :

- Ba cho em tự do lựa chọn hôn nhân . Ba còn giải thích thêm , ba không theo Tây hoàn toàn, nhưng cái nào của nó tiến bộ mình phải học . Rồi ba nhắc lại tuồng Hoa Rơi Cửa Phật... Em xem tuồng đó với ba ở rạp Nam Xuân anh nhớ không ?

- Nhớ... Ở ! A a ..anh nghe một ông cụ bảo là cha mẹ gặt gao qua nên hư nát lương duyên của con trẻ !

- Đúng tuồng đó ! Ba bảo bây giờ em lớn rồi, sắp làm cô giáo lớp nhứt, em biết nhận xét, nên ba đình hoãn vô thời hạn cái vụ "cậu ấm dây luyệt" ở An Hoà rồi . Như v

vậy một ngày nào đó em mời anh đến nhà cho ba má biết mặt . Dám đi không ?

- Ờ... Ờ... dá... á !

- Muốn ăn phải lăn vào bếp chớ . Nếu sợ "ma bắt" thì anh hãy nhờ ông Đốc giữ cho . Ông Đốc thân với ba em và ba con Liễu lắm . Mấy ông lâu lâu đi xoa mặt chược với nhau.

Minh ngồi thừ ra, cứ lơ mơ hưởng ứng.

- Anh nghĩ gì vậy ? - Emilie lắc vai Minh.

- Anh suy nghĩ tới nhiều chuyện lắm.

- Nhưng tại sao anh...

- Anh không nghĩ là đời anh lại có những chuyện bất ngờ như vậy . Và anh lo lắng trách nhiệm quá nặng nề với gia đình , cả bên anh lẫn bên em.

- Em nghĩ trước hết là anh với em cùng đi dạy cái đã .! Cha chả, tụi học trò lớp nhì một năm nay lên lớp nhứt sẽ ngạc nhiên khi thấy em làm cô giáo chúng nó . Còn mấy cậu học trò 3ème lên 4ème năm nay sẽ bảo giáo sư Minh chỉ hơn học trò vài tuổi . Anh đừng có kêu học trò bằng " mes enfants như bà Pottier ghen ! Em chắc anh hợp "gu" với ba lắm ! Còn má thì cứng em nhất ! Em lớn tồng ngồng mà bữa nào em ăn bánh, về nhà biếng ăn là má cứ đi ra đi vào tra hỏi chị bếp "nấu những gì mà con nhỏ không ăn vậy?"

Khi yêu, người đàn bà phác họa. cuộc sống cho người đàn ông . Còn người

đàn ông thì chỉ yêu và làm theo mệnh lệnh của đàn bà . Người đàn ông nào làm như vậy thì gia đình sẽ hạnh phúc.

Thấy Minh ít đối đáp bần tính, Emilie đối :

- Anh không có ý kiến gì hết . Cứ để em nói không hà !
- Anh biết gì mà nói . Em cứ đặt để mọi việc . Em bảo gì anh cũng nghe.

Sương khuya xuống lạnh vai . Emilie bảo:

- Thôi em về nhé .Mai gặp lại anh ! - Nói vậy mà nàng vẫn còn ngồi im.

Hương hoa nguyệt quới toa? lan thành một vùng ngát hương bao bọc hai người . Minh nắm chặt tay Emilie . Emilie kêu lên :

- Sao tay anh lạnh ngắt vậy ?
- Tại mình ngồi ngoài sương !

Hai người đứng dậy , mặt đối mặt , tay quàng tay . Emilie trách :

- Từ gặp em tới giờ anh chưa hôn em.
- Hồi nãy trước mặt thầy Giám Thị, không nên !
- Rồi ra đây, anh cũng không hôn . Anh có việc gì mà hôn vía đi đâu hết vậy ?
- Anh mừng quá rồi quên . Bây giờ anh bù lại cho !

Minh úp mặt vào giữa hai quả đào tơ Emilie, rồi hôn bên kia, bên này thật dài . Rồi Minh sụp xuống úp môi vào đóa hoa hồng trên làn tuyết nõn.

Emilie đưa tay đặt trên đầu Minh , bám chặt những chòm tóc của chàng như những mớ hạnh phúc nàng đã nắm được trong tay.

Minh đi rào bước với Emilie gần đến nhà nàng mới quay lại . Minh về trường vào phòng ngủ mà thầy đã dành cho chàng lần trước . Minh gieo người lên giường úp mặt vào vách.

Chàng không biết làm gì nữa . Cãi lời ba má ư ? Không thể được . Từ bé đến lớn chưa bao giờ ba bảo gì mà chàng không làm . Từ lớn tới giờ chàng chưa bao giờ thấy ai trong nhà dám cãi lời ba . Quân Sư Phụ ! Minh biết ba chàng thương chàng vô biên, nuôi chàng nên người, nhưng nên người theo kiểu cách của cha mẹ ,không ngoài khuôn khổ của gia đình . Mọi việc về đám hỏi cô Sương ở làng Minh Đức đã chuẩn bị từ lâu . Không phải vài năm mà hàng chục năm . Thì ra gia đình đã hứa kết bạn thông gia với nhau từ xưa từ xưa.

Chàng thấy cô Sương quả là một người con gái hiếm có về nhan sắc lẫn về tài đức . Cô như đoá hoa nở trong góc vườn vắng lẽ ít mặt trời và vắng ong bướm . Chỉ có người khổ công đi tìm thì mới gặp . Da cô trắng xanh, tóc đen lấp láy mà bà mai ca ngợi là tóc mật , bàn tay nở như năm cánh sen , lại giỏi chữ Nho, lại biết làm cả thi phú . Một gia đình cổ Nho như vậy, Minh bước vào sẽ vui lên từng bừng . Ánh đèn dầu làm không khí gia đình dịu mát lâu nay, bây giờ thêm ánh đèn điện chói chang rực rỡ . Nhưng làm sao quay lưng lại, phụ bạc Emilie ?

Minh không có can đảm cãi lời cha mẹ càng không có nghị lực nói sự thực cho Emilie nghe.

Minh trăn trở mãi không ngủ được . Minh cảm thấy mình phạm tội mà không biết xưng tội với ai . Chỉ có Emilie mới tha tội được cho chàng . Nhưng chính chàng không muốn xa Emilie . Emilie yêu chàng bao nhiêu, chàng yêu Emilie bấy nhiêu . Nếu chàng được quyền lựa chọn thì không ai khác Emilie . Chàng đã cảm thấy nàng là của chàng ngay từ phút đầu . Con đường hai đứa cùng đi đã quá xa, bây giờ bỗng nhiên kẹt lối ! Chàng không bao giờ có ý nghĩ xin cha mẹ nghĩ lại về việc cưới cô Sương . Chiều chỉ vừa đã ban, tội nhân chỉ còn ngửa cổ chờ lưỡi dao phạt xuống.

Thầy Giám Thị nghe Minh rọ rạy thì rón rén mở cửa bước đến . Giường của Minh chỉ cách phòng thầy có mấy thước . Thầy cầm chìa khóa to, gõ gõ vào trụ giường, giọng thân mật :

- Sương qua rồi không ngủ được hả mậy ?

Minh ngồi bật dậy . Thầy ngồi ở chiếc giường trống bên cạnh . Hai thầy trò nói chuyện xuyên qua vách mừng . Thầy cứ phác hoạ cuộc sống của hai đứa với những nét cụ thể hơn . Dưới ánh đèn ngủ lơ mờ và bị vách mừng ngăn cách nên thầy không thấy được nét mặt thờ thần của Minh.

Thầy nói chuyện một hồi rồi đứng lên :

- Cách đây hai ba hôm thằng Don Quichotte có ghé thăm tao . Học hết 4ème nó về nhà cưới vợ . Nó khoe với tao nó có một đứa con trai . Mày rồi cũng vậy thôi . Ở ở quen, mai có trận đá lớn giữa hội tỉnh mình với hội Trà Vinh . Cha chả hội này ít nhất cũng có vài ba thằng Thổ . Mình thường chê mấy cú đá bậy là " đá cho Thổ coi " bây giờ Thổ đá cho mình coi . Không

khéo lại thua nó !

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 19

Emilie cảm thấy hạnh phúc tới với nàng càng lúc càng gần, càng rõ nét hơn . Với cái cơ đi gặp để được cô Sầy truyền nghề sư phạm, Emilie đến trường mỗi ngày hai buổi như đi học trước kia.

Thầy Xuyt luôn luôn trêu ghẹo làm cho chàng và nàng càng khăng khít hơn. Minh chỉ trở lại có mấy ngày mà hai đứa đã đi chơi với nhau bao nhiêu lần . Hầu như khắp thị xã không có chỗ nào lỗi dấu chân của hai người . Những lúc đầu Minh hơi ngỡ ngàng vì trong đầu còn lộn cộn hình dáng cô thôn nữ, nhưng chỉ hơn một ngày là Minh đã xua tan nói đi. Minh thấy Emilie gần gũi, thân thiết và hợp tính tình lẫn trình độ với mình . Còn nàng kia, than ôi, một lời chưa trao đổi thì làm sao chung sống suốt đời.

Chiều đến, gặp Emilie, thầy Xuyt bảo ngay:

- Bữa nay đi lên sân vận động nghe !
- Chi vậy thầy ?
- Tụi bay coi Thổ đá banh còn tao tắm pít xin tẩy trần một bữa !
- Dạ, tắm xong, thầy sẽ trẻ lại mười tuổi !

Emilie thủ thủ với Minh:

- Bữa nay ba có đi nữa ! Ba ngồi khán đài A.

Minh nhìn Emilie với cặp mắt lạ lùng. Emilie cười :

- Bộ anh sợ hả ?
- Khộ.ông!
- Thầy Giám Thị đã nói với ba về anh rồi . Ba chịu anh lắm . Thầy hứa bữa nào sẽ dẫn anh tới gặp ba ! - Emilie nói một hơi.

Trước kia háo hức bao nhiêu, bây giờ chàng lại vừa lo vừa sợ bấy nhiêu.

Minh bước đi trên đườngong piste rải than hột đen mà tưởng như trên con đường đầy lỗ chân trâu ở quê mình. Emilie lại trở lên khán đài:

- Ba ngồi ở hàng ghế thứ hai bên trái. Ba bảo em: "Con gái cưng đi với ba đi con!" Em chịu thôi. Ngồi coi nửa chừng hổng lẽ bày chuyện "khát nước" để đi ra hay sao ?

Đi ngang chỗ bọn Yvonne và Thérèse chọc ghẹo mình năm trước, Emilie nhắc:

- Tụi nó nghịch ghê . Hồi đó em mới hơi để ý anh thôi, thế mà tụi nó bắt em phải nói " I love you cho bằng được . Trời trả báo cho nên con Yvonne bị Ông thầy xốt mất . Anh có nghe em không, anh ngó đâu vậy ? Quay sang khán đài cho ba thấy anh chút !

Minh nghe mọc ốc cùng mình , chân bước lóng cóng. Minh ngó sang sân cỏ thay vì đưa tay che mặt.

Emilie cười:

- Bộ anh mắc cỡ hả ?

- Đâu phải, nểng chói quá hà !

- Nểng chói hay sợ "ông già vợ" thấy mặt ? Em đùa vậy thôi, chớ ba đã gặp anh rồi.

- Hồi nào ?

Emilie cười nhí nhảnh:

- Hôm bữa đó !

- Bữa đó là bữa nào ?

- Bữa nào em không biết bữa nào nhưng chắc chắn là có.

- Bữa anh lên văn phòng đóng tiền trường chớ gì.

- Hồng biết !

- Hèn chi... à phải rồi ! Phải ông già mang kiếng cận không ?

- Ông già nào mà không mang kiếng cận ?

- Gương mặt hao hao giống em ?

- Em giống ba chớ sao ba giống em ?

Bỗng có một bàn tay, mọc ra từ đám khán giả như một nhánh hồng.

- Emilie lại đây !

Thì ra Yvonne Nàng ta đứng bên ông thầy . Cả hai đều đội nón rộng vành và mang kiếng mát nhưng Emilie cũng nhận ra ngay vì hai cái bản mặt Tây Dầm giữa đám người Ấn na mít . Emilie lôi tay Minh tới . Yvonne vui vẻ:

- Đây là chồng tao nè Emilie ..! Còn kia là... ?

- Là... gì hả anh ? - Emilie bị Yvonne hỏi bất ngờ nên lúng túng chờ Minh đáp.

Minh cười:

- Thôi mà bạn , biết rồi, còn phá nhau chi !

Yvonne vẫn không buông tha:

- Đâu có phá, nhưng trước khác, bây giờ khác. Trước là học trò, bây giờ là ông Tú, cũng như moa? đây, trước là học trò của anh, bây giờ... Ở hết học trò rồi !

- Lâu nay Yvonne có gặp... - Minh định hỏi có gặp Madeleine không, nhưng lại ngừng ngang vì sợ đụng tới vết thương lòng của người khác.

Nhưng Yvonne đáp suông sẻ:

- Không gặp ai hết . Đứa thì nghỉ học, đứa lên lớp, tản lạc khắp nơi. Mình cũng sắp rời khỏi cái xứ hieu quạnh này.

- Đi đâu ?

Về bên Ăng lơ te ! Ở đây buồn quá . Cái tánh của mình không chịu ở đâu quá hai năm. Mình muốn dưới mắt mình phong cảnh phải luôn luôn mới . Nhất là thích đi tàu hoa? từ Paris xuống Marseilles . Cứ ngủ một giấc mở mắt ra là thấy một cảnh lạ . Anh có đồng ý thế không ?

Đức lang quân của Yvonne này giờ im như thóc, bây giờ có dịp nịnh đầm:

- Cái đó đã hẳn nhiên rồi, em yêu quý.

- Em không thích " Objets inanimés " của Lamartine chút nào. Em muốn vứt tất cả những gì cũ kỹ trong đời em để đón lấy cái mới.

Bỗng Minh kêu lên:

- Bền !

Một tốp cầu thủ đang lơ nhố ở góc sân hí hoáy buộc dây giày và chạy tới chạy lui , quơ tay quơ chân để lấy trớn chuẩn bị ra sân. Một cái đầu ngẩng lên nhìn ra phía Minh:

- Bền! - Minh gọi lần nữa.

- Đúng anh rồi. - Emilie tiếp.

Bền chạy ra reo mừng:

- Mừng ông Tú Minh.

- Sao mà biết?

- Bảng vàng niêm yết ở cổng trường kia kìa.

- Thầy Giám Thị nói lâu nay mà không ra sân cỏ nữa !

- Thì tao về nhà đá banh buổi với trẻ em chứ sao !
- Không đi Rạch Giá, Bạc Liêu nữa à ?
- Hội tuyển B Nam kỳ mời tao, nhưng tao không đá. Ở nhà đá banh lông nhà.
- Mà lập hội dưới đó hả ?
- Không! Banh lông này tao đá một mình !- Rồi quay lại góc sân lôi tay một nàng dắt tới- Đây, banh lông của tao đây. Tao "sút cú nào" bà Jeanne d Arc ôm trọn ! Banh... sắp bể rồi đó.
- Liễu !- Emilie kêu lên rồi chạy vào. Hai người bạn cũ ôm choàng lấy nhau.

Bến tiếp với Minh:

- Ngạc nhiên hả ? Không có gì lạ, sau đám cưới chị Mi, tao làm đám hỏi. Hỏi rồi cưới vậy thôi. Mà biết cái tánh tao mà, hễ bóng trong chân thì "sút". Mà có chắc vô "gôn" mới "sút". Hơn nữa ông "via" tao muốn cầm chân tao ở nhà với sợi dây làm bằng cái lá Liễu.
- Mà hay thật !

Bền chạy lại thùng nước chanh múc hai ly đem lại:

- Mời ông Tú bà Tú giải khát với "tụi em" đi. Lâu quá không gặp. Tưởng biệt tích luôn chứ. Mà cũng may, bữa nay đá với Thổ Trà Vinh nên ông Cò Caraie và thầy Năm lôi tao lên "khắc" chân với tụi nó. Mà coi kìa, đội Trà Vinh đó, thẳng nào thẳng nấy đen kịt như than đước.

Liễu nói sang:

- Sau trận này em vứt ba cái đôi giày đó hết. Em không có cho đá nữa. Nhiều trận đá chơi xấu lắm anh à ! Hồi trước em thích, không hiểu sao bây giờ em ghét đá banh ghê!

Bền vẫn giọng cà rỡn:

- Mà thấy chưa Minh ? Tao nói đâu có đó mà. Nếu mà cứ nhút nhát thì đâu có ngày nay. Mà chừng nào " un et un font un (một với một là một) đấy ? Hai bạn phải kiến tạo cái đầu heo nọng đó nha ! Liễu, em ở đây với hai bạn mình nghe. Anh vào dượt sơ mấy cú để chút nữa khỏi " đá cho Thổ coi !

Bền bước lại hôn môi hôn má Liễu và bảo:

- Đừng lo nghe bà bầu. Em cứ hoan hô mạnh đi. Hội tuyển A Nam Kỳ anh còn phá lưới, sá gì cái hội "đuôi cà then" này.

Rồi Bền quay lại bước đi oai vệ như viên tướng xuất chinh. Để cho Emilie và Liễu tâm sự với nhau, Minh đi đến tìm chỗ ngồi sau khung gỗ. Chàng xem cầu thủ chạy lao xao trên sân cỏ, theo dõi trái banh từng lên rồi xuống ! Chân đá, đầu đội liên miên. Quý mậ vẫn giữ gôn . Xệ, Xùng, Từng vẫn oai vệ xông xáo, nhưng chàng xem không lý thú như ngày trước.

Mặc dù chàng cố xua đuổi hình dáng cô thôn nữ, tâm trí chàng vẫn luôn bị ám ảnh. Như mặt trăng dưới đáy ao. Nhặt một hòn đá ném nó tan trong chốc lát rồi cũng tụ lại y nguyên.

Chàng có nên nói thật với Emilie chẳng ? Nói thì sự gì sẽ xảy ra. Không nói thì sự gì sẽ xảy ra ?

Bỗng trong sân, đội Trà Vinh bị cú phạt góc. Liễu kêu và vỗ tay lia:

- Anh Minh, anh Minh coi anh Bền chặt coc ne! Tuyệt lắm !

Bền ôm trái banh hiên ngang bước ra đặt ở góc sân. Trong lúc chờ đợi tiếng còi của trọng tài, Bền chạy ra chỗ Liễu. Liễu rút khăn tay lau mồ hôi cho chồng. Bền vừa thở hổn hển vừa nói trong tóc Liễu:

- Em coi anh chặt cú này nghe. Trái banh sẽ rơi đúng trên sà ngang đồng đồng hai ba cái rồi rớt xuống ngay lặn vôi. Bên mình chỉ cần lấn thẳng "gôn" là ăn.

Rồi Bền hôn Liễu:

- Hôn anh đi, anh sẽ hên ! Chụt! Chụt!

Emilie nhìn bạn. Khi yêu người ta có một ngàn cách làm cho nhau hạnh phúc. Và Emilie cảm thấy cái hạnh phúc của Bền-Liễu là cái hạnh phúc của Minh-Emilie đang gần kề. Emilie thỉnh thoảng liếc nhìn cái bụng của Liễu . Nàng sức nhớ tới trong nhật ký có những chữ Nguyệt và Qưới viết tắt và nàng cười một mình.

Tan trận đấu , Bền xách túi du lịch ra sau khán đài thay quần áo rồi trở lại đi với Minh trong lúc Liễu và Emilie đứng đĩnh đạc nhau ra cổng.

- Sao, vô "gôn" rồi chứ ? - Bền cười ngỏn ngoẻn hỏi Minh.

Minh làm thinh , Bền vừa lau mồ hôi vừa tiếp:

- Mà phải "sút cú pho! làm bàn, đừng có lừa qua lừa lại trước mặt thành

hoài người ta cướp mất banh. Có khi kẻ thủ thành cũng muốn mày "sút" để người ta biết tài mày và người ta ôm để mày biết tài người ta . Mày nên hiểu như thế. Hai năm rồi mầy ! Mầy phải noi gương tao kia kìa ! Hai bên đã đồng hè vô sân cỏ rồi thì phải đu... ụng cho nhoáng lửa ra.

Minh thở dài. Nghe bước đi lạo xạo đường piste trái đá nhuyễn. Minh tưởng như gót giày có gu của chàng cầu thủ cào trên da mình. Minh thở dài:

- Mày làm đám cưới hồi nào vậy ?

- Chỉ sau chị Mi vài tháng thôi.

- Mày tài thiệt!

- Con Mad trở về với thằng nỡm của nó, tao vừa buồn vừa mừng. Buồn vì trái tim trống hoang, còn mừng vì thoát khỏi ma trơi mà không bao giờ hát " Si tu reviens " (Nếu em trở về)

- Sao mày nói nó yêu mày tận mạng và hứa không ngó mặt tên Sở Khanh?

- Khi người ta hứa nghĩa là người ta đang nói láo ! - Bền nói bằng tiếng Pháp - Promettre c est mentir ! Bất cứ trong lãnh vực nào. Mầy hiểu không ? Nhất là trong tình trai gái !

- Ai bảo mầy vậy ?

- Tiểu thuyết ta và tiểu thuyết Tây. Hì ! Bởi vậy nên mới có các vụ Graziella, Paul et Virginie, Lan và Điệp v.v..

Minh lại thở dài sườn sượt. Bền vẫn hăng hái tiếp nhưng thấy hai nàng đứng chờ ở phía trong cổng thì Bền vẫy tay:

- Liễu! Em ra ngoài ngồi ở lều giải khát của bà Sấm Lai Bửu Liên chờ anh... - rồi quay lại Minh - Bà Bầu tao bây giờ chịu phép rồi . Mày thấy chưa ?

- Tao không ngờ mày chuyển bại thành thắng được như vậy đối với bà Liễu.

- Buổi tối còn Mad cho tao " ô rờ lui tao về trường gặp " nàng đi xe đạp tới dốc. Tao nắm bánh xe ngay và bảo : "Liễu, anh yêu em!" . Hà hà. Hồng biết Lê Văn Trương hay tao nói mà tao nhớ hoài! Hà hà...

- Nói gì ?

- Lấy đàn bà trị đàn bà !

- Nghĩa là sao ? Tao không hiểu gì hết.

- Mà mày cứ lo gạo bài nên không đọc tiểu thuyết . Có khi một ngàn bài "Ăng rệp" Vật lý, Sử ký không bằng một câu nói của văn sĩ đem áp dụng ra ngoài đời nghe mày ! Những cái thứ đó học tới trình độ nào mới xài được thì tao không biết, nhưng cỡ tao bây giờ chỉ để dạy học trò kiếm xụ Có thuộc lòng cũng vô ích.

Bà Bầu Liễu bưng hai ly nước chanh trở vô cho lang quân và khách. Bền xuýt xoa:

- Anh gặp bạn quên cả khát. Merci Madame Bền ! - Bền vừa nâng hai ly nước vừa nói tí lía - Em ra ngồi chơi chút đi hoặc dắt cô "bạn" dạo quanh đài chiến sĩ. Chút xíu anh ra hôn em trăm cái.

- Nửa giờ thôi à ! em mỏi chân lắm.

-Ừ, anh sẽ ra đón em vào phút thứ hai mươi chín rưỡi - Bền hôn gió vợ rồi quay lại Minh... - Người ta nói "đạp gai lấy gai lể " , mình bị đàn bà con gái phụ bạc thì tìm đàn bà con gái mà yêu thì "vết thương lòng" sẽ lành lại ngay, mày biết không ? Buông con Mad tao quơ ngay bà Liễu. Ban đầu bà hặc hỏi xỉ vả tao cả buổi trời, rồi ngày sau làm giận làm hờn. Tao một mực chối quanh giữa tao và Mad chỉ là tình bạn ngây thơ, trắng tinh như hai tờ giấy mới mua vậy. Và thề thốt nữa chớ.

- Thề gì ? - Minh lôi tay Bền ngồi ở một băng đá ở cạnh hồ tắm đang vui rộn rã.

- Thề rằng anh chỉ yêu em. Em là hoàng hậu của lòng anh, như các ông văn sĩ viết linh tinh trong sách. Trời , đọc tiểu thuyết là để nhớ những câu văn hay, để xài hoặc để làm theo. Mà không thấy tao ngáp phải con ruồi to tướng hồi năm sao ? Tao đâu có đọc hết Paul et Virginie , tao chỉ xem kỹ mấy chỗ cô cậu hái hoa bắt bướm và mùi mẫn với nhau thôi, rồi tao đoán mò là thằng Paul tương tự, chẳng ngờ trúng tầy nên bà Pottier cho tao điểm tối đa Không ngờ, ai ngờ tao với con Liễu yêu nhau, cưới nhau. Tuyệt chưa ?

- Ai mà cũng bồ được và cũng yêu được hết ráo.

Bền hớp ngụm nước chanh và lắc đầu:

- Đúng vậy mà cũng không đúng vậy !

- Mới đi cặp với con Mad lại tỏ tình với con Liễu.
- Là vì con Mad bỏ tao. Tại nó không phải tại tao! Khi yêu nó tao cũng yêu hết sức hết lòng. Nó biểu gì tao làm nấy. Nó bảo tao đọc "Une vie" tao đọc Une vie , nó bảo tao đọc "Nuit de Noces " , tao cũng đọc... Chẳng những đọc mà còn làm theo nữa chứ.
- Làm theo cái gì ?
- Théorème réciproque (Đau khổ vì yêu, lấy yêu mà trị đau khổ!) .Nếu không vậy thì còn thuốc gì hiệu nghiệm ? Nếu tao không yêu được Liễu thì cũng phải yêu người khác. Tao không như cô Rempailleuse của Maupassant , cũng không làm Duval của A Dumas fils . Tao là tao: Thăng Bền !
- Mà không tính chuyện thủy chung sao ?
- Có chứ ! Tao yêu ai cũng thủy chung cả. Khi tao yêu người này thì tao chẳng hề dấn dớ với người khác. Lúc tao yêu Mad thì tao chỉ yêu Mad. Nhưng khi không yêu nó nữa hoặc nó không yêu tao nữa, thì tao yêu người khác. Và khi yêu người khác thì tao không bao giờ trở lại yêu Mad. Đó là thủy chung của tao. Cô Rempailleuse yêu thằng Chouquet và đau khổ tới chết mà nó chẳng thèm đáp lại, còn Mr Duval thì đào mả người yêu để nhìn lại mặt. Và chỉ xem được cái thây ma thôi rồi . Tao không phản đối họ nhưng tao không làm theo họ hoặc cho đó là những điều sáng suốt . Yêu là một sự hùn hạp tình cảm một cách chân thành. Bên này bỏ ra bao nhiêu , bên nọ góp vào bấy nhiêu. Không có cái lối xách gói chạy theo van xin mà không được!... Bền mở cái xắc ra lấy mấy quyển tiểu thuyết đưa cho Minh . Mà có đọc thì đọc "Tiếng hát giữa rừng khuya" của Tchyra , " Kho vàng Sầm Sơn " của Thế Lữ , " "Lá ngọc cành vàng" của Nguyễn Công Hoan. Minh cầm lấy , lật vào bên trong liếc sơ, để trên đùi, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:
- Tchyra là nghĩa gì ? Trong tiếng Việt mình không có cái chữ lạ lùng này !
- Thế mà nó có nghĩa rất hay.
- Nghĩa gì ?
- Tao đánh liều, một bữa nọ tao chặn đường hỏi Giáo Sư Long, ông ta bảo đó là các chữ đầu trong một câu nói của tác giả quyển sách " Tôi chỉ yêu

Alice " hoặc là " Tôi chẳng hề yêu ai ". Không biết lẽ nào ! Mấy ông văn sĩ thi sĩ cầm chữ nghĩa trong tay, muốn viết sao thì viết, càng bí hiểm càng nổi tiếng. Độc giả không hiểu cũng mặc kệ.

- Alice là ai mà ông chỉ yêu Alice ?

- Ai biết được. Thì cũng như mày bảo tao:" Tôi chỉ yêu Emilie " vậy ! Nếu mày viết sách thì bắt chước ông ký là " Tchyem " cho thiên hạ điếc con ráy chơi ! "Tôi chỉ yêu Emilie" hay cũng có thể hiểu "Toi chẳng yêu em" . Hì hì..- Bền quay ngoắt lại - chắc bà bầu tao đang sốt ruột ! Sao? Chuyện của mày tới đâu ? Các ẩn số đã tìm ra hết rồi phải không ? Nếu có thể, nói cho tao nghe với.

Minh lại thở dài. Bền đoán có chuyện gì không suông sẻ. Nếu êm xuôi thì Minh đã xỏ bầu tâm sự ngay cho Bền rồi. Đợi Bền hỏi lần nữa chàng mới đáp:

- Xuôi thì cũng xuôi, nhưng đang mắc cạ.

Bền ngạc nhiên nhưng chưa kịp hỏi thì Minh bảo:

- Ba má tao không đồng ý !

Bền cười nhạt , rồi nói ngay không cần suy nghĩ:

- Đó là cái công thức của thời đại này. Con trai đi học ở tỉnh thành có mèo văn minh bận đồ một thoa son đánh phấn, các ông via không ưng , bắt cưới vợ nhà quê môn đăng hộ đối. Con trai không nghe, bỏ nhà đi ở với mèo trên tỉnh. Đó là solution một (giải pháp), solution hai là con trai nghe lời ông bà già bỏ con mèo mướp, cưới con mèo mun, làm con mèo mướp đi tu, tự tử v.v..Do đó có các tuồng cải lương diễn ở rạp Nam Xuân cho mình coi thường xuyên. Solution ba là con mèo mướp đã ôm banh lông mà bị chàng trai phụ bạ cưới vợ. Mèo mướp để con đem cho nhà thờ. Hai chục năm sau người cạch mới đi tìm gặp con, lại gặp trắc trở sao đó, rồi cha con đấu boanha, lông rông qua cửa sổ. Do đó mới có những tiểu thuyết kiếm hiệp hai xu một cuốn. Mày nằm ở solution nào ?

Minh thuật lại chuyện nhà, Bền nghe xong cười ngất:

- Trường hợp của mày dễ ị hà ! Nó nằm trong solution một , nghĩa là con trai không nghe lời cha mẹ, bỏ nhà đi xây tổ uyên ương với cở trên tỉnh. Chỉ có vậy thôi.

Minh xua tay:

- Tao không có can đảm làm cho cha mẹ tao buồn và tao mang tiếng là thằng con bất hiếu.

- Để một đứa cháu nội dắt về là bất hiếu trở thành có hiếu ngay mà ạ!

Minh lòng bùng lỗ tai. Ghê gớm như trời sập. Minh không có gan.

Bền bảo:

- Nếu mà không dám thì đi solution ba

- Tao cũng không thể làm như vậy được.

- Thì làm sao ?

- Theo mà thì làm sao ?

- Ông via tao rất dễ tính. Làm sao thì làm miễn có cháu nội cho ông thôi, kể đó là ở nhà coi ruộng vườn cho ông. Nội vườn dừa cũng đã ba mươi mẫu, còn ruộng, tao không biết có bao nhiêu, nhưng tao cũng không ở tại xứ, mà tao sẽ đi Rạch Giá.

- Chừng nào đi ?

- Bà Liễu đập bầu xong, cứng cáp, tao với bà đi. Bà không dám cho ông "trung phong" đi một mình...

- Hề hề! Vì sợ cú "lộn lèo" nguy hiểm của ông phải không ?

Bền lảng sang chuyện khác:

- Ông già vợ hệt của tao đúng là Tây mẫu quốc, ông lúc nào cũng khen tao. Trước kia, thấy tao lui tới với con Mad, ông ngó tao có nửa con mắt. "Thằng Annamite" nào vậy ? Nhưng sau khi ông biết con Mad đã cho "bóng tao lọt lưới nó" và tao cũng không chém chạy thì ông rất thích tao. Ông hứa sẽ cho tao đi Tây, hứa tìm ruộng cho tao làm... chủ.

- Nhưng khi thằng chồng con Mad sang ?

- Nó sang ông vẫn chơi điếu. Trước kia con Mad định cưới tao, ông bảo "Tốt!". Bây giờ tao bị con Mad cho "lui ghe", ông cũng gật gù "très bien". Nhưng ông muốn tao đừng lui tới nữa gây rắc rối cho gia đình ông. Tao tỏ ra "đứt đoạn tơ lòng" nên ông vẫn giữ lời ước cũ. Vậy đó! Tao sẽ đi Rạch Giá nhưng không lập nghiệp ở dưới cái xứ Kinh Xáng Xà No, Xà Beng, Xà Búp gì đó, mà tao xuống bán cái rột rồi hốt bạc về trên này mua ruộng cho mướn, và lập thêm vườn dừa hoặc làm việc khác. Tao sẽ làm hăng xà bông,

vừa dừa khô, vừa miễn gạo bán cho xe đồ. Như vậy tao có thể áp dụng ba cái công thức hoá học vào nghề nghiệp được. Tao năm nay 25 tuổi , tuổi con gà. Ba tao bảo "con gà chỉ ăn khi nào nó bươi " . Mặc dù đứng trong thúng lúa đầy tràn, nó vẫn bươi tung toé ra mới ăn, chứ không khi nào chịu đứng yên mà ăn nọ Ông già tao chỉ lo tao bươi phá chứ không làm ra của, nên không muốn cho tao đi xa nhà là vậy đó.

Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Tao nhất định không cưới vợ !
- Nhưng mày đã bước vô vòng của người ta rồi. Đã hỏi thì phải cưới. Con Emilie biết chuyện đó chưa ?
- Ai nói mà biết. Chắc hay được tin đó, nàng sẽ đi tu.

Bền cười xoa:

- Không có đâu mày ơi ! Mày nhảy ra thì không thằng này cũng thằng khác nhào vô Sở dĩ thằng Tartuffe thằng Lạc Philo đứng ngoài là vì mày đang ở trong cấm địa , chứ mày forfait thì tui. nó ào tới liền. Con gái đâu có khi nào như khung thành bỏ trống mà luôn luôn có cầu thủ vờn bóng trước mặt. Khung thành không có thủ thành là sân bóng hoang.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 20

Đèn đuốc sáng choang. Cô dâu chú rể lần lượt làm lễ gia tiên. Mọi việc đều hoàn toàn như ý đối với chàng trai lẫn nàng gái từ đầu chí cuối, không một chút phật lòng. Ông Nhì, người được ông Hương cắt đặt lo việc lễ nghi lấy làm hãnh diện cho cá nhân ông lẫn cho thân tộc.

Ông đứng trước bàn thờ, tuyên bố:

- Tôi thay mặt cho nhà gái công nhận kể từ nay cháu Minh là con rể nhà này và cháu Sương thuộc về gia tộc của anh Tư chị Tư và là vợ chánh thức của cháu Minh - Ông còn thêm một câu chữ Nho cổ điển để chấm dứt buổi lễ chánh thức và cũng là lời khuyên cô Sương - Tại gia tòng phụ, Xuất giá tòng phu v.v...

Bữa cơm đãi chàng trai vô cùng thịnh soạn. Đó là kết quả của những thiên tài làm bếp bên nàng gái. Đám cưới trưởng nam của ông Hội Đồng mượn bếp Tây ở Sài gòn xuống nấu. Họ chở đồ đạc vật liệu ba xe cam nhông, từ miếng thịt, hột tiêu đến cái nĩa, cây xĩa răng, không xài món gì của gia chủ. Tiệc xong họ gom tất cả bỏ lên xe đi về. Sang thì sang thật nhưng có những món lạt nhách nuốt không vô Còn đám gả cô Sương thì do bếp nhà nấu thiệt vừa miệng. So lại cũng đâu có thua đám kia.

Mấy chục phát pháo tre và một dây pháo nôi nổ vang đón chào khách chàng trai tới, bây giờ cũng lại bằng ấy tiếng pháo tiễn cô dâu về nhà chồng.

Bà Sáu chạy tới chạy lui bận rộn. Bà phải trở tài của bà mai xuất chúng cho khách khứa thấy để bà còn được nở mặt nở mày hơn trong những cuộc xe duyên sắp tới.

Bà mặc áo xuyên, tóc bới bánh lái ghim cây trâm vàng có hình bướm bướm, tai bà lấp lánh đôi bông chuỗi, môi tươi cổ trầu như thoa son. Bà đã bắt được mấy mối ngay trong bữa cơm.

Cô Sương mặc áo vàng thêu bông trắng, bên ngoài khoác áo thụng xanh, đầu đội nón dừa quai thao cũng màu xanh lòng thòng, đặc biệt nhất là đôi bàn chân nhỏ xíu của cô mang đôi giày cườm "phượng đầu hài" (là đôi

giày mũi nhọn giống như đầu con phượng), tóc cô thay vì kẹp như hôm đám hỏi, này được bà Sáu bới lên và cái chiếc trâm vàng "phượng kiêu" có hình đầu và đuôi phượng chạm thật khéo và đây là của gia bảo, lần đầu tiên được đem ra dùng cho cô.

Bà Sáu trang điểm cho cô dâu và khen lấy khen để:

- Cháu tôi có thua gì công chúa "Thại" Ba không ? Phải có phượng liền cho cháu tôi đi kìa mới xứng.

Mà thật, cô Sương rất đẹp. Mình hạc xương mai, đi đứng yếu điệu, chỉnh tề, phải thế con nhà gia giáo. Bà Sáu dìu cô ra tận bến sông, chống nạnh hai quai, vo vo cặp môi:

- Cầu ai bắc có đóng đinh không ? Kéo cầu tre lắt léo gập ghình cháu tôi khó đi đó nghe ! Lỡ mà nó vấp trầy cái móng chân là tôi kiện tới "tà" áo đỏ !

Những câu nói không dứt và duyên dáng của bà làm cho mát lòng cả hai bên đàn trai lẫn đàn gái. Cô Sương bước từng bậc thang xuống thuyền trong lúc bà Sáu tay dắt, miệng nói:

- Tuy không có phượng liền nhưng có ghe hầu rước cháu về nhà chồng. Kìa chiếc ghe mới sơn, cửa chạm lại gắn bông hoa nào có khác gì ghe hầu của Cai Tổng đâu! Nước xuôi thuyền cũng trôi xuôi; Phụ tùy phu xướng một đời hiển vang nghe cháu... Sương !

Chiếc ghe hầu dành cho cô dâu chú rể, bà mai và suôi trai (còn suôi gái thì chỉ đưa con ra bến, không đưa tới nhà rể, vì làm như vậy có nghĩa là đưa đi rồi lại rước về, không tốt cho gia đạo).

Một chiếc ghe lớn dành cho cả khách đàn trai đến rước dâu, đàn gái đưa dâu. Bà Sáu nói với Minh:

- Cháu nhớ không. Hôm đám hỏi, lúc về thì nước ngược, còn bây giờ rước dâu thì nước xuôi rí thấy chưa ? Bác nói là vạn sự khởi đầu nan. Nước lớn là điềm tốt chứ không phải chơi đâu !

Ghe rời bến đã xa mà câu văn trên miệng bà Sáu vẫn còn như nước chảy:

- Không ai được như cháu nghe Minh. Đám hỏi với đám cưới chỉ cách nhau có một tháng mấy ngày.

Minh không nói một lời từ lúc bước xuống ghe đi rước dâu cho đến ngồi

cận cô dâu trên đường về nhà.

Chàng không có cách nào chống trả hoặc trì hoãn như đã dự định lúc gặp Bền: "Tao cương quyết không cưới vợ !" Định bụng sẽ tìm cách thừa với ba má trở lên dạy học. Rồi ở luôn theo kế hoạch của Bền. Nghĩa là chối bỏ cuộc hôn nhân ở quê nhà và cương quyết thành vợ chồng với Emilie Tiếng của Bền còn văng vẳng bên tai chàng:

"Dắt một đứa cháu nội về là hết bất hiếu".

Minh thấy Bền đã rất sáng suốt vẽ lối cho Minh.

Đối với Emilie , chàng nhất mực giữ kín và dặn kỹ Bền không phụ nhĩ cho Liễu. Là bạn gái, họ sẽ không giấu nhau những chuyện như vậy.

Hôm từ giã nhau ở bến đò, Emilie tỏ ý muốn cùng đi với Minh , nhưng Minh tìm cách nói xa nói gần và doa. sóng doa. gió để ngăn cản nàng. Và nàng đã không giữ ý định ấy được lâu, không phải vì nàng sợ sóng gió - người ta đi được, mình đi được- nhưng nàng ngại Minh cho nàng quá xốc nổi, hơn nữa, Minh bất ngờ dắt một đứa con gái về nhà không được sự cho phép trước của gia đình, cha mẹ Minh sẽ nhìn mình với cặp mắt nào ? Ngoài ra , ba má Emilie sẽ không cho nàng đi như vậy. Bao nhiêu chuyện bủa vây làm cho nàng không còn hăm hở nữa. Biết bao nhiêu việc trên đời mình định làm và nhất định sẽ làm được phăng phăng, nhưng vì hoàn cảnh, vì luân lý, vì nợ kia chẳng chéo mà đành thối lui.

Minh biết lần chia tay này làm cho nàng buồn lắm. Chàng còn buồn hơn nhiều vì phải đối diện với một tình huống mới và nhất là phải nói dối nàng, tuy chàng biết trước một ngày gần đây chàng sẽ phải nói thật hoặc nàng sẽ biết hết sự thật.

Emilie cứ quẩn quít bên chàng không muốn rời tay chàng một phút. Con trai trước khi được con gái yêu thì sôi nổi, nhưng khi đã được yêu rồi thì bớt đi cường độ; trái lại, con gái say đắm hơn . Hèn chi bà mẹ Virginie đã dặn con gái, đừng cho Paul biết Virginie yêu Paul. Cái tâm lý đó còn đúng mãi cho đến khi nào không còn tình yêu trai gái nữa.

Nàng hỏi Minh nhiều lần và lần nào cũng bắt Minh phải hứa chắc:

- Mấy ngày anh lên?

- Mười bốn ngày.

- Mười bốn ngày mới xuống đò hay là ngày thứ mười bốn anh đã có mặt ở bến này ?

- Em muốn thế nào anh theo thế ấy !

- Em không muốn xa anh! - Emilie nghẹn ngào.

- Anh chỉ yêu em. Nếu em không là vợ anh thì không ai cả.

- Em cũng vậy. Nếu chúng mình không thành duyên nợ thì em ở vậy suốt đời.

Mũi đò từ từ quay ra. Minh có cảm tưởng như hàng ngàn sợi tơ trỉ náu chàng lại, nhưng rồi không giữ nổi, phải đứt lìa.

Minh dùng tình yêu Emilie như vũ khí hữu hiệu để chống với nghịch cảnh, không có gì có thể làm trở ngại bước chân chàng tiến tới và sánh vai với nàng trên đường đời.

Nước mắt của Emilie làm chàng đau khổ. Nàng đã khóc vì ta.

Nhưng than ôi! Bao nhiêu dự định của chàng đều tan vỡ mau chóng và dễ dàng. Hôm chàng vừa bước chân về tới nhà, thằng Bảo nói ngay:

- Ba má đã sửa soạn xong hết rồi.

- Sửa soạn cái gì ?

- Đám cưới anh chớ gì nữa!

Minh sửng sờ ngơ ngác. Té ra hôm đám hỏi xong ngồi dưới xuồng nghe bà Sáu nói đàng gái thách cưới sớm. Minh tưởng là không thể như vậy được, nào ngờ chuyện đó lại trở thành sự thật như một cơn gió vèo qua.

Thằng Bảo trở các thứ vật dụng để chứng minh lời nó nói:

- Ba để cho anh đi giày tây chớ không đi giày hàm ếch. Áo thun xanh đã thỉnh trong đình đem về kia. Khăn đóng đó, ba đợi anh về đội thử coi có vừa không. Còn khay trầu rượu cất trong tủ. Cái quả sơn là để dành đám giờ mâm trầu.

Thôi thế là hết ý chí. Dứt tình yêu. Minh như con chim bị nhốt vào chiếc lồng luân lý: " Áo không mặc qua khỏi đầu.". Từ xưa tới nay vẫn thế. Minh không dám buông một lời tỏ ý không hài lòng với ba má. Minh biết ba má, các em đều lam lũ, chỉ có Minh được đi học. Ba má muốn chàng thành danh thành tài lúc ba má tuổi già. Minh không muốn làm đứa con cãi lời cha mẹ từ thuở nhỏ đã học " cá không ăn muối cá ươn"

Đêm sắp đi làm rồi, Minh bỗng đổi tánh, đang lăm lì ít nói ít cười, Minh vui hẳn lên, pha trò với thằng Bảo, dịu ngọt với Mẫn, Thiệp và tỏ vẻ rất ngaon ngoan với ba má như một đứa con nít. Minh lau chùi chân đèn trên bàn thờ và tưới hàng bông vạn thọ trước sân.

Cuộc đời chuyển động quá nhanh. Mới ở bến đò từ biệt Emilie và hứa hẹn sẽ trở lên mà bây giờ đã có vợ !!

Chàng ngồi bên cạnh cô nàng mà ngẩn ngơ tâm sự. Không dám cử động vì sợ đụng nàng. Không biết nói câu gì vì không biết cái gì để nói. Hỏi thăm gia cảnh bên nàng ư ? Chàng đã biết cả rồi. Hỏi nàng có yêu chàng không ư ? Chắc chắn là nàng không yêu chàng bằng Emilie !? Minh cũng không dám nhìn kỹ nàng. Sợ chỉ là một cái bóng mờ trước mắt chàng bên cạnh Emilie . Hai người sẽ hoá đá mất nếu không có bà Sáu lúc nào cũng tô vẽ tương lai của hai người:

- Chồng rành chữ Tây, vợ giỏi chữ Nho, đẻ con ra chín, mười tuổi đã đồ trạng cho mà coi. Tui dám chắc hội đồng, cai tổng, cũng không bằng anh chị đó, anh Tư chị Tư.

Bà Tư hoàn toàn thỏa? mãi về việc cưới dâu, chờ đợi câu khen của bà mai để đáp lại, nên nói ngay:

- Đó là nhờ công cán của chị, chứ vợ chồng tôi tài hèn đức mỏng đâu làm nổi việc lớn như vậy.

Bà Sáu lại tiếp:

- Anh Hương giỏi chữ Nho chắc ảnh đã tính việc đặt tên cho cháu ngoại của ảnh, cháu nội của anh Tư rồi chứ gì.

Câu nói vô tình của bà Sáu làm Minh giật mình. Đã có lần Emilie thủ thỉ với Minh rằng nàng đã để ý mấy đôi giày và áo đầm của trẻ sơ sinh bày bán ở tiệm may. Và nàng thủ thỉ với chàng sau khi gặp Liễu: "Em phải có con! Không có con em chịu không được. Thà nghèo mà có con hơn là giàu mà trụi lủi rồi đi xin con người ta!" Vui miệng , nàng lại kể truyện "Aux champs" (Nơi đồng quê) của Maupassant cho Minh nghe. Rồi lại hứng thú bảo: " Nếu mình có con gái trước thì đặt là Nguyệt, còn con trai thì đặt là Quới . Anh biết tại sao không ?" . Minh hôn Emilie thay câu trả lời.

Nhưng bây giờ hoa nguyệt quới ở Ngã Ba đứng đó chờ đợi gầy mòn, rũ

xuống , làm sao chàng còn hái tặng nàng được nữa.

Đám thuyền rước dâu về đến nhà thì đúng bữa cơm chiều. Mọi lễ nghi theo cổ tục được giữ trọn vẹn gần như hồi thời đám cưới ông Tư bà Tư cách đây hai mươi hai năm. Ông bà lấy đó làm điều hãnh diện với xóm làng.

Kiêu hãnh hơn nữa là các vị thầy học cũ của Minh từ các lớp Đồng Ấu, Dự Bị, Sơ Đẳng trường làng đều có mặt, ông thầy Xóm nay đã ngoài bảy mươi vẫn chống gậy đi tới dự và đọc tặng cho đôi tân hôn một bài thơ Đường luật, lấy ý trong bài quốc văn " Carrot về thăm thầy cũ".

Còn vị thầy lớp Dự Bị thì đọc lại bài học thuộc lòng mà ông đã dạy cho Minh hồi thuở trước:

" Ngon là mật mỡ tốt: vàng con!

Vì học mà nên ở các con

Sôi kinh nấu sủ, con bền chí

Ngày nay rạng rỡ cả tông đường "

Buổi tiệc chánh thức chấm dứt, ông Tư bà Tư mời vị kỳ lão trong làng tám mươi tuổi, có mười bốn con, sáu mươi cháu nội ngoại mà hai vợ chồng một kèo một cột đều còn khoẻ mạnh, ngũ đại đồng đường vào buồng trái chiếc chiếu bông Cà Mau lên giường cho cặp tân hôn và chúc " một cây cù mộc, một sân quế hoè".

Làm xong nhiệm vụ thiêng liêng, ông cụ lui ra thì ông Nhì mang một gói giấy hồng đơn buộc bằng dây kim tuyến vào để trên giường rồi thưa với thân mẫu chàng rể:

- Tôi là chú ruột của cô dâu. Anh chị tôi phó thác cho tôi mang vật mọn này đến tặng cho vợ chồng cháu tôi trong đêm hợp cẩn!

Rồi ông mở gói, cầm đưa lên, xổ ra. Đó là một tấm lụa đào dài chấm đất, bề ngang chừng bốn gang tay. Ông nói tiếp:

- Trên tấm lụa có dệt hai câu, mỗi câu gồm bốn chữ Nho!

Ông Nhì đọc xong đưa cho bên đàn ông treo trên cửa buồng. Rồi mọi người lần lượt rút lui giữa niềm hoan hỉ của gia quyến.

Bà mai lấy làm hãnh diện về cái thành tích mình vừa đạt được là se duyên cho cặp trai tài gái sắc, nhưng , mặc dầu cái miệng của bà ít khi "kéo da non" bà cũng biết giữ ý giữ tứ, nên đôi khi bà cũng kín đáo.

Đám cưới hoàn mỹ, ông Tư bà Tư mời bà ở lại để trao bạc và quà vật đền ơn... thì bà xua tay nói ngay:

- Ối ! Ổn nghĩa gì anh Tư chị Tư, tôi nối dây Tần Tấn được cho hai cháu, hai bên được dâu hiền rể thảo là tôi mừng rồi. Cho tôi cái đầu vịt gặm chơi là đủ, đầu heo đầu bò làm gì !

Nói xong, bà rút cục thuốc xĩa qua lại rồi nhét lên mép thù nộ một cục nhu bị kiến lửa cắn , lắng nghe bà Tư nói gì để đối đáp.

Bà Tư lấy ra tờ giấy bạc chưa xếp, đặt trên bàn và nói:

- Chị Sáu cầm chút xiu này thêm thì vợ chồng tôi mới an dạ.

Bà Sáu liếc thấy hình "con công" xoè cái đuôi to tổ bố trên tờ giấy bạc thì hài lòng lắm, nhưng còn dùn thẳng:

- Tui nói tui không nhận là tui không nhận. Ép dầu ép mỡ, ai nỡ ép mai ! Ăn nhiều hết lộc của con cháu, hết duyên mai mối của tôi sao ? Tôi với chị còn nhiều dịp mà!

Bà Tư nghe bà mai nói vậy thì hiểu ý, bèn cười:

- Tôi còn hai đứa con gái với thằng út rồi cũng nhờ chị chớ ai vô ?

Bà mai bắt lấy mối ngay:

- Con em kể cậu Minh được mấy tuổi rồi ?

- Mười tám.

- Sao chị để thừa vậy. Trai đầu lòng hăm ba mà trường nữ có mười tám, bộ anh Tư hồi đó có bà nhỏ sao ? Hí hí !

Ông Tư cười:

- Có chứ! Có tới hai bà lận. Một bà lo nấu nướng, một bà thì tối giữ mừng.

- Giữ mừng rồi đi ra hay ở luôn trong mừng đó hả chị Tư ?

Cả ba cùng cười. Bà mai hỏi tiếp:

- Còn con nhỏ kế bao nhiêu:

- Mười bảy.

- Thừa rồi nhứt. Chắc là hai bà nhỏ cuốn gói đông mất, nên con chị hơn con em có một tuổi. Để tôi lo chợ Người ta đã trông thấy hai đứa nhỏ rồi.

- Ở đâu vậy chị ?

- Thì tụi nó đi rước dâu, bên đàn gái người ta dòm ngó chớ đâu nữa. Con gái mà đi đám cưới thế nào cũng có trăm cặp mắt đổ vào. Không chỗ này

cũng chỗ kia đi tới, ai nhanh chân thì được. Để tôi chọn chợ Gả con chị tháng Giêng, con em về nhà chồng tháng Chạp được không ?

- Làm gì nôn dữ vậy chị Sáu ?

- Thôi thì Tết năm trước đám hỏi con chị Tết năm sau đám cưới con em. Vậy là không có mang tiếng gả con rấp nhủ.

Ông Tư không nói gì, nhưng bà Tư gật ngay:

- Chị làm sao cho xong thì thôi. Con gái như hũ mắm treo đầu giàn. Gả sớm được ngày nào mừng ngày đó chị Sáu ơi!

Bà mai tiếp ngay:

- Thói thường ở trong nhà có hai đứa con gái tuổi xấp xỉ nhau , thì gả con chị xong phải tính cho con em, không nên để lâu, con em nó phân bì... Không nói dẫu gì chị - bà mai ngó quanh - Xin lỗi anh Tư chị Tư nghe, đây là chuyện tôi đã gặp, tôi nói cho anh chị chớ không phải bịa đặt, ông Quán Hoà có hai đứa con gái, gả con chị xong, nhà hiếm người nên giữ con em lại để mằm mượng. Nhiều chỗ đi nói cũng không gả, lần lựa tới hai, ba năm. Chẳng ngờ, bữa nọ con nhỏ cuốn gói đi mất. Nói vậy là anh chị biết đi đâu rồi.

Bà Tư nói:

- Tôi có nghe chuyện đó.

Bà mai tiếp:

- Con gái thấy chị em bạn có chồng thì nôn lắm. Đêm nằm trăn trở thờ dài, nhớ tới người ta có đôi có bạn, còn mình sao mãi gổn chiếc phòng không! Làm cha làm mẹ phải biết bụng con, nhất là con gái mới lớn. Cho nên có con gái tới tuổi gả thì đừng làm khó chàng trai cho lắm!

Ông Tư trở lại chuyện lúc nãy:

- Đời bây giờ theo văn minh, giản lược bớt đi nhiều lễ nghi Chớ hồi cỡ tui đi cưới vợ đâu có dễ như vậy. Cưới được con vợ đem về nhà, đầu phải trọc ba lớp tóc.

Bà mai xỉa thuốc hai, ba cái rồi hỏi bà Tư:

- Bộ hồi đó cô tiểu thư trầu này làm khó công tử râu kia dữ lắm hả ?

- Đầu phải cô ta khó dễ mà do phong tục ông bà để lại., mình phải noi theo đúng lục lễ . Sót một cái là bị bắt ngay.

- Cha chả, bây giờ anh mới khai ra.

Ông Tư tiếp:

- Lễ thứ nhất là lễ nói , tức là bên đàn trai tới nhà bên gái, ý là chọn được nơi này để cắm sào. Nhưng mới chỉ là lễ sơ vấn thôi. Sau đó tới lễ hỏi , ai có chữ Nho thì gọi là lễ vấn danh. Tức là đàn trai xin bên gái cho biết tên họ, ngày sanh tháng đẻ của cô gái để so tuổi tác, biết bản lộc mệnh của hai đứa trẻ.

Bà mai cười ngất:

- Tui hỏi thiệt chị Tư nghe ! Hồi đó chị có lén lén coi mặt ảnh không ?

Bà Tư hỏi ngược lại:

- Còn chị có không mà cật vấn tôi ?

Bà mai cười hà hà:

- Mặc cỡ muốn rưng rún, ai mà dám rình coi. Lo chui rúc trong buồng, xeo gậy cây song gài cửa cũng không dậy nữa là dòm !

- Vậy chừng nào mới biết mặt ông ?

- Cưới xong , hai ngày mới dám dòm kỹ kỹ một chút. Còn chị ?

- Tui hông có biết mặt mũi ông ra sao hết.

Bà mai hỏi:

- Vậy mà dám cho ảnh vô mừng ngủ chung ?

Bà Tư đỏ mặt phun cổ trầu lia lịa vào ống nhổ mãi không ngược lên, mà tay khoát lia:

- Chị quý không nà !

- Tui hỏi thiệt mà.

- Còn chị thì sao?

- Tui cả tuần lễ không có cho ông đụng tới. Hễ bỏ tay lên mình tui là tui phui văng ra.

- Phui riết rồi văng cả bây con đó hả ? - Ông Tư cười rồi tiếp - Sau đó là lễ giao bạc tức là khi đã so tuổi đôi trai gái, hia bên hợp nhau, tới lễ đính hôn hai bên đã đồng ý ngày làm lễ cưới, tức là lễ nghinh hôn . Còn một lễ nữa, tôi quên mất... bây giờ chỉ còn có bốn lễ nói , lễ hỏi và lễ nghinh hôn . À quên, trước lễ nghinh hôn là phải xin làng dán bố cáo , là cốt để cho dân trong làng biết, xem có ai phản đối cuộc lễ này không. Nếu ai phản đối và

làng thấy lý do chính đáng thì đành cuộc lễ lại, sượng ngắt như khoai ngập nước.

- Hồi nào tới giờ chị có gặp vụ nào như vậy chưa ?

- Không ! Hể tôi làm là suông hết. Chị thấy không, hai ông suôi đều là nhà Nho mà mọi việc đều dễ dàng từ đầu chí cuối. Có nhiều đám, bà mai chẳng những lợi rã đầu gối mà còn đen cả mặt mày nữa chớ.

- Tại sao vậy ?

- Vì đàn ông thách cưới nặng nề chớ sao. Họ đòi nào tiền chợ , rồi tiền nợ xo tiền kia, rồi đồ nữ trang phải gồm những gì, mấy cây kiềng, mấy đôi bông, mấy tấm lặc, mấy sợi dây chuyền cổ, chuyền rách, nào quần áo cho cô dâu, nào heo bò, xôi cỗ, rượu gì mấy cặp, trà thì trà gì, mấy gói, mấy cân. Nếu đàn ông trai lo không nổi thì phải nhờ miệng lưỡi của bà mai "xin bớt" giùm. Nhiều khi đàn ông giơ cao , đánh khề, nhưng cũng gặp nhà bắt gắt không hạ xuống chút nào. Chú rể phải chạy cong đuôi lo cho đủ các thứ . Khi cưới được vợ thì nợ ngập đầu. Hai vợ chồng phải nai lưng ra cày cuốc để trả nợ cả chục năm mới dứt . Nhiều cặp mới ăn ở vài ngày, chàng rể đã khện cho cô dâu một trận nên thân:" tại cha mẹ mày nên tao mới khổ!" Rồi gây gổ, rồi để bỏ nhau. Đó mới tới lúc bà mai đưa đầu chịu báng ! Hai vợ chồng chửi nhau thì kêu tên bà mai ra mà nhiếc . Nhiều cô để không ra cũng đổ thừa bà mai. Thiệt là trăm dâu đổ đầu tằm.

Ông Tư cười khà khà:

- Khổ vậy sao chị vẫn vui vẻ ?

- Làm mai là làm phước anh Tư à! Se duyên được một cặp tốt lành khác nào lập nên một cảnh chùa . Nói cho ra lẽ vậy thôi, chớ hồi nào tới giờ tôi chưa bị ai chửi rửa lần nào!

- Có ai thách hung đàn ông trai phải bỏ cuộc không chị ?

- Không! Nhưng có lúc đàn ông bày trò phá phách gây rắc rối cho đàn ông trai. Ví dụ ngày rước dâu, họ cho trẻ con giăng dây bít mỗi đường không cho đàn ông trai vào. Đàn ông trai biết ý, cho các em vài xu, thế là chúng thu dây lại. Nên nhớ là chúng cũng được bên đàn ông gái dặn trước, cuộn dây lại chớ không có cắt dây . Cắt dây có nghĩa là làm đứt dây tơ . Mà đàn ông gái lại sợ chuyện này hơn đàn ông trai. - bà mai tiếp - Qua được cái sợi dây chặn đường,

đến cái cổng nhà đóng kín.

- Không cho rước dâu à ?

- Đó là chuyện khuấy chơi cho vui vậy thôi chứ không cho thì ma nào nó rước ? Theo tục lệ thì từ sau khi đính hôn , người con gái đã làm dâu, làm vợ người ta rồi, ai mó tới nữa ? Nhưng mà trong chơi có thiệt. Cũng như bài vè sau đây là để vui cười trong lúc ăn uống,, nhưng cũng để chế giễu những nhà có con gái thách cưới cao bĩ mặt chơi:

Em là con gái đồng trinh,

Cha mẹ thách cưới thoa? tình bà con

Cưới em một gánh vàng son

Một trăm cây nhiều, một vuông lụa đào.

Một nghìn thước gấm đủ màu

Nhị thập bát tú hai mươi tám vì sao trên trời.

Trầu cau rực rỡ xanh tươi,

Hộp thuốc bằng bạc, bình vôi bằng vàng.

Ghe hầu lộng lẫy thật sang

Bà con thân tộc nhà nàng đưa dâu

Ba thiên đôi guốc mạ vàng

Khua trống trong ngõ, rộn ràng khắp thôn

Lại thêm mấy ché mật ong

Một chum ngự tửu cho lòng ngoa? nguê

Heo chín cặp , chục đôi bò

Năm mươi dê béo, trăm vò rượu ngon

Lấy chồng cho đáng tấm chồng

Chàng không nạp đủ, đừng mong em về.

Đọc xong bà mai cười:

- Chị Tư nghe ớn xương sống, cóng xương sườn chưa ?

Bà Tư lắc đầu:

- Thách càng cao, con gái mình càng cực. Đàng trai càng ghét, họ càng đầy đoạ. Con mình ngóc đầu không lên chó tốt gì, chị Sáu!

Bà mai chùi mép trầu bằng hai ngón tay rất vén khéo rồi ngoai ngoai cặp môi đỏ thén:

- Chị nói chí phải! Gả con chứ đâu phải bán con. Còn người ta cưới dâu chứ đâu phải mua đầy tớ về làm việc nhà.

Ông Tư nãy giờ ngồi lặng thinh bỗng bật ra tiếng nói:

- Hồi nãy tôi quên cái khoản đi đến nhà vợ chưa cưới làm rể ba năm nữa chứ ! Đây là sự thử thách gay go nhất đối với chàng rể. Cả nhà bên vợ soi mói từng cử chỉ một, để chê chàng rể. Nếu có lỗi gì to, ví dụ như lên mâm cơm mà quên thỉnh cha mẹ vợ trước, rồi kể đó là mời các anh chị em trong nhà xong, mình mới được phép ngồi, như vậy có thể bị bắt , nghĩa là như học trò thi rớt và mất vợ dễ như chơi.

Bà Tư nói:

- Tôi cưới vợ cho con trai, anh chị suôi không đòi món gì mà bảo tùy ý gia đình tôi, bây giờ tôi gả con gái cũng dễ dàng như vậy. Tùy ý ở bên đi món gì tôi nhận món nấy, không đòi, không thách một tiếng.

Ông Tư gật gù :

- Phong tục ông bà mình ngày xưa có gặt gao thật, nhưng làm như vậy duyên kim cái mới bền. Bây giờ người ta giảm chướn nhiều quá... - Ông Tư nói đến đây sức nhớ đám cưới thằng Minh cách đám hỏi có hai tháng thì nói tránh đi - Coi vậy cũng tùy đám. Có đám làm đủ thứ lễ nghi, đến chừng bỏ nhau vẫn bỏ, còn có đám giản lược đi nhiều mà vợ chồng vẫn ăn ở suốt đời với nhau.

- Đó là do tuổi của hai người - bà mai nói - có những đôi chỉ tôn có cặp vịt, không có bông vàng gì hết mà cũng ở đời.

Ông Tư gọi thằng Bảo lấy khay trầu rượu đem ra. Bà mai biết ý liền xua tay:

- Thôi anh Tư ơi! Tôi không biết uống rượu đâu.

- Chị ăn thêm miếng trầu héo, hớp thêm chút rượu lạt gọi là nhận cái ơn của vợ chồng tôi.

- Ủr thôi, tôi nhận rồi đó! - bà mai quơ tay - Nè, còn thằng nhỏ kia là con trái út của anh chị hả ?

- Dạ .! - Bà Tư đáp - Anh nó là Minh, nó là Bảo. Còn lâu lắm mới tới phiên nó làm nhọc lòng chị.

- Coi vậy chứ nó nhõ giò lên mấy hồi! - bà mai cười và đưa tay vò đầu

thằng bé - Để cô coi "lúa sớm" ở đâu tốt cô bỏ vôi cho con một nắm nghe!
Thằng bé không hiểu lúa sớm là gì cũng "dạ" một tiếng to trong khi bà Tư
cầm tờ bạc nhét vào giỏ trầu của bà mai.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 21

Gian buồng trở nên vắng vẻ . Nàng ngồi ghé bên mép giường , tay vịn trụ mừng, đầu óc lửng lơ, như chưa bao giờ trải qua Một chập nàng bỗng nhận thấy đức lang quân cũng không có ở đây. Nàng nghĩ, người ta lánh mặt để cho mình tự nhiên trong những phút đầu chung sống. Nàng bước lại khoá cửa rồi thay xiêm đổi áo.

Nàng mặc bộ đồ lụa hường do bà Hương may tay Bà dặn con gái:

- Đêm động phòng con nên mặc đồ trắng hoặc đồ hường. Màu trắng là màu trinh tiết, màu hường là màu trẻ trung hạnh phúc.

Nàng đưa tay vén bức màn the móc lên. Cặp móc bằng đôi mồi bọc lụa hồng quần giống hình đôi phương giao đầu. Rồi không biết làm gì nữa, nàng nhìn cặp gối tai bèo dòn bông gòn no đều chưa có dấu lún, màu trắng dún ren xanh lơ nằm song song trên đầu giường. Chiếc chiếu Cà Mau sặc sỡ làm tăng vẻ nồng nàn của khuê phòng. Nơi đây sẽ trở thành thân mến với nàng cho đến suốt kiếp.

Đạo lý luân thường nghìn xưa lại gồm trong hai chữ "thờ chồng". Vạn biến bất di

Chỉ có nàng mới được vào đây.

Chỉ có chàng mới được vào đây gặp nàng.

Nàng bỗng rưng rưng nước mắt. Giờ này hôm qua cả nhà còn vui vẻ ăn cơm chung. Cơm xong bà con họp lại chuyện trò và nghe truyện Tam Quốc, bộ truyện vòng vo kể mấy năm ròng chưa hết.

Nàng nhớ con Đèo. Đám cưới nó hồi năm ngoái. Nó đang mang bầu. Bây giờ chắc nó không còn tìm thuốc trị mụn cóc cho chồng mà lo chạy gạo. Đây rồi cả bày nhóc con, đứa ẵm đứa dắt, tha hồ đầu tắt mặt tối . Chị em chú bác mà sinh hoạt của gia đình nàng thì phong lưu, còn gia đình ông Nhì thì chật vật, không hiểu tại sao. Con cái thì ông Nhì đặt toàn là Đèo , Đẹt, Lượm... không có chữ nghĩa như bên nàng: Trang, Hương, Xuân, Sương... Nàng lại nhớ đám trẻ con xóm, những đêm chúng soi cá về ghé bán cho

nàng. Đám cưới xong chắc mấy chị nàng phải về nạy vì nhà chồng đa đoan công việc. Bà Hương một mình thui thủi trong bếp, hết ngó ra vườn lại nhìn ra sông, trông ngóng nàng, nhưng nàng đâu có về được. Đã đem thân làm dâu nhà chồng là nàng đã thuộc về nhà chồng. Nàng nhớ những điều mẹ dặn, những gì không nên làm. Điều thứ mười hai là đừng có ngủ trưa, chớ dậy sau chồng để cho chồng nhìn thấy bộ mặt kỳ dị trong lúc mình còn ngủ. Nàng không hiểu tại sao nhưng nàng sẽ làm y như lời dạy.

Bên ngoài, tiếng cười nói của khách thưa dần rồi im hẳn. Nàng cũng thối mặt. Nàng nghiêng mình nằm queo ở góc giường và ngủ thiếp đi trong ý nghĩ chàng sẽ vào nâng nàng lên nằm song song với nhau.

Một tiếng chén bát khua bên ngoài làm nàng bừng mắt. Ngọn đèn ống khói nhỏ vẫn còn tỏ. Không có ai vào đây.

Nàng lại thiếp đi trong giấc mơ thấy mình trở lại nhà nói chuyện với mẹ Ở bếp. Bỗng một tiếng xao?n, chắc con mèo làm rơi chiếc nắp vung nhôm. Nàng mở mắt ra. Vẫn im lìm. Không có con mèo, không có cả chiếc vung nào hết.

Rồi nàng lại mơ màng trong giấc ngủ khác ngán ngủ thú vị và chờ mong một chuyện thần tiên sẽ xảy đến.

Rồi nàng thức giấc với vệt nắng lan trên má ấm hổi. Nàng ngồi bật dậy kêu má ơi, như hoảng hốt.

Nhưng nhìn lại thì không phải nhà mình. Mùng giường chiếu gối đều khác. Một đêm đã qua - đêm tân hôn, đêm đầu tiên của cuộc đời làm vợ - nhưng không có chuyện gì khác hơn ở nhà xảy ra cho nàng. Cô Sương vẫn là cô Sương hôm trước, không chút gì thay đổi. Sương vẫn còn nguyên vẹn là giọt sương sớm trên cành cây lá cỏ như bao năm qua.

Nàng cho rằng đêm qua chàng vui chơi rồi say sưa với bạn bè và ngủ ngoài ván. Đó cũng là sự thường. Vợ chồng là suốt đời chớ không phải một ngày một bữa. Nghĩ vậy rồi nàng ra ngoài lo việc bếp núc.

Sau đám cưới nhà cửa còn bề bộn. Những người lối xóm vẫn đến giúp dọn dẹp quét tước. Nàng nhận thấy ai cũng nhìn nàng với cặp mắt thân ái và mừng giùm cho người con gái tốt phước lấy được tấm chồng đáng giá.

Nàng nhớ trong những điều quan trọng bà Tư dặn kỹ là phải đối xử khéo

léo với đám em chồng. Đó là đầu dây mối nhợ cho mọi sự lục đục giữa mẹ chồng và nàng dâu.

Mẫu, Thiệp đã mười bảy, mười tám tuổi. Hai cô đều dễ chịu. Chúng làm quen với chị dâu một cách hồn nhiên. Có lẽ vì chúng nghĩ rằng rồi đây chúng cũng sẽ làm dâu người ta. Khó khăn với chị dâu rồi sẽ bị trả báo.

Thằng Bảo càng dễ chịu hơn. Sương không biết mặt bà con bên chồng. Sương hỏi nó thì nó rất mau miệng giải thích cô này chú kia. Nó còn kể luôn các sở thích của họ để Sương biết cách giao thiệp lấy cảm tình.

Sương mừng thầm khi thấy khuôn nếp nhà chồng không khác mấy với sinh hoạt nhà mình.

Nồi cơm đầu tiên Sương nấu ở nhà chồng rất khéo, không khô không nhão. Sương dọn làm hai mâm. Mâm trên riêng cho cha mẹ chồng, mâm dưới, Sương và các em.

Bỗng bà Tư kêu lên:

- Ủa, thằng Minh đâu ?

- Chắc nó còn ngủ ! Bảo, vô kêu anh mày dậy ăn cơm ! - Ông Tư nói.

Bà Tư xua tay:

- Thôi kệ, nó mệt để cho nó ngủ.

- Mệt gì cũng ráng ra đây ngồi cho đủ mặt ở bữa cơm đầu chớ !

Thằng Bảo đứng dậy chạy vô buồng rồi thối trở ra:

- Có hai cái gối ở trong á !

Bà Tư nhìn Sương. Nàng cũng nhìn ông già và bà già chồng, ý nói:

- Con tưởng ảnh ngủ đâu bên ngoài !

- Tao có thấy nó ở ngoài này đâu !

Thằng Bảo lại vọt tới lui như quân chạy hiệu.

- Ảnh ngủ ngoài ván giữa.

Ông Tư buông đũa:

- Hay là nó say rượu ?

Sương muốn chạy vào buồng lấy gối ra kê đầu cho chồng, mà sợ đám em chồng cười nên lại thôi, nhưng nàng hơi nóng lòng.

Ông Tư bảo:

- Nếu nó say thì lấy vôi ghi bàn chân nó, hoặc đưa nào lấy khoai lang nấu

cho nó ăn thì nó tỉnh ngay.

Ông Tư hơi lo, hồi hôm bận tiếp khách nên quên nhắc nhở con trai. Đêm tân hôn mà làm như vậy là không hay. Nhưng mà cũng may nó không vào buồng vợ nó. Say sưa mà ngủ với vợ đêm đầu là hại cả đời, chứ không phải chơi. Ông bà mình kiêng kỵ chuyện đó lắm.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 22

Minh biết việc vắng mặt ở loan phòng đêm qua làm ba má bất bình, nên bữa nay vừa đỏ đèn Minh đã vào. Trước khi vào Minh còn dặn Bảo, cố ý cho ba má nghe:

- Em có tìm anh thì kêu anh ở trong buồng.

Gian buồng ông Tư dành cho vợ chồng Minh thật tươm tất. Nó gồm phân nửa chái nhà, cửa ra vào độc lập. Bên trong lót một chiếc giường đôi, ở góc phòng kê một cái tủ kiếng hai cánh. Đối diện chiếc tủ là cái bàn rửa mặt có chậu thau đựng nước và một chiếc khăn bàn lông. Tuy không sang trọng như ở thành thì nhưng ở thôn quê, như vậy cũng đã trên mức thường.

Minh vào buồng mang theo một chồng sách gồm tiểu thuyết, sách giáo khoa và truyện Tàu. Minh nằm lên giường, vặn chiếc đèn và mở sách ra đọc.

Tuy mắt dán vào trang sách nhưng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Sương còn lục đục ở bếp. Minh biết mọi việc do Mẫn và Thiệp cáng đáng cho Sương rửa tay nhưng Sương trì hoãn. Minh nghe tiếng bà Tư bảo:

- Sương ngủ sớm đi con, kéo thức mấy bữa rày mệt.

- Dạ được má, để con làm việc này chút.

- Để đó, mai hãy làm con. Còn hai đứa kia cũng dẹp đi! - Bà Tư bảo Mẫn và Thiệp.

Cực chẳng đã Sương phải vào buồng.

Đó cũng thuộc trong những điều bà Hương dạy con và căn dặn kỹ càng trước lúc Sương về nhà chồng. Ngủ sau chồng và thức dậy trước chồng.

Sự cẩn thận về hình thức đó lại có tánh cách tâm lý ! Mấy bà già xưa không muốn cho chàng rể nhìn thấy con gái mình nằm chàng hằng chê hẻ, miệng há hốc hoặc nước miếng chảy ròng ròng xuống gối. Trong tình trạng đó tiên sẽ trở thành phàm, còn phàm sẽ trở nên tục, mất hết mỹ cảm với đàn ông. (Lời khuyên quý giá đó, thời nay có mấy ai để ý?)

Sương không có điều gì hờn dỗi về sự vắng mặt của đức lang quân trong

đêm tân hôn động phòng hoa chúc mà người vợ người chồng nào cũng chờ đợi. Nàng có tính trầm tĩnh trước mọi việc như một vị lão Nho có máu lạnh. Việc gì phải đến sẽ đến. Nó còn đó chớ mất đi đâu.

Nàng đẩy cửa nhẹ bước vào buồng rồi mở tủ lấy quần áo đi tắm. Tắm xong trở vào đứng trước gương chải tóc. Nàng chải thật lâu như chưa làm như thế bao giờ, để chờ đợi một tiếng nói của chồng thì ngưng, đang có lý do mà đến giường chờ Ai lại cứ ngang nhiên lên giường khi chồng chưa bảo, chưa mời hoặc chưa tỏ ý muốn vợ vào chung gối !

Nhưng mãi không thấy Minh bảo gì, chàng vẫn nằm nghiêng đọc sách như không biết có vợ trong phòng, và không nhớ rằng đêm tân hôn chàng đã vắng ở đây, vậy đêm nay mới là đêm Minh - Sương thứ nhất.

Thấy chàng vẫn im lìm, Sương cũng không phát ý. Sương nghĩ rằng chàng còn e ngại việc gối chăn, cũng như nàng. Hãy chờ đợi, và việc ấy tự đến một cách tự nhiên. " Nếu chồng không đòi thì đừng hỏi ".

Đó cũng nằm trong điều dạy con của bà Hương. Sương mở tủ ra soạn lại từng món đồ, hết nữ trang tới quần áo, hết quần áo tới giày dép. Nàng làm mọi việc rất nhẹ nhàng, không tiếng động và với sự kiên nhẫn lạ thường. Nàng chờ đợi một câu nói thỏ thẻ bên tai nàng, một bàn tay nồng ấm nắm vai dìu nàng lên giường, nhưng không, không có một biến động nào xảy đến, cho đến khi nàng đã soạn xong tất cả đồ vật, không còn gì để làm nữa, sắp sửa khép cửa tủ lại thì Minh mới buông sách bảo:

- Để đôi giày cho tôi đi tỉnh ngày mai.

Giọng chàng bình thản, lạnh lùng như không phải nói với người vợ mới cưới.

- Dạ, đôi nào ?

Nàng biết là đôi nào, vì trong tủ chỉ có một đôi của chàng thôi, nhưng nàng vẫn hỏi thế để bắt chuyện. Đó là câu nói đầu tiên của chồng nàng thốt ra với nàng trong đêm tân hôn. Chàng nâng sách ngang mắt và đáp cũng với giọng lạnh lùng:

- Đôi giày mới lau đó! - chàng tránh tiếng "em" hoặc "mình" trong câu nói. Tiếng "mình" thì ngượng miệng vì quá mới đối với chàng, còn tiếng "em" thì chàng chỉ dùng với một người, mà người đó không phải là Sương.

Sương xách đôi giày ra, bước lại bên chồng:

- Phải đôi này không... anh? - vừa nói nàng ngồi nép trên giường chỉ chạm khẽ vào chân Minh.

Như máy, Minh nhích vào bên trong để tránh sự đụng chạm, mắt vẫn không rời sách:

- Thôi đi ngủ, mai tôi đi sớm.

Nói xong, Minh đưa tay vặn đèn nhỏ lại, nhỏ hơn đến mức không còn nhỏ được nữa mới thôi.

Người theo Tây có khác gì kẻ Nho học ? Đang sáng, chàng làm ra tối có ý là Thiên hôn địa ám, tất hữu lôi vũ, vân vũ... (Trời tối sầm lại ắt có sấm sét mây mưa)- nàng thầm nhủ.

Hai tiếng mây mưa làm cho Sương e thẹn, nhưng trong ánh sáng mờ yếu của ngọn đèn, cặp mắt lang quân không nhận ra được đôi má tân nhân ửng lên bừng nóng.

Sương lách xuống chân chồng bò vô nằm bên trong song song với chồng. Nàng nghĩ tới câu: Hai hàng chân ngọc duỗi song song " và úp mặt vào gối, lưng quay về phía chồng. Nàng nằm như gỗ, không dám nhúc nhích, cũng không dám thở mạnh.

Thiên đã hôn, địa đã ám. Mây mưa sẽ ập tới.

Gian phòng vắng lặng lạ lùng. Chú thằn lằn nằm ở dạ kèo tưởng được thanh thoi trên thiên đàn, bỗng nghiêng mắt nhìn xuống rồi chắt lưỡi, như thêm thuồng cái hạnh phúc của đôi uyên ương bên trong chiếc màn lưới trắng như tuyết dưới trần gian.

Nhưng ngoài góc hè, tiếng nói tiếng cười râm ran. Minh biết đó là bữa tiệc của những người lối xóm còn ở nán, đang bày ra bên gốc chuối sau hè. Họ đang chia những chai đế bằng mấy cặp giò bò đã hầm trong cái chảo to với trái đu đủ non cho rục rồi lột thịt ra xắt mỏng, nhai dòn rụm như gân. Giọng của chú Năm khao khao vì rượu làm khô cổ:

- Ăn gân bổ gân, ăn giò bổ giò. Hống bổ bề ngang cũng bổ bề dọc chớ nó chạy đi đâu!

Bác Ba cười khà khà, Minh tưởng nghe thấy cả mùi rượu.

- Mình đã già rồi, bổ vô đâu nữa!

- Thì cái giò sẽ nở thêm ra chớ!

Mọi người cười hô hố. Chú Chín mở màn tiểu lâm bằng mấy tiếng tăng hăng lấy giọng.

- Để tôi nói chuyện ông chủ điền nhậu giò bò rồi xách ba toong đi coi công cấy cho bà con nghe chơi. Cớ sự xảy ra cũng tại nhậu giò bò.

- Ủ ề kể đi. Nghe xong tui tôi thưởng cho chú một khoanh...

- Ông chủ điền ra đến ruộng thì công cấy đã về... hết chỉ sót lại có một mụ đàn bà goá đang lom khom rửa chân ở mép bờ ranh. Ông ta sực nhớ câu ca dao: " chồng bà chết chữa đoạn tang, mà l... nhóp nhép như mang cá mè " . Ông ta bèn mon men tới và thọt cây ba toong nhỏ ông vô mang cá mè của bà - chú Chín nốc rượu liếm mép và ngồi im.

Cả bữa tiệc cười rúc rích. Một người sốt ruột hỏi:

- Rồi sao nữa chú ?

- Bà kia vùng vẫy làm cả hai lún xuống bùn. Mấy người trên bờ thấy vậy tưởng hai người sa lầy nên chạy trở lại định lôi lên. Nhưng người đàn bà xưa tay bảo: "Tui..ui lẹ..eo lẹ..ên đự..ợc hự... hự" - Chú Chín lại ngưng và gắp miếng giò bò chấm mắm nêm nhai ngấu nghiến.

- Rồi sao nữa chú ?

- Thì ếch mắc cạp, càng chòi đạp, càng lún xuống sinh chớ sao nữa! Nhưng mà người đàn bà nghĩ sao không biết, bữa sau lại đi thưa làng rằng bà ta bị đâm trộm hoặc bị kẻ trộm đâm lén. Làng hỏi: " đâm trúng đâu?". Bà ta ấp úng không trả lời được. Làng bảo bà chỉ chỗ bị đâm cho làng coi cái... vết đâm sâu cạn. Bà ta không cho coi được. Làng lại hỏi có biết nó đâm bằng cái gì không ? Bà ta lại làm thinh. Làng hỏi mặt mũi thằng đâm lén ra sao? Bà ta thưa rằng bà ta không dám quay lại nhìn. Làng hét tại sao không dám? Bà ta nói sợ quay lại thì nó sút ra làm sao! Làng cười ngất bảo: Sợ nó sút ra uống quá phải không? Như vậy thì bà muốn bị đâm thêm nữa, còn thưa kiện nỗi gì ?

Chú Chín mở màn coi bộ dặt khách. Người nghe đông dần. Có cả giới nữ. Nhưng họ không dám chường mặt ra mà chỉ đứng núp ló sau bụi chuối khúc khích cười hùn.

Bác Ba gật gù và bảo:

- Thừa làng không bằng móc tía. Để tui kể cho nghe chuyện thằng anh rể sợ gả em vợ nghèo ba năm... Hai anh em đang bắt cá dưới đìa, con chị có bầu gần ngày nên anh rể cứ tò vò con em. Sắn dịp mò cá, anh rể cứ mò con cá rô mè của cô em. Mò trúng nhưng không làm gì được, anh ta bèn bảo: "Anh có tật ghiền thuốc, hễ tới cỡ mà không hút thì chết giấc liền tại chỗ!" Cô em ngây thơ bảo: "Để em về nhà lấy!" Thằng anh xua tay: "Anh có thuốc đây, ngặt không có lửa, chỉ còn có một cây diêm thôi, nhưng khổ cái là vỏ bị ướt rồi, kéo không xẹt lửa". Cô em ngần ngợ không biết làm sao giúp ông anh rể thân mến qua cơn ghiền. Thì ông anh bảo: "Em cho anh quẹt cây diêm của anh vô cái vỏ của em được không?" Cô em dấy nẩy: "Em đâu có hút thuốc mà xài hộp quẹt". Thằng anh rể nhăn nhó: "Em có mà em làm hiểm không cho anh quẹt chứ!" Cô em nói: "Nếu em có thì em cho anh quẹt liền!" Thằng em rể bảo cô bé rề vô bờ rồi chỉ cái "vỏ hộp quẹt" của cô em. Cô em mắc cỡ, chửi "quỷ nè, quỷ nè" om lên. Thằng anh rể bèn ngã lăn ra dưới bùn dầy dụa, đờm trào hai bên mép. Cô bé hoảng hốt vực anh dậy và phụng phịu: "Em chỉ cho anh quẹt nhưng một cái thôi". "Ừ, một cái thôi". "Mà anh phải quẹt thiệt nhẹ kéo rách của em". "Diêm anh nhay lắm, quẹt một cái nhẹ là lửa xẹt liền". "Lửa đâu ở chỗ đó mà xẹt?" "Hổng tin em đưa anh làm thử cho coi".

Sau vài câu trả treo, cô bé đồng ý đưa cái "vỏ" ra cho ông anh rể quẹt nhẹ. Thằng anh rể từ từ lôi đầu cây diêm rồi kéo luôn cả cây ra. Cô bé bùm mặt la bai bai: "Diêm quẹt gì bụi vậy?" Thằng anh rể bình tĩnh giải thích: "Tại ngâm dưới nước lâu qua nên nó nở ra bụi chút thôi, em không thấy cái đầu nó tái ngắt đó sao? Em phải đưa cho anh quẹt mau, kéo ướt lâu quẹt không cháy. Anh chết lần nữa là khó sống dậy đó". Vừa nói anh ta vừa rề gần lại cô em. Cô em sợ Ông anh trào đờm lần nữa thì khó cứu, nên cực chẳng đã phải đưa cái vỏ ra mà miệng còn dặn: "Quẹt nhẹ thôi à! Làm rách của em về móc tía cho coi!" "Ờ, ờ, anh làm rách, anh bắt đền cho cái mới". Cô em yên tâm quay mặt đi để cho anh rể quẹt. Cô nghe cây diêm quẹt qua quẹt lại đến cả chục lần, càng ngày càng nhanh mà ông anh rể chưa chịu ngưng, bèn hỏi: "Cháy chưa? Có lửa chưa? Sao lâu vậy?" Thằng anh rể bai: "Diêm ướt phải kéo lâu lâu mới ra lửa!" Cô bé nghe có gì khác khác chứ không

phải chỉ "quẹt" bên ngoài nên cự nự. Thằng anh rề giải thích "Cái vỏ của em cũng ứt nên anh phải cho đầu diêm măm vô một chút tỉ tỉ". Cô bé bảo: "Em nghe ê răng quá hà!" "Em mà ê răng là lửa sắp xẹt rồi đó em! Em chịu khó để anh kéo ra kéo vô chút nữa là cháy thôi!" Rồi anh ta kéo lia lịa. Cô em quay lại nhì, không thấy lửa, chỉ thấy toàn là...

Cả bọn cười rào rào ngả nghiêng. Bác Ba nhậu giò bò chờ cho tràng cười tạm yên rồi tiếp:

- Bữa sau ông già bảo cô bé đi bắt cá với thằng rề, cô bé lắc đầu không đi "Con sợ anh kéo lửa lắm!". Ông già bèn hỏi phăng ra thì mới hay kéo lửa là vậy vậy. Ông bèn gạn hỏi: "Nó cao mày thấp, làm sao nó kéo được?" Cô bé đáp tự nhiên: "Dạ, con nhón lên, một hồi bùn lún, con đeo rề cây giữ chắc cứng cho anh kéo đến chừng con bủn rùn hết tay chân, con buông tay để cho anh làm gì thì làm."

Ông già xáng một bạt tai cô bé xiển niêng, ông chỉ kêu trời chớ còn biết nói sao!

Minh nằm trong buồng nghe rõ từng câu và thấy những nét mặt mê tiếu lâm hiện lên trước mắt.

Vừa dứt câu chuyện "kéo lửa" thì có tiếng tiếp liền:

- Bây giờ ở đây có bác Ba thợ mộc. Nội xóm này nhà nào cũng do bác dựng lên. Bác làm thợ đã mấy chục năm, vậy cháu xin hỏi bác một câu, nhưng bác đừng bắt lỗi thì cháu mới dám.

- Hỏi đi. Vô bàn nhậu thì ai nấy đều sần sần như nhau, muốn nói gì nói không có ké né mà mất vui. Sách có chữ "tửu nhập thì ngôn xuất" mà. Hồng biết sao?

- Dạ, cháu có nghe người ta hát câu này:

Má ơi, con vệt chết chìm

Con thò tay vớt, cá kìm nó cắn con!

Đó là nghĩ gì?

- Dễ ợt. Còn câu gì khác, hỏi luôn đi! - Bác Ba thợ mộc quát.

- Dạ, còn câu này:

Má ơi! Con muốn lấy anh thợ bào

Khò lưng anh đẩy cái nào cũng sâu

Mọi người cười rần. Có người phun cả rượu, văng cả thịt ra ngoài.

Một người nói:

- Câu đó không hay Câu này mới khoái:

Má ơi, con muốn lấy anh thợ cưa

Ảnh xẻ một mạch từ trưa tới chiều

Chú Sáu tiếp luôn:

- Thợ bào thợ cưa không bằng thợ đục:

Má ơi, anh thợ đục mới tài,

Lỗ nhỏ khoét lớn, cạy thời ngoáy sâu

Một người bồi thêm:

- Nhưng thợ bào thợ cưa, thợ đục đều thua thợ khoan:

Má ơi, con muốn anh thợ khoan

Mũi khoan vặn xoáy ruột gan lộn tùng phèo

- Anh thợ khoan cũng thua lão chèo đò! - một người vọt miệng - nghe đây này:

Má ơi, con muốn lấy anh phu chèo

Khi quác, khi cạy (bên phải bên trái) ảnh xeo thiệt bền

Há há há, Hí hí hí. Không cho mấy con nhỏ , mấy bà lớn cười hùn nghe.

Ông Sáu nổi tiếng là con người thuộc văn thơ nhiều nhất xóm này giờ ngồi im, phụ họa:

- Bữa nay đám cưới cậu Minh là người có ăn có học, cho nên mặc dù mình nhậu với ba ông táo ở ngoài gốc chuối, nhưng tôi cũng xin kể một câu chuyện bằng thợ E hèm!... Hồi năm có một đức ông chồng xa vợ lâu ngày mới gặp. Vợ mần gà thết đãi, cho nghỉ dưỡng sức và "tha Tào" đêm đầu. Đêm sau lên giường, bà vợ nằm chờ hoài không thấy ông chồng khai chiến thì cất tiếng than bằng một bài thơ "yết hậu":

Về nhà thăm vợ để mà chi

Tắm mát ăn no lại ngủ khi

Mình ơi thức dậy chiều em tí !

Đi!

Anh chồng vươn vai ngáp dài rồi đáp lại cũng bằng thơ cùng thể đó:

Dãi nắng dầm mưa suốt mấy ngày

Nhức cả xương sườn nhức cả vai
Chuyện ấy đêm nay đành gác lại
Mai!

Bà vợ sụt sịt thở dài:
Ngắt nhẹ mấy lần vẫn cứ im
Mình làm như thế khổ thân em
Tối lại hẹn khuya, khuya hẹn sáng
Thèm !

Ông chồng tức khí lồm cồm ngồi dậy:
Ngủ chung lắm lúc bực mình sao!
Mình muốn để êm, nó cứ gào
Muốn chết thì tao cho nó chết
Nà... ào !

Ông Sáu nghiêng răng trợn mắt ra bộ dữ dằn và buông ly rượu, bảo "Nà... ào!"

Cả bữa tiệc lại cười ngả nghiêng. Một người hỏi bằng giọng dí dỏm:

- "Nó" là ai ? Và "Nà..ào" có nghĩa là gì, bác làm ơn cắt nghĩa cho bà con nghe với.

-"Nó" là nó đó đó! - Chú Năm vọt miệng đáp - Còn "nào" là đưa đây coi nào! Rồi... vậy vậy đó phải không?

Mấy bà mấy cô đang núp sau bụi chuối ù té chạy trốn. Một người nói với theo:

-"Nào" nghĩa là bà muốn..chết kiểu nào tôi cho bà chết kiểu ấy. Rõ chưa ?

Minh nằm bên trong nghe rõ tất cả, không sót một chữ. Đây là lần đầu tiên Minh nghe nhiều chuyện tiểu lâm nhất. Và chuyện nào cũng đầy hình tượng gợi sự ái ân một cách bóng gió hoặc cụ thể vô cùng. Nó nung bầu máu thanh xuân sôi trào. Đến mấy bài thơ thi Minh có cảm tưởng là những người kia biết tình cảnh của vợ chồng Minh . Họ chế giễu Minh và Minh cảm thấy nhột nhạt, bứt rứt, tuy vợ chàng không than thở như người đàn bà kia.

- Thôi, khuya rồi! Mạnh ai nấy về để làm thợ bào, thợ cưa... nào! - Câu nói bên ngoài vọng vào xoáy tận màng tai Minh.

Minh chưa bao giờ nằm gần một người con gái, nên đêm nay tay chân lóng cọng, không biết để đâu cho gọn. Quờ qua quờ lại trong đêm tối, rốt cuộc cũng đụng con người ngọc. Mỗi lần đụng chàng đều rút lại như bị chạm lửa, như thăm dò phản ứng.

- Ngủ chưa ? - chàng hỏi khẽ.

Nàng nằm im, không đáp. Biết người ta không ngủ - ai ngủ được trong những phút giây như vậy? - mà còn hỏi. Có lẽ không nghe tiếng đáp, chàng lại nghĩ nàng không còn thức. Chàng tự cho mình một lý do chính đáng để không phá giấc ngủ của "người ta". Rồi chàng nằm im, nhưng chàng lại thở dài, chàng trăn trở, day dứt hơn. Chàng không còn kiên nhẫn hơn nữa.

... Bỗng nàng thức giấc, mắt mở choàng ra vì một cử chỉ của "người ta" hay vì một cảm giác khác thường do một sự đụng chạm tâm linh đánh thức nàng dậy. Nàng thấy thân thể mình như một quả chuối đã bị bóc vỏ hoàn toàn. Hồi nào? Ai? Nàng tự hỏi. Cũng như chàng. Biết rồi mà còn hỏi. Hai tia mắt sáng ngời rơi vào mặt nàng. Một làn hơi ấm rục phả vào cổ nàng. Bất giác nàng co một chân rồi cả hai chân lên. Rồi hai tay nàng che lấy ngực trống trải lạnh lạnh. Nhưng một bàn tay mạnh bạo kéo chân nàng thẳng xuống rồi lôi hai tay nàng đặt qua bên cạnh như bảo: phải nằm như thế !

Không ai có thể nằm như thế trước mặt người khác, nhưng không hiểu tại sao nàng không dám cãi. Phải chăng đây là bài học "phu xướng phụ tùy" mà nàng đang thực hành trang đầu một cách vừa bờ ngõ vừa sung sướng. Nàng nghe rờn rợn khắp da thịt như một đôi cỏ non sắp đón ngọn gió lạ đang tới.

Bỗng chàng ngồi bật dậy, quay ra gỡ cặp móc buồng hai lá màn xuống. Ánh đèn yếu trở nên mờ, nhưng nàng vẫn thấy tia mắt chàng chiếu xuống da thịt nàng một cách táo bạo. Nàng tê rần các giác quan như những đôi cát bỏng chờ hứng những hạt mưa rào.

Nhưng bỗng chàng nằm vật xuống lăn ra mép giường, rên rĩ, nói lảm nhảm những tiếng gì nàng không hiểu. Nàng càng không hiểu tại sao chàng đối xử với nàng như vậy. Nàng nói với nàng trong thâm tâm "Sao chàng day đọa. em bằng những cực hình mãi?" Nhưng có lẽ tiếng nói thầm kín ấy

vang động tâm can chàng vì đầy đoạ. nàng cách đó thì cũng chính là chàng tự đầy đoạ. Chàng vẫn kéo dài thêm hình phạt thảm khốc đó cho cả hai. Nhưng mặc dù thân thể không bị dày vò, nàng vẫn cảm thấy ê ẩm, não nề. Nên nàng cũng quay lưng lại mà tự đưa mình vào lãng quên bằng giấc ngủ khó khăn nhất đời nàng. Nhưng giấc ngủ chưa kịp đến thì trời đất bỗng tối sầm.

Ngọn đèn dầu bên ngoài bỗng nhiên phụt tắt. Chàng đang cần bóng tối để hành động bạo dạn hơn chăng ?

- Em..! Đêm nay chúng ta đã thành vợ chồng.

Nàng chỉ nghe có bấy nhiêu rồi cảm thấy thân hình như sợi dây đàn do một bàn tay vô hình vắn, càng lúc càng căng rướn lên, rồi như có lưỡi dao cắt ngang, vừa nghe đau đớn vừa êm ái. Đúng ra nàng vẫn nghe, nghe rõ hết không sót một chút gì. Và dường như nàng cũng thấy tất cả., cả đôi phương loan đầu mỏ trên tấm lụa cửa buồng. Nàng có cảm giác không rõ rệt.

Nàng đáp ứng vừa phải. Và nghe mắt ướt đẫm khi trận mưa tan, một trận mưa nàng tưởng đếm được từng hạt, hạt rơi ở đâu , hạt rơi ở đâu.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 23

Tiếng tù-và quen thuộc báo hiệu đồ sắp tới. Cả nhà đưa Minh lên bến sông. Ông Tư bà Tư đứng một chốc rồi trở về để cho thằng Bảo , mấy chị nó ở lại với Minh và Sương. Nhưng Mẫn, Thiệp cũng từ giã anh rồi về ngay sau đó. Chỉ một mình thằng Bảo đứng lại chờ đồ với chị dâu. Mẫn biết tâm lý của vợ chồng lúc chia tay nên gọi em: - Bảo ơi Bảo, về nhà xách con dao lên đồng ruộng dũa nước này nấu chè ăn! Bảo hỏi Minh:

- Chừng nào anh về nữa ?
- Ba tháng lận em à! - Minh cố ý nói cho vợ nghe.
- Sao lâu dữ vậy ?
- Tới bãi trường Tết mới về được. Lần này anh không học nữa mà dạy học nên đâu có rỗi để về như trước, em !

Thằng Bảo nói:

- Về kỳ sau anh với em đi soi mỏ nhác.
- Mỏ nhác ở đâu ?
- Lúa chín gặt xong thiếu gì mỏ nhác làm ổ trong rạ. Soi một đêm bắt cả giỏ, quay chảo nước dũa.
- Anh sẽ về mua cho em cái cặp da để vô trường chợ.

Thằng Bảo đi rồi, chỉ còn Sương ở lại với chồng. Sương nhận thấy Minh ít nói chuyện với mình. Ngay cả lúc sắp chia tay Xa nhau ba tháng chàng cũng không ngỏ một lời quyến luyến hoặc âu yếm. Nàng không cho đó là một việc lớn. Quan trọng là việc hai người đã thành vợ chồng thực sự. Đường như chàng để tâm cho nghề dạy học hơn. Đó là nguồn sống và danh dự của gia đình và là hạnh phúc của riêng nàng. Trong tình yêu của vợ chồng, lắm khi không nói lại hơn cả nói. Vì vậy nàng không thấy sự ít lời của chồng là một sự khiếm khuyết. Nàng nhìn thấy chồng mặt mày khôi ngô, dáng dấp chỉnh tề phải thế con nhà có học. Gia đình nàng rất hãnh diện được rể quý. Do đó xóm làng càng nể nang hơn. Bốn phận của nàng là xuất giá tòng phu . Chỉ có thế . Nàng không phải lo nghĩ gì nữa . Đời nàng

sẽ tùy thuộc vào chàng . Tiếng tù - và gần kề . Đó tới . Mũi dò rẽ lùm ô rô, cóc kèn nhô vào bờ . Minh xách va ly bước lên . Sương ngó theo từng sờ . Minh quay lại mà không vẫy tay, nhìn vợ như một người gần như xa lạ . Đò lui nhanh . Hai người chỉ sống với nhau qua tuần trăng mật . Sương cầm cúi đi về . Nước mắt rưng rưng nhưng nàng quệt ngang .. Nàng không muốn khóc . May gặp thằng Bảo xách dao trở lại đốn dừa nước.

- Dừa của i mà em đốn ? - Sương hỏi.

- Từ dưới lộ lên tới đây là đất của mình hết ráo . Nửa ba cho em ở dưới lộ , còn anh chị thì ở trên mé sông . Chị Mẫn, chị Thiệp thì theo chồng , ba chỉ cho ruộng.

Bảo nói bô lô ba la rồi hỏi:

- Anh đi rồi hả chị ?

- Đi rồi ! - Sương ghen ngào đáp.

- Em không hiểu tại sao anh thích đi đò . Còn em thì em thích đi xe, nhưng xe hơi chớ còn xe ngựa em cũng ghét.

- Chừng em lên trường quận sẽ đi xe hơi . - Sương gượng nói.

Thằng Bảo đốn buồng dừa nước ạch lồi lên bờ:

- Cái buồng dừa này còn nặng hơn cả trái chùy của Lý Ngươn Bá.

- Em biết Lý Ngươn Bá nữa sao ?

- Biết chớ ! Đó là anh hùng số một đời Đường, có cặp chùy ai cũng sợ ! -

Bảo vừa nói vừa đập chẻ ra từng trái , còn Sương thì cạy lấy ruột bỏ vào tượng . - Chị ăn đi! Đừng ăn nhiều phát ách

Cơm chiều xong, Sương mới cảm thấy nỗi buồn mênh mông ray rứt . Thảo nào thời xưa có Chinh Phụ ngâm, Khuê Phụ tán, Chúc Cầm Hồi Văn..... Đi đâu cho thiệp đi cùng, Đói no thiệp chịu, lạnh lùng thiệp cam ! Ba tháng sắp tới sống trong gian buồng này một mình. Tuy là có gia đình đông đủ cha mẹ anh em nhưng vắng chồng cũng như vắng cả. Cơm nước xong, ba má ngồi ăn trầu nói chuyện về đám hỏi sắp tới của cô Mẫn. Sương gượng gạo ngồi nghe rồi cáo lui vào buồng. Cả ngày nay, từ lúc chồng đi, nàng sợ bước vào đây. Chiếc tổ vừa đượm hương nồng ấm đã phải in bóng cô đơn của "chinh phụ". Nàng lên giường nằm trong bóng tối, nàng mới cảm thấy hết sự mênh mông của chiếc giường có vợ không chồng. Sương nằm lên

chỗ Minh, trên gối Minh, thở nốt hơi hám của Minh còn sót lại. Nàng nhớ đêm hợp cần của vợ chồng nàng. Việc vợ chồng xảy ra... trễ một đêm. Rồi từ đêm đó trăng mật, nhưng trăng chỉ sáng từng chập và mật chỉ ngọt từng hồi. Có điều làm cho nàng ngạc nhiên là chàng chỉ nòng nân trong lúc yêu đương. Dường như có điều gì làm chàng ngại ngùng nên chàng không âu yếm nàng. Và sau phút yêu đương, dường như chàng ân hận. Chàng như còn để dành cho ai. Hơn nữa, có lần chàng làm bạn đồng hành với nàng nửa chừng. Chàng đưa nàng gần tới ngưỡng cửa thần tiên thì ngưng, rồi rẽ ngang đi tìm thú vui khác với một người bạn vô hình.

Buổi sáng, khi xếp soạn chăn chiếu nàng còn tìm thấy rõ nhu in những dấu vết của lạc thú. Nhiều lúc nàng như tấm lụa đào nằm phơi phơi chờ một tia nắng đến xuyên qua để lụa trở mình, thì cái ánh nắng lại còn ở mãi đâu đâu, nhạt dần rồi tắt mất. Trong lúc nàng sắp ôm ghì lấy chàng để cùng loan phụng hoà minh thì tiếng hát lại trở thành tiếng khóc đầm lệ . Cái gì đã làm cho chàng thất vọng ở nàng ? Công, dung, ngôn, hạnh ? Nàng xét thấy ở mọi mặt nàng đều trên trung bình. Trình tiết ư ? Chàng còn nghi ngờ gì được nữa! Chàng bướm biết được mùi hoa vườn nhà, và đó là lần thứ nhất hoa hé nhụy . Thì có sao, có sao nàng bị dày vò, dày đoạ. bằng mọi thứ cực hình âu yếm đau đớn hơn cả cực hình dành cho tử tội. Tử tội trước khi lãnh hình phạt còn biết mình tội gì, còn nàng thì tội gì, nàng không được "kẻ xử phạt" cho biết. Nàng khóc ướt cả gối, hận ngập tràn lòng, nhưng biết than vãn cùng ai. Gái đã có chồng. May nhờ rủi chịu. Vạn khẩu mặc từ . Dầu nàng có trăm miệng nàng cũng không thể nói được một tiếng thanh minh... với ai. Mà nàng có gì phải thanh minh? Bao nhiêu lần nàng định gào thét vào tai chàng: "Mình muốn giết em thì xin giết bằng dao, đừng giết em bằng sự âu yếm nửa vời!" Sự kêu van xác thịt của phượng loan đã nhiều lần giục chàng đi tới , nhưng nàng vẫn có cảm giác chàng như một đao phủ làm cái việc giết người. Làm đổ máu nhưng lại sợ nhìn thấy máu.... Bây giờ đồ đã tới ngang nhà nàng rồi chắc ! Tự nhiên nàng tự nhủ thầm như vậy. Chắc chàng đang ngồi ở mũi đồ nhìn lên nhà nàng. Chiếc cầu nước ba nàng mới bắc cho nàng bước xuống ghe về nhà chồng chắc hẳn còn nguyên. Cũng từ chiếc cầu đó chàng bước lên rước nàng về đây. Nàng miên man nghĩ ngợi,

tưởng tượng và nhớ nhung. Gai đâm vô thịt thì đau, thịt đâm vô thịt nhớ nhau suốt đời. Rồi nàng tự gạt bỏ những ý nghĩ không hoàn hảo về chồng. Nàng rạo rực nhớ lại những cử chỉ ân ái, nhớ những cái hôn đầy đó, những ngón tay của chàng như móng vuốt chim linh làm da thịt nàng thức dậy với niềm háo hức và những ôm siết của đôi tay như những nuột dâu bó chặt đê mê. Bỗng nàng rút chân lên, tuột ống quần và sờ soạng ở bắp chuối, nơi nàng cảm thấy như làn da bị thương. Nàng sờ đụng những dấu trầy. Nàng ngồi bật dậy đốt đèn. Nàng muốn nhìn những chứng tích rõ hơn, thêm một lần nữa. Dưới ánh đèn, nàng thấy rõ những dấu răng trên là da tuyết. Nàng nhớ cái hôn dữ dội của chàng làm nàng đau buốt. Trong lúc miết môi vào đó, chàng lầm nhảm câu gì dường như gọi tên ai hay một địa danh nào và lẫn tiếng Pháp trong đó nữa. Chính nàng lúc đó cũng đang lâm vào cơn mê thì làm sao nhớ nổi. Hay chàng gọi tên cúng cơm của nàng "... !" nhưng cái tên đó từ lâu, ngay cả ba má cũng không dùng thì tại sao chàng biết được ? Nàng tự hỏi hết câu này sang câu khác, rồi cũng tự gạt bỏ tất cả. - Ai thì cũng mặc, tên gì cũng chẳng can chi, bây giờ ta đã là vợ chàng, không phải chỉ trên giấy tờ mà cả trên da thịt và trong tâm linh. Sương là vợ của Minh rồi. Vạn biến bất di . Dù có biến thiên nào đi nữa, thì điều đó cũng không thay đổi. Chính Minh đã làm cho cô trinh nữ Sương trở thành đàn bà hay cô trinh nữ tên Sương trở thành đàn bà vì Cậu Tú Minh , và cậu Tú Minh cũng đã trút cái danh hiệu trai tân một cách hồn nhiên đắm đuối trên thể xác yêu kiều của một tấm sương trinh. Nàng xem đi xem lại những dấu răng trên da thịt nàng không chán. Nó như những cánh hoa hồng nhỏ nhắn xinh xinh. Nàng cúi sát xuống nhìn. Rồi bất giác nàng hôn, hôn lại những dấu vết do chàng lưu lại. Ôi những cánh hoa khắc trên da thịt nàng. Nàng buông ống quần xuống và ngồi dậy vặn đèn tỏ thêm. Tất cả mọi việc trong phòng đều rực rỡ như nhảy múa dưới mắt nàng. Tấm lụa đào treo trên đầu cửa như cũng rung rinh theo từng nhịp thở của nàng. Nàng thấy hết cô đơn. Bất hần nàng mở tủ ra soạn lại đồ đạc của hai vợ chồng. Nàng xếp chúng xen kẽ nhau. Một chiếc áo của chồng rồi đến chiếc áo của nàng, cứ thế cho đến chật các ngăn. Làm vậy để chúng truyền hơi vào nhau như ông bà thường nói " lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi " , hoặc như bài thơ Đường của

vua Tự Đức: "Xếp tàn y lại để dành hơi " (nhưng đây lại là tân y) Soạn xong đồ trong tủ, nàng lại mở rương, chiếc rương gỗ cũ đánh vẹt ni vàng nhạt của Minh dùng thời còn đi học, nay Minh đã sắm va ly và bỏ nó ở nhà đựng đồ vật. Những thứ không còn xài nữa như bàn chải, hộp xi ra phấn đánh nón, sách vở cũ, những mẫu giấy nhàu nát... Nhưng đối với nàng , mỗi món đều in dấu tay và đượm hơi thở của chồng nàng, nên nàng vẫn trân trọng nâng niu từng món như khi sửa soạn valy cho chồng đi tỉnh, từ chiếc khăn bàn lông trắng tinh trên chót đến bộ đồ ngủ màu hồng mà nàng cố ý xếp tận đáy va ly , rồi chàng sẽ gặp... Nàng nghe đôi má nóng rần khi tưởng đến phút chàng thấy. Chắc chàng sẽ... Bỗng lớp giấy dưới đáy rương tróc lên. Nàng lấy tay vuốt đê xuống, định bụng sẽ khuấy chút hồ dán lại, nhưng bỗng nàng thấy cộm cộm. Có vật gì như tập vở dưới lớp giấy kia. Nàng từ từ gỡ nó lên. Nàng thấy những tờ giấy đủ cỡ đủ màu xanh, hồng, vàng, tím nằm sắp lớp. Như máy, nàng hồi hải nhật lên cầm trên tay, nhưng nhiều quá tay không giữ được, nàng phải bỏ vào một chiếc hộp giấu rồi đem để lên giường. Chỉ ngó sơ qua nàng cũng biết đây là những bức thư. Và cái dư hương phảng phất của nó cũng cho nàng biết đây không phải là những bức thư bình thường. Ngoài những bức thư, còn những mẫu báo lớn nhỏ in toàn những bài thơ. Có những mẫu nhỏ bằng hai ngón tay chỉ mang một chữ "E" . Nàng thấy tay run và tim nàng đau nhói. Khi nàng đọc qua mấy dòng trên một mẫu giấy xanh lơ cũ còn rõ danh một chú bướm ép trên góc:

Anh Minh yêu quý, Sáng nay em đạp xe qua Ngã Ba mà không thấy anh..tội nghiệp đóa hoa nguyệt quới nào đó không được anh hái để tặng em!... Và em cũng tội nghiệp cho em nữa !...

Nàng soạn và xếp lại tất cả thư vào hộp. Rồi nằm rả rời. Nàng không muốn gì nữa. Mỗi một chữ như một cái kềm rút đi một mảnh tim nàng. Nàng muốn biết tên kẻ viết thư . Không khó gì. Dưới cùng đều có chữ ký: "Emilie hoặc Emili - Em li Lan, Lý lệ... của anh " . Tiếng "Emilie" không phải là tiếng Việt Nam, nhưng nàng cứ đọc theo tiếng Việt Nam . Và nàng bỗng nhớ ra rằng lúc hôn chân nàng, chàng cứ luôn mồm rên rì: " Em li anh yêu em. Anh là chồng em! " Nếu không có những chứng tích này thì nàng

không thể xác định được những tiếng rên rỉ kia. Khổ thay trong tiếng "... " lại cũng tiếng "Li" nên trong lúc mê mênàng lại hiểu lầm rằng chàng gọi nàng như một biểu hiện của phút cực độ yêu đương. - Chàng đã mượn thân xác ta làm người con gái nọ ! Trong lúc yêu ta, chàng gọi tên nàng và tưởng tượng ta chính là nàng. Chàng đã đem hồn người khác cho nhập vào xác ta để chàng được thóa? mãn. Bao nhiêu hạnh phúc của người vợ trẻ đều tan vỡ bay tung một cách mĩa mai. Đem đốt tất cả ! Bỏ nhà này ! Từ biệt gian buồng quái gở này ! Trả thù chàng ! Tìm người con gái kia xỉ vả ! Nàng đặt ra một trăm cách giải quyết và mong tìm được sự yên tâm nhưng không có cách nào làm cho nàng yên tâm được. Nàng đi ra ngoài gọi thằng Bảo:

- Bảo ơi ! - Tiếng nàng như không còn âm thanh. Thằng Bảo chạy tới. Nàng hỏi:

- Em biết anh Minh ở đâu không ?

- Không. Em đâu có đi tỉnh lần nào. Nhưng em biết địa chỉ của nhà trường.

- Sao em biết được ?

- Vừa rồi đám cưới anh Minh , ba có gởi thiệp mời. Thằng Bảo nói xong chạy biến đi, một chốc , trở lại với cuốn sổ mời khách dự đám cưới. Nàng cầm quyển sổ nhưng không có ý định gì hết. Nàng chỉ hỏi:

- Bây giờ đồ tới trên chưa em?

- Sáng mai mới tới.

- Đêm nay là đêm dài nhất đời chị đó em ! Nàng nghĩ như vậy nhưng không nói ra, vì thằng bé nào hiểu được tại sao đêm dài?

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 24

Minh nằm dưới đồ như một con mằm trong hũ. Minh cảm thấy chuyển đồ này chèo nước ngược cho nên di chuyển rất nặng nề, nặng nề như cái tâm sự của Minh.

Bây giờ phai? làm sao ? Phải chọn một trong các solutions của Bền đặt ra. Solution 1 ! Minh đi chuyển này lên gặp Emilie là nhất định xây tổ ấm ở một nơi kín đáo cho đến khi nào có "cháu nội " cho ba má mới về nhà.

Minh nhớ lại tất cả hành động của mình. Minh đã tung hết sức trai để yêu lần đầu. Minh đã phá chiếc khóa vàng ở cửa động đào nguyên của vợ mà miệng lại gọi tên người yêu.

Chàng đã làm một công việc hệ trọng nhất đối với một người con gái, biến nàng thành đàn bà, hơn nữa, vợ chàng. Và hơn nữa, người con gái đó đã được lễ nghi phong tục công nhận là vợ chàng. Chàng không thể kèm lòng ham muốn xác thịt lâu hơn nữa trước một tấm thân ngà ngọc đã thuộc về chàng.

Khi đồ đi ngang nhà bố vợ thì chàng nín khe như kẻ phạm tội trốn chui trốn nhủi. Có mấy người khác xuống đồ nhưng may quá, không ai quen.

Một đêm con đồ chập chờn trên sóng nước thì cũng một đêm thao thức của cậu Tú Minh . Chàng thấy Sương đẹp , đáng yêu, nhưng khổ nỗi là chàng chưa hề giao thiệp. Nếu chàng chưa biết Emilie thì chàng có thể không ngại ngần gì làm chồng Sương. Nhưng Emilie đã chiếm trọn vẹn trái tim chàng và chàng nghĩ rằng Emilie đã giao phó hoàn toàn cuộc đời của nàng cho chàng.

O tombeau, O lit nuptial !

Ôi giường cưới , Ôi huyết mộ tình yêu !

Chàng tự trách mình sao không cương quyết ngay từ đầu. Rồi tự trách mình đã không tự ngăn cản được sự bông bột để gây thương tích cho Sương về thể chất lẫn tâm hồn. Bây giờ sắp gặp Emilie , chàng mới ăn năn, nhưng đã muộn.

Nhưng rồi chàng cương quyết. Thà phạm tội một lần còn hơn phạm tội suốt đời. Vì ở với Sương chàng sẽ như cái bóng đối với nàng, còn nàng thì chỉ là một cái xác không hồn đối với chàng.

Đò đổ bến vào lúc hừng đông . Minh xách va ly nhảy lên bờ kêu xích lô đạp thẳng xuống nhà Bền ở chợ Mỹ Lồng cách thị xã hơn mười cây số !

Bền không ngờ Minh đến nhưng đáp ứng rất nhanh. Bền lấy xe máy dầu chở Minh trở lại thị xã đưa vào một căn phố đã mượn. Bền vẫn tắt bảo:

- Đây là cửa hàng mua dừa khô của tao. Tầng dưới để làm cửa hàng, tầng trên để vợ chồng tao ở. Vợ tao đẻ xong, cứng cáp sẽ khai trương. Bây giờ mày ở tạm đi. Đừng vô trường. Vì thiên hạ sẽ biết tông tích và ông via mày sẽ tìm đến.

- Tao đi dạy hăng ngày còn trốn sao được ?

- Mày dặn thầy Xuyết đừng cho ai biết mày ở đâu. Mày cũng đừng cho thầy biết. Vậy là mày yên tâm có "sân cỏ" êm tịnh để đá cú móc tuyệt luân!

Bền nói nhỏ với Minh một hồi, Minh nghe, lúc gật , lúc phản đối. Cuối cùng Bền bảo:

- Mày làm theo cấm nang của quân sư quạt mo này đi. Bể tao đền cho.

- Còn bên nhà "ên" thì làm sao thuyết phục được ?

- Ồi xì ! Fait accompli mày hiểu chưa ? Mày cứ cho nàng ta ôm ba lông thì phần thắng nằm chắc trong tay. Mày là giáo sư, đâu phải xe lôi xe kéo mà làm nhơ danh nhà ông Phán còm. Rồi mày nhờ thầy Xuyết đứng ra điều đình. Hể "ên" đi theo mày thì mày luôn luôn trên phé.

Minh sợ lắm. Đó là những việc ngoài sức tưởng tượng của một cậu Tú trẻ, nhưng nếu không đi theo đường đó thì phải quay trở lại với Sương. Rồi không biết tương lai của chàng ra sao.

Bền bày vẽ xong móc túi đưa tiền cho Minh :

- Mày cứ coi như tao là chủ hãng mua dừa khô mượn mày làm thư ký một tuần lễ trước khi mày làm giáo sư trường Minh Châu. Căn nhà này đủ tiện nghi tao giao cho mày dùng để dượt bóng . Dượt nhưng phải đá cho vô chớ đừng có sút cho " Thỗ coi " nghe không ? - Nói xong, Bền rồ máy xe - Tao phải vô nhà thương coi vợ tao bể bầu chưa. Bệp hay ngỗng. Chiều nay tao trở lại, nếu mày rồi tao chở mày đi "đọc sách" trên pít xin . Trên này có

nhiều sá... ách mới lắm. Đọc rồi đi không nổi!

Minh đi vợ vẫn ra bến đò. Hôm nay chưa phải là ngày hẹn , nhưng chàng hy vọng gặp Emilie như một cái may trời cho.

Mà trời cho thật. Chàng vừa ra thì gặp Emilie đang đứng ở bậc thạch.

- Emilie !

Nàng quay lại. Minh hỏi:

- Bữa nay mới là ngày thứ... mà ! Bộ em rút đường đi của mặt trời hả ?

Emilie bảo:

- Nhưng em sốt ruột quá, mi mắt lại giật lia chịu không được, nên phải ra đứng ở đây cho nhẹ lòng.

Minh xoa tay một cách tự đắc:

- Bây giờ thì em không phải lo nữa. Mọi việc đã xong.

- Em cứ sợ Ở dưới đó có chuyện gì... anh không lên được !

- Dù có bị xiềng anh cũng bứt ra !

- Ba mới lại đăng trường gặp ông Đốc.

- Chi vậy ?

- Để nói cho chắc việc ông muốn em dạy.

- Chắc chưa ?

- Còn hỏi nữa. Lo cho anh kia cà !- Bỗng Emilie kêu lên - Anh về dưới đi cày đi cấy gì mà ốm vậy ?

- Anh vầy mà ốm sao ?

- Ốm mà đen nữa.

- Thì ở ruộng tắm nước phèn chó phải ở trong nhà có quạt máy, uống nước phong tên sao ?

- Coi anh như bệnh mới mạnh.

Minh hơi sợ câu nhận xét đó, bèn nói lảng ra:

- Bây giờ em muốn đi chơi đâu, mình đạp xe một ua cho dẫn chân chút.

- Em không muốn đi đâu hết, em chỉ muốn tìm một chỗ nào êm ái ngồi bàn công chuyện.

- Vậy thì về nhà anh !

- Nhà anh ở đâu vậy ?

- Không tin , đi theo anh.

Minh đưa Emilie về căn nhà mới. Nhìn quanh, trong ngoài tiện nghi đầy đủ xinh xắn, Emilie gạn hỏi, Minh cười:

- Anh muốn đấy. Anh đã nói gì thì làm nấy mà. Chúng mình sẽ ở đây !

- Xí ! Anh nói làm như...

- Như gì ?

Emilie cười:

- Ba đến gặp ông Đốc cũng có mục đích là để hỏi về anh đó.

- Anh sẽ đến xin gặp ba tại nhà, ba khỏi phải nhọc công.

- Cha! Oai ghê !

- Chớ không à ? Lâu nay anh sợ người ta tau rồi không đúng , là hỏng chuyện, bây giờ anh đích thân đến nhà xin gặp ba má, em thấy được chưa ?

- Anh muốn nhà này bao nhiêu vậy ?

- Nói đùa chớ, đây là tiệm mua dừa khô của thằng Bền . Hôm trước nó nói với anh nó sẽ mở hãng xà bông. Bây giờ nó phải làm đại lý dừa khô, nấu dừa rồi tiến tới nấu xà bông. Nó cho chúng mình ở trên gác.

Emilie nguýt háy sập trời:

- Khi không em ra đây ở à ?

- Thì cũng chờ lệnh mẹ cha... chớ đâu mà ở ngang như vậy được em.

Chừng nào em đưa anh đến chào ba má ?

- Để em xin phép chớ em đâu có quyết định được... Mà chắc sớm lắm!

- Càng sớm anh càng mừng.

- Em lo quá hà !

- Tại sao ?

- Ở bên đó người ta cũng nhờ cậu em đến thưa với ba má.

- Vụ gì ? À à... Cái vụ hồi trước ba đi xuống... đó hả ?

Giọng Emilie buồn buồn:

- Ba má muốn biết việc của anh với em như thế nào để ba má trả lời cho người ta.

- Em tính thế nào ?

- Em đã dứt khoát rồi sao anh còn hỏi vậy ?

- Riêng anh không có tính toán gì nữa hết. Coi như anh thi hành quyết định đã tính với em từ lâu rồi. Vậy thôi.

- thầy Xuyết gặp em cứ ngạo hoài. Thầy kêu em bằng mợ Tú chứ không kêu như trước nữa.

- Lúc này coi bộ tụi học trò trường Minh Châu cưới vợ lấy chồng đông hơn lúc nào hết.

Emilie làm thinh.

Minh luôn luôn tâm ngấm cái cấm nang của Bền . Phải sút vô gôn . Nhưng Minh thấy không cần làm như vậy vì ba má Emilie đã ngỏ ý thuận, còn Emilie thì đã yêu chàng, tội gì phải làm chuyện mất trật tự, mất cảm tình bằng một fait accompli như ông quân sư Bền mách nước.

Tuy vậy Minh cũng đi một bước xa để dọa dẫm đối phương lần chót:

- Thằng Bền đang ở trong nhà thương thăm con Liễu. Nó bảo nếu Liễu đẻ con trai nó sẽ đặt cho là Chí , Bền Chí, còn nếu con gái thì đặt là Thanh , Liễu Thanh. Còn mình thì nếu con gái thì đặt là Nguyệt , con trai là Qưới phải không em ?

- Ai bảo anh vậy ?

- Em chứ ai ?

- Em nói hồi nào ?

- Nhứt ký còn ràng ràng cả tập kia.

- Đâu đưa em coi ?

Minh giật mình , nhưng không nhớ ra đã chôn kín những "mảnh tâm tình" của Emilie ở góc trời nào, bèn trở vào ngực mình:

- Cất ở đây này, làm sao lấy ra được ?

Hai người cười với nhau. Họ cảm thấy không còn cách nhau một li một tấc nào nữa. Minh bỗng ôm choàng lấy Emilie .Emilie đứng yên không vùng vẫy chút nào, để cho toàn thân lọt vào đôi tay đang quấn riết. Môi nàng nghe thơm lên mật ngọt. Chiếc lưỡi của chàng như dòng điện xoáy vào nàng. Nàng cũng đáp lại với tất cả sự sôi nổi của nền văn minh Âu Tây.

- Chúng ta sẽ..ẽ..

- Ừ, ự.

Họ nói với nhau không rõ tiếng, nhưng họ hiểu những tiếng đó , cả những tiếng chưa phát ra.

- Cho anh xem..cái hoa. - Minh sụp xuống thều thào - Cái hoa của anh.

Emilie sợ hãi, kẹp cứng hai chân và đưa tay dè gấu váy, sợ cơn gió bất ngờ ở con dốc đá ong.

Nhưng Minh đã rà môi vào những cành hoa. Nàng yên tâm nên đặt tay lên đầu chàng:

- Đừng làm em đau nữa !

Minh không làm Emilie đau, chàng chỉ khẽ hôn đoá hoa hồng của chàng. Hương sắc của hoa lâu nay đọng trên làn tuyết đến ứa tràn nay đã tan vào môi chàng.

Minh đứng lên, nhìn gương mặt tái mét, chờ dẫn của Emilie :

- Em là sao vậy ?

- Em không làm sao cả !

- Em có thấy cần tìm một nơi khác làm tổ ấm của chúng ta không ?

Chính Emilie sợ cái ý nghĩ đó. Nó đến mau chóng và làm nàng ngợp. Emilie đã thấy ngại ngùng khi đạp xe song song ngoài phố với chàng. Càng ngại khi chàng quỳ xuống ôm hôn chân nàng. Bao nhiêu cặp mắt đổ vào nàng. Nhưng dù sao đó không phải là cái cảnh đáng cho nàng lo ngại. Còn ở đây, trong phòng chỉ có hai đứa với nhau. Sự im vắng gây cho nàng sự sợ hãi. Ở trong phòng riêng này, người ta có thể làm mọi chuyện ngay cả chuyện vợ chồng. Và nàng cảm thấy Minh sẵn sàng làm việc đó qua sự háo hức của những cái hôn. Ngọn lửa trong mắt chàng rực lên như muốn thiêu đốt nàng. Emilie lắc đầu:

- Khoan đã anh ạ !

- Anh không muốn cho ai biết anh ở đây.

- Tạo sao vậy ? - Emilie ngạc nhiên hỏi và bước lại ngồi bên tay ghế.

- Anh muốn chúng ta yên tĩnh để yêu nhau.

- Nhưng sao mình phải trốn lánh ? Còn phải có sự chấp thuận của gia đình đôi bên nữa chứ.

Minh hơi lọng cọng nhưng cố lướt qua:

- Điều đó..dĩ nhiên rồi.

Emilie nhớ mấy lần trêu chọc của thầy Xuyt , thầy thường nói với Minh có mặt Emilie : "Cưới hỏi xong mày cuốn gói về ở nhà ông già vợ, khỏi lo cơm nước, sung sướng có thua gì chuột sa hũ nếp !"

Emilie hơi then nên không nhắc lại câu nói đó. Còn Minh đồ chừng Emilie cũng nghĩ như vậy nên gạt ngang:

- Anh thích ở riêng để mình tự do hơn.

Thấy Emilie có chiều suy nghĩ, Minh nói làng ra:

- Thằng Bền sắp làm chủ hãng to.

- Ảnh có đầu óc thương mại. Vậy cũng tốt. Nhưng chỗ này nhỏ quá.

- Nó sẽ mua dừa khô cạy ra, rồi chứa trong kho nơi khác, còn đây chỉ là văn phòng. Nó cho mình ở tạm tới... chừng nào nó cần.

Emilie không thích ở riêng xa cha mẹ. Nàng muốn trông thấy ba má hằng ngày để ba má cũng gần nàng và chia sẻ hạnh phúc của đứa con gái cưng. Nàng nhất định sẽ thuyết phục chàng về ở chung với cha mẹ nàng sau đám cưới.

Nàng hơi xấu hổ khi nghĩ tới một biến cố lớn như vậy.

- Bây giờ mình đi chơi chút đi em. Không còn việc gì phải lo nghĩ nữa thì cũng nên giải trí. À, em có muốn đi uống sữa đậu nành ở rạp Nam Xuân không ? Hai ly sữa của em mua hồi đó tới bây giờ chưa uống mà anh nghe ngọt quá chừng.

Emilie thích thú khi nghe Minh nhắc lại kỷ niệm xưa một cách thi vị. Nàng cười nói làm rung rinh những lọn tóc xoã trên những bông hoa tím thêu tỉ mỉ trên vai áo nàng.

- Em nghĩ không hiểu tại sao hồi đó em gan quá ! Đang ngồi coi hát với ba, bỗng dưng có đòi ra cho bằng được - Emilie háy Minh - Em mừng tượng thấy anh thơ thần ngó đầu này đầu kia tìm em nên em không ngồi yên được. Tuồng hát hay vậy mà em cũng không xem. Em tội nghiệp anh đó.

Minh hỏi phăng tới:

- Sao em bỏ đi ngang ở buổi dạ tiệc vậy ?

- Em thấy bà Liễu với cô gái già Mad trường ngó nhau nên em không thích.

- Anh đến rạp hát sớm lắm. Đứng chờ hoài không thấy em, anh sợ lỗi tai anh nghe lầm. Em nói nhỏ rí mà anh vẫn nghe, tài không?

- Anh đợi em có một lần, còn em đợi anh cả tháng.

- Đợi anh ở đâu ?

- Ở bến đò...

- Người ta nói rõ ngày trở lên mà đợi gì ở đó ?
- Biết rằng anh chưa lên , nhưng em vẫn ra đứng chỗ bậc thạc em tiền anh.
- Bây giờ để anh bù lại cho Anh đi lại tiệm ông Tám Trộn mượn chiếc xe mình rong chơi tới tối, rồi trở lại rạp Nam Xuân uống sữa đậu nành.
- Em không coi hát đâu.
- Tại sao?
- Gánh nào cũng diễn tuồng độc hại. Trai gái yêu nhau toàn bi đát. Rốt cuộc con gái thiệt thòi đau khổ. Thiếu gì chuyện vui sao không diễn lại cứ bầu vào chuyện lâm ly ai oán. Làm cho khán giả cười có phải hay hơn làm cho họ khóc không ? Còn anh nữa, anh không được làm cho em khóc.
- Mà em có khóc lần nào chưa ?
- Có chứ sao không ?

Minh bước xuống thang lầu còn quay lại dặn:

- Em mở valy anh soạn giùm anh một bộ đồ nào em thích để ạc mô ni (harmonie: hoà hợp màu sắc, âm thanh) với y phục của em bữa nay nhé. Khi chúng mình đi với nhau, ai thấy cũng cho đó là vợ chồng mới cưới . Vợ dượng của xúp chồng thì xúp dượng.
- Xí, anh nói chuyện gì không á ! Đi mau lên ! Đừng để em chờ.
- Anh mượn chiếc xe bánh bự để chở em luôn.
- Anh coi chiếc xe hồi trước còn đó thì mượn để làm kỷ niệm hai năm đi dạo bến bắc Hàm Luông nghe !

Minh xuống đến đất bỗng quay phắt trở lên. Emilie đang mở valy, quay lại, Minh xà xuống bên nàng:

- Xin lỗi em! Từ gặp em tới giờ anh chưa hôn môi em !
- Đi rồi về hôn không được sao ? Mà hôn rồi chứ sao chưa ?
- Lần trước em bắt "phốt" anh gặp em cả buổi mà không hôn. Nhớ không ? Còn em không hôn anh thì lỗi gì ? Nào!...Hôn rồi thì hôn nữa.
- Ái da! Em bảo đừng có ..! Lần đó chút xíu nữa má bắt gặp.
- Nhưng lần này em cứ đưa cho má xem và anh sẽ thừa với má rằng...
- Thôi đi đi, ở đó mà má tía !
- Em ở đây đừng có trốn mất nghe ! Mà em có trốn đi đâu rồi anh cũng tìm ra.

Emilie nhìn chiếc va ly màu vàng tươi, bốn góc có dát thiếc sáng chói . Trên nắp có nhãn mang tên Minh và địa chỉ ở quê nhà.

Emilie cầm lấy quai, xách thử và nghĩ thầm:

- Nếu đi du lịch hai đứa thì cần một chiếc lớn hơn.

Rồi nàng ngồi xuống. Va ly không có khoá, chỉ bấm nút là mở ra. Một chiếc khăn bàn lông màu trắng trải suốt bề mặt va ly. Bên trong nắp có những túi con đựng một cục xà bông Cô Ba , một hộp Gibbs và cái bàn chải đánh răng, một cặp kiếng mát, mấy cây bút chì. Một cây còn mới nguyên chưa chuốt, một cây đầu xanh đầu đỏ.

Emilie xem xét từng món một rồi trả lại chỗ cũ. Xong, giờ khăn lên. Bên dưới, một chiếc áo sơ mi lụa mờ gà, bên cạnh là một chiếc quần tây xanh nước biển. Kế đó là một chiếc sơ mi lụa trắng, một chiếc quần tây cũng xanh nước biển. Trong mỗi túi quần đều có một chiếc khăn mu soa thêu rất khéo và khác màu.

Cứ như thế cho đến bộ thứ bảy. Có lẽ mấy cô em gái của Minh (có lần Minh cho nàng biết tên hai đứa em gái và nàng vẫn còn nhớ là Mẫn và Thiệp) sắp xếp quần áo cho anh và bảo anh áo nào quần nấy, cứ theo thứ tự đó mà mặc cho hết một tuần lễ.

Quần áo xếp rất kỹ, nút áo gài như áo trong hộp còn quần thì ủi rất sát. Nàng không biết chọn bộ nào cho ăn ý với bộ đầm của nàng màu xanh da trời thêu hoa tím và xếp con rất nhỏ ở thắt lưng theo lối váy cổ điển của mấy bà đầm. Thôi, bộ nào cũng được. Đàn ông không cần phải làm dáng.

Nàng soạn đến hết mới ngừng, dưới đáy va ly hiện ra một màu, trời ơi... màu hồng mịn màng của lụa. Nàng cầm lên tay. Đó là bộ đồ ngủ đàn bà. Emilie nghe mùi thơm lạ phảng phất. Nàng đứng dậy để nhìn cho kỹ. Một cái áo và một cái quần. Từ bên trong rơi xuống một tấm khăn lụa trắng. Nàng nhìn theo thấy trên màu trắng tinh anh có những đốm sậm như những cánh hồng khô. Nàng buông bộ đồ và cầm chiếc khăn lên. Ở góc khăn có thêu mấy chữ " HỢP CĂN M-S" và mấy chữ Nhỏ Bên dưới là một dòng chữ Việt song song với dòng chữ Nhỏ Và ngày tháng rành rành.

Emilie hoa mắt tối tăm mặt mày. Trời đất xoay vụn vút. Nàng úp mặt vào ghế giây lâu, rồi bật dậy, lạng lẽ xếp tất cả đồ vật lại nguyên chỗ cũ. Nàng

hiếu lần trước gặp nàng chàng không hôn để nàng phải nhắc. Và lần này chàng không quên... Nhưng chàng ăn nói có vẻ bất thường và táo bạo. M là Minh , đích thị rồi. Còn S là ai ? Một người con gái nào đó đã hợp cần với chàng mới đêm hôm... Và bữa nay gặp mình ! S là vợ chàng. Tại sao chàng giấu ta ?

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 25

Minh bơm căng hai bánh xe rồi mới đạp về. Vừa đạp vừa nhớ câu chuyện bơm xe của lão cựu chiến binh mà cười thầm: Suýt nữa lão mang hoạ. Và nhớ luôn câu trêu của Bền : " Nó còn xách ống bơm chạy xà quần!" Bây giờ thì chàng không còn chạy xà quần nữa.

Về đến căn phòng, đứng ở chân cầu thang Minh réo to như vừa đắc thắng một trận chiến:

- Emilie ! Anh về nè ! Xuống coi phải chiếc xe này không ?

Không thấy đáp, Minh vọt lên. Gian phòng trống trơn. Cửa không khép . Chiếc va ly nằm ở giữa phòng y nguyên chỗ cũ.

Chắc nàng chờ mình hơi lâu. Tại cuốc bộ và tìm chiếc xe ưng ý, rồi bơm nên mất nhiều thì giờ. Nghĩ vậy chàng trở xuống đạp tới trường.

Gặp thầy Xuyết đứng trước cửa văn phòng, cái quạt giấy phẩy phẩy như sốt ruột chờ ai. Minh vừa dừng xe xong, thầy nói ngay:

- Mà y vừa ở dưới nhà lên hay đi đâu về ghé. Va ly đâu ?

- Dạ...

- Chuyện hai đứa bây coi như... vì tao nghe phong thanh có người đi hỏi nó.

- Dạ, chúng em tính xong rồi thầy.

- Hể mà y đem lại bon résultat définitif thì đảng kia phải rút êm, còn mà y xụt xịt thì đảng kia tiến tới. Oui ou non phải đáp nhanh.

- Dạ , em đã nói với Emilie hồi sáng này rồi thầy ạ. Oui chớ đâu có non thầy !

- Nhưng phải có người lớn đứng ra. Ba má mà y có lên được không ?

Minh nghẹn ngang hồi lâu. Thầy Xuyết xua tay:

- Vậy tao nhờ ông Đốc nhé ! Ông là bạn của ông Phán.

- Dạ.

- Cưới rồi ở đâu ?

- Dạ, thẳng Bền cho mượn nhà. Nó sắp mở hãng dĩa khố Hồi sáng em đã gặp Emilie ở căn nhà đó. Nhưng Emilie muốn khi cưới hỏi xong thì về ở

nhà...

- Ở nhà vợ. Nói phứt cái cho rồi !

- Dạ, nhưng em không thích ở chung với ai.

- Bây giờ mày phải rước ba má mày lên, đem trầu cau đi đến đàng gái cho phải lễ. Chỉ một lần thôi. Ông Đốc và tao bao hết mọi chuyện lễ nghi khác.

- Nếu Emilie có đến đây thì thầy bảo cô nàng ở đây đợi em chút.

- Bộ hai bên làm cái ăng đê u trật chừa rồi sao cậu Tú ?

Minh ngó lai. thì ra ông già cự chiến binh. Lão hỏi thầy Xuyt :

- Thầy định cho trường ba ri dôn nê (quét vôi) màu gì thầy ?

- Cứ màu cũ.

- Rôn le (vàng nhạt) hả thầy ?

- Dạ, cụ cứ bốn cũ soạn lại cho đúng ý ông Đốc.

- Còn chạy chỉ lơ mơ rinh (xanh nước biển) luôn hả thầy ?

- Dạ, cụ cứ phép cũ mà làm.

Lão già quay lại Minh :

- Cậu thiệt tài cao hiểm có. Vừa làm học trò xong, trở lại làm thầy. Còn tôi mãi đời giữ ngựa, bơm xe, ba năm chẳng lên được chức cạc pô ràng (cai, lính).

Minh đang sốt ruột nên không đẩy đưa với ba cái tiếng Tây của lão già như thường khi. Từ giã thầy Xuyt , Minh trở lại nhà. Vẫn chưa thấy Emilie về. Nàng đi đâu ? Nếu đi lâu nàng phải viết giấy để lại. Mà đi đâu thì cũng đã trở về rồi. Minh lên giường nằm sải tay. Chiếc giường này sẽ là giường cưới của Minh - Emilie . Nó sẽ ghi dấu hạnh phúc của đôi uyên ương.

Minh sẽ yêu nàng cả hồn lẫn xác ở trên chiếc giường sơ sài này, không phải than thở như vừa rồi ở tại nhà chàng, mà ngược lại:

O lit nuptial! O lit des roses!

Ôi giường cưới phủ hoa hồng !

Nàng sẽ trở lại. Nàng không thể sống thiếu ta.

Rồi chàng thiếp đi trong giấc ngủ, cơ thể và tâm trí rã rời.

Chàng thức dậy ló đầu ra cửa sổ nhìn xuống, đường đã lên đèn. Chợt có tiếng chân lên lầu. Chàng chạy lại đầu thang nhìn xuống suýt kêu: Emilie , nhưng một cái nón nỉ ló lên: Bền !

Bền vừa nói vừa đi lên:

- "Ên" có đó không ?

- Đi đâu chưa về !

- Mà đi đâu mới về đó ?

- Tao đi mượn xe đạp đăng ông Tám Trận để hai đứa đi chơi nhưng khi về thì không thấy nàng ở đây nữa.

- Lúc chiều tao trở lại đây, tao gặp nó ở ngoài đường, tao hỏi có mày ở trên không, nó nói không. Tao hỏi nó đi đâu ? Nó bảo nó đi đâu đó tao không để ý. Đừng nói dăm ba câu rồi tao đi công việc, định trở lại đây rủ bây đi tiệm Lục Mừng , nếu không thì mua vịt quay xá xiu chạy xuống nhà tao chơi.

- Emilie đâu có chịu đi đêm như vậy.

- À quên! Tụi bây chưa cưới mà tao tưởng cưới rồi. Nếu nó không đi thì mày đi với tao. Tao sẽ phụ nhĩ thêm về cách sút vô gôn cho mày thi hành.

- Giễu hoài mày ơi! Tao đang rầu đây này!

Bền rút lui hồi nào, Minh cũng không hay.

Chàng ngó quanh đầu giường, trên vách đều không có bộ đồ nào cả.

Chàng xách va ly bỏ lên giường soạn tìm quần áo. Chàng thấy rõ sự chăm sóc tỉ mỉ của Sương trên những làn xếp thật thơm tất.

Càng bối các lớp quần áo chàng càng thấy tội nghiệp Sương. Nàng yêu chồng rất mực. Nhưng chồng nàng đã "đày đoạ" nàng bằng những " cực hình" kinh hoàng. Và nay: sự phản bội.

Chàng hối hận khi nhớ lại lúc yêu đương nàng bỗng bột, chàng đã gọi tên Emilie và đã cố tình than thở " Ôi giường cưới, huyết mộ tình ta !" bằng tiếng Pháp để nàng không hiểu.

Bỗng tay chàng dừng lại. Chàng đã bối cái "huyết mộ tình ta" đầy nhóc hương hoa tới đây. Một bộ đồ ngủ. Bất thần chàng cầm lên tay và nhận ra rằng đó là bộ đồ nàng mặc đêm hợp cẩn. Mùi hương da thịt của giai nhân hãy còn thoang thoảng quần quện bên chàng. Bỗng một tấm lụa nhỏ vuông vắn, nõn nà rơi xuống giường. Chàng buông quần áo nhặt tấm tấm lụa lên. Giữa màu trắng tinh nguyên in những cánh đào đỏ sậm.

Có vết giống hình quả tim biến thể, có dấu giống hình nửa cặp môi, có dấu lốm đốm như cánh hoa đào vỡ.

Ở góc khăn có dòng chữ, hai chữ hao thù treo vào nhau, bên dưới có cả ngày tháng... Chàng lại bắt được ở đáy va ly một mẫu giấy hồng mang dòng chữ Nho đen nhánh vá một bài thơ tứ tuyệt chữ Nôm.

Minh hiểu tất cả...

Tấm lụa in hoa đào.

Ôi tấm lụa đào !

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 26

Sương nói với các cô học trò:

- Bữa nay lớp học bắt đầu, chị cho các em biết trước một chương trình gồm các món gia chánh. Có ba phần:

-Các món ăn chánh gồm một trăm món dùng để ăn thường, đãi tiệc lớn, tiệc nhỏ.

-Các món bánh mứt, kẹo gồm bảy mươi món bánh mứt ta, Tàu và Tây

-Các món chè , cháo , gỏi, bì , giò gồm năm mươi món v.v..

Cộng chung trên ba trăm món. Học hết phải mất một năm rưỡi. Vừa học vừa hành để ăn thử hoặc để bán lấy tiền mua vật liệu học. Muốn thành tài đứng ra nấu nướng cho một bữa tiệc lớn, các em phải kiên nhẫn.

Học trò toàn gồm các cô con gái nhà khá giả đến đây thụ huấn được Sương xin phép cha mẹ chồng cho ăn ở luôn trong nhà.

Khi chưa xuất giá, Sương cũng đã mở lớp tại gia và học trò của Sương đã làm rạng rỡ danh thầy trong khắp vùng quanh đây.

Sương nói tiếp:

- Riêng về môn thêu thùa, vá máy thì chương trình như sau:

-May quần áo bà ba, sơ mi tay cụt tay dài, quần tây cụt, quần tây dài.

-Áo dài đàn ông ,đàn bà

-Áo dài tân thời , đồ cưới

-Áo thắt chỉ các loại

Muốn học hết phải một năm. Còn về môn thêu thì gồm có:

- Thêu bông hoa, thêu chữ Nho

- Các loại thêu bằng chỉ màu, thêu bắt mũi

- Thêu tấm chắn và tiền bàn.

Muốn học hết cũng mất một năm rưỡi, hai năm.

Một cô học trò mười sáu tuổi nói:

- Em học hoài, không kể là mấy năm, chừng nào hết nghề của chị thì thôi.

Một cô khác lại nói:

- Em sợ chị dạy tụi em được ít bữa rồi chị bỏ tụi em bơ vơ chớ !
- Sao bỏ được ?
- Ảnh rước chị lên trên tỉnh với ảnh chớ sao !

Sương đỏ mặt. Một cô khác lại chêm vào:

- Dám lắm đó. Hồng lẽ ảnh rước chị không đi ?
- Ảnh đi mới có mấy tuần lễ mà coi bộ chị rầu rĩ ốm o rồi đó.

Các cô học trò nói không sai mấy. Từ hôm chia tay với chồng tới nay, Sương cảm thấy buồn ghê gớm. Ông Tư bà Tư luôn luôn nhắc nhở cho nàng dâu thấy sự quan tâm của ông bà:

- Ba má có dặn nó khi nhận việc xong thì tìm phố mướn để ba má đưa con lên. Chồng đâu thì vợ đó.

Sương an tâm, nhưng để cho cha mẹ chồng thấy mình không phải là một kẻ vô tích sự, và cũng để lấp những lỗ hổng thời giờ, nàng mới xin ông bà Tư cho mở lớp này. Ông bà được danh lẫn lợi nên đã đồng ý ngay. Ngoài ra hai chị em Mẫn Thiệp cũng được dịp trau dồi nữ công trước khi về nhà chồng.

Sương đưa vở cho học trò chép. Kẻ thì ngồi ở bàn nhà trên. Người kê lên góc ván nhà ngang, kẻ lại xuống bếp để có hơi ông táo, chớ không có bàn ghế như ở nhà trường. Còn tối thì chia nhau ngủ ở các bộ ván hoặc vào buồng của Mẫn và Thiệp. Ở nhà không có con trai lớn nên không có sự nam nữ thọ thọ bất thân.

Sương vào buồng nằm tìm sự im lặng. Không khí vắng vẻ gọi cho nàng những đêm sầu tư lẫn hạnh phúc, cái hạnh phúc đến trễ và không trọn vẹn. Vết thương ở bắp chân cũng là vết thương trong tim nàng. Tại sao trong giây phút mà chàng trút nguồn sống rào rạt cho nàng thì chàng lại gọi tên người khác? Và những tiếng Pháp ? Một cô đầm nào chăng ? Nàng bật dậy móc những bức thư trong rương ra. Nàng chỉ nhìn những dòng chữ rồi nước mắt trào ra làm mờ cả trời đất.

Đã bao nhiêu lần nàng định đưa cho Bảo xem và nhờ Bảo truyền cho ba má những nỗi tủi nhục, đau đớn của nàng. Đã bao nhiêu lần nàng cảm thấy bị phản bội, bỏ rơi, và nàng muốn trở về với cha mẹ. Tấm lụa đào treo trên đầu cửa buồng trước đây trông rực rỡ là thế mà nay nó chỉ mang tới cho nàng nỗi quạnh hiu và xót xa, mai mỉa.

Nhưng rồi cũng có lúc nàng nghĩ những bức thư kia chỉ là một sự đùa chơi chốc lát, cũng như những anh chị nàng trước đây. Ai cũng viết và nhận thư tình nhưng cuối cùng đều lập gia đình theo phong tục ông bà và ăn ở hoà thuận nhau.

Một người có tài như chàng sống giữa đám đông làm sao tránh được những chuyện này nọ. Sự kêu tên cô đầm lai nào đó chẳng qua là một thói quen chưa bỏ được của chàng. Nàng bắt tội chàng gay gắt và cũng chính nàng bào chữa cho chàng. Một trong những điều gia huấn có câu trai năm thê bảy thiếp , gái chính chuyên một chồng . Hơn nữa sách thánh hiền còn dạy trình nhi bất lượng , nghĩa là điều sai quấy không cần nghĩ tới, mình chỉ nên làm bốn phận của mình cho đầy đủ, tự nhiên người sai thấy đó sẽ sửa mình.

Sương thiếp đi trong giấc điệp không mơ mộng. Nàng cảm thấy mình cao thượng hơn lên với ý nghĩa của câu chữ do cha nàng dạy cho từ bé.

Bỗng có tiếng đập cửa:

- Chị Sương ơi ! Có học trò mới tới.
- Ở đâu tới vậy ?
- Dạ không biết.
- Để chị tiếp.

Sương lật đặt ngồi dậy, bới đầu tóc, xốc lại áo rồi bước ra.

Nhác trông cô học trò, Sương giật mình. Đây là một cô gái thành thì chớ không phải ở miệt vườn quanh đây. Quần áo cô ta bình thường nhưng mặt mũi xinh đẹp văn minh. Tóc quăn tự nhiên hai bên thái dương và trước trán. Nàng ta lễ phép:

- Em tên là Lệ, ủa Lan, nhà ở trên Tân Hoà, nghe nói chị mở lớp dạy nữ công, nên ba má cho em xuống học.
- Em định học môn gì ? Nấu ăn hay thêu thùa ?
- Dạ, em thích cả hai.
- Tân Huê chớ không phải Tân Hoà , chị Sương ạ ! - một cô học trò xen vào
- chị nói chị Ở Tân Huê sao tôi không biết ? Tôi ở Tân Huê đây nè.

Cô gái tên Lan nhanh nhẩu đáp:

- Tôi gốc ở Tân Huê nhưng đi học trên quận nên chị không biết cũng phải.

- Chị học trên quận thì còn thì giờ đâu mà học nữ công ?
- Em thôi học lâu rồi, ở nhà buôn bán lật vặt, nay ba má em sắp làm lễ vu quy cho em nên cho em học một ít nghề khéo trước kho về làm dâu cho người ta khỏi mang tiếng là cha mẹ không biết dạy con.
Sương thấy cô gái ăn nói trôi chảy thì mừng thầm nhận được học trò tốt.
Sương hỏi:

- Em học hết trường quận chưa ?
- Dạ em có lên trường tỉnh một năm rồi gia đình đơn chiếc nên phải ở nhà.

Sương càng mừng rỡ:

- Nói vậy thì em vừa làm học trò vừa làm thầy chị luôn.
- Dạ , em đâu dám vậy, thưa chị.

Sương tự nhiên bảo:

- Chị nói thiệt mà. Vì trong mấy chục món bánh chị sắp dạy , có những tiếng chị học rồi quên, bây giờ đọc cũng không hiểu được.

Sương đi vào buồng lấy sách ra lật lật và bảo cô học sinh đọc và cắt nghĩa giùm. Rồi gặng hỏi:

- Mà em tên thật là gì ? Lệ hay Lan ?
- Em tên là Lan. Hồi nãy em nói lộn tên em gái em. Vì hồi nhỏ em dùng khai sanh của nó để đi học nên ai cũng quen miệng kêu em là Lệ, về nhà mới trở lại tên Lan. Do đó em cứ lộn hoài.

Sương đưa sách cho Lan. Lan đọc một hơi, nào là:

arbre de Noël: cây thông đêm giáng sinh

biscuit champagne: bánh sâm banh

croissant au beurre: bánh sừng bò

puits d amour: bánh giếng ái tình

Đám học trò bỏ chép bài bu lại, nghe đến đó, cười ngặt nghẽo:

- Bánh gì có bánh ái tình, nghe lạ vậy chị Sương ? - Một cô hỏi.
- Đây là tên bánh thôi em à !
- Bánh ái tình là bánh làm sao ?
- Bộ ai ăn bánh này phải cảm người làm bánh chắc ?
- Vậy chị nên dạy tụi em món bánh này trước nhất để đãi mấy anh có tánh be he chơi.

Mỗi trò vui vẻ góp một câu nhện và cười ngã nghiêng với nhau. Sương cũng hơi ngượng nhưng vui. Nàng bảo:

- Có loại bánh này thật chớ không phải chị đặt ra đâu. Cách làm thế này: Đổ kẹo lên khay cán mỏng ra như bánh tráng của mình rồi cuộn tròn lại dựng lên, nền làm bằng báng ga-tô như hình cái giếng. Ở dưới đáy giếng có một trái tim hồng làm bằng cà rem. Người ăn cứ bẻ ra cho đến lúc lộ trái tim ra thì lấy dao cắt. Có bao nhiêu thực khác thì cắt thành mấy phần.

Lan tiếp:

- Dạ trong sách nói riêng cái trái tim kia cũng là một món bánh khác tên là crème chantilly hay gọi là gâteau d antigone cũng được.

Một trò lại bảo:

- Trái tim thuộc về ai thì một người thôi chớ, cắt ra như vậy chẳng hoá ra là chia sẻ tình cảm hay sao? Ai chịu !

Câu nói vô tình chạm tới bà thầy. Nàng bảo:

- Đây là việc ăn bánh ngọt chớ không phải chuyện tình cảm em à!

Sương nhận cô học trò đọc được tiếng Pháp trôi chảy thì mừng lắm. Sương nói:

- Hồi trước chị chỉ học tới nửa quyển Mille Mots rồi nghỉ ở nhà học chữ Nho.

- Min mô là bánh gì ?

Sương cười:

- Bánh thì Mille Feuilles còn Mille mots là một ngàn chữ Tây chớ không phải tên bánh. Thí dụ như Mère : mẹ, Père : cha , Peau : da, Chair : thịt, Canard : vịt, Coq : gà, Maison : nhà, Porte : cửa, Feu: lửa... Chị chỉ nhớ có bấy nhiêu , còn trả lại cho thầy hết.

- Còn chữ Nho chị biết tới một ngàn chữ không ?

- Chắc hơn

- Đến mấy ngàn ?

- Chị học hết Tam thiên tự , chị có thể dịch một ít tiếng Tây ra tiếng Tàu.

- Chị dịch thử coi.

- Père : phụ, Mère : mẫu, Peau : bì , Chair : nhục, Coq : kê, Maison :gia ; Porte :môn; Feu :hoả.

- Mà chị viết có được không ?
- Được chứ. Bữa nào chị viết cho các em xem. Bây giờ chép bài đi rồi học nấy canh cua, mai học làm bánh bò !
- Chị dịch tiếng gà , sao không dịch chữ vịt - Một cô hỏi.
- Để chị nhớ lại coi . Tiếng Quảng Đông gọi vịt là ạp , còn chữ Nho ít dùng nên chị không nhớ.

Thằng Bảo này giờ đứng trong buồng nghe ké, ngứa lỗ tai, bèn nhảy ra góp tiếng:

- Để em dịch giùm cho! - Rồi nó đọc luôn:

Chiều chiều vịt nước kêu chiều

Bâng khuâng nhớ bạn, chín chiều ruột đau

Tây nó nói là:

Xoà xoà, ca na lố, kêu xoà

Bằng xế a mí nớp phò ảnh tét tê man

(Soir soir canard l'eau (kêu) soir

Penser ami neuf fois intestin mal) (tiếng Tây bồi)

Lan và các cô che miệng cười rần. Sương hỏi:

- Em mới đi trường làng , tiếng Tây ở đâu mà em học giỏi vậy Bảo ?

Bảo không mắc cỡ chút nào, hứng thú nói luôn:

- "Năm khi mười hoa. " em cũng dịch ra được là " Xanh căng đít coọc bô!"
 Hề hề. Thầy em không có dạy nhưng em học lóm của ông Bảy nhà binh.
 Bữa đó có ông Cò ghé ngang, vì trong làng không tìm được ai biết nói tiếng Tây nên hương chức bắt ông Bảy nhà binh ra làm thông ngôn. Ông Bảy dẫn ông Cò vô chợ, nghe giọng hát ru con vang ra từ trong phố, ông Cò dừng lại nghe hồi lâu rồi hỏi ông Bảy đó là nghĩa gì, ông Bảy bèn trâm tiếng Tây như vậy đó. Tại em thấy ông Tây mặt mũi râu ria lạ lùng nên chạy theo coi và nghe ông Bảy nói một hơi dòn rùm.

Lan lắc đầu:

- Chị cũng phục em luôn! Một câu dài như vậy mà em nhớ không sót một chữ. Thật là sáng dạ !

Lan đọc các thứ tên bánh Tây xong rồi đọc những vật liệu dùng làm bánh :
 nào vanille, chocolat, sucre, beurre.

Hôm sau Sương đưa cho Lan một mẫu giấy và nhờ đọc giùm xem có phải tên bánh không. Lan cầm lấy và nhìn sững sốt hồi lâu mới hỏi:

- Ở đâu mà chị có cái tên... ủa cái chữ này ?
- Tên bánh lạ phải không em ?
- Dạ không..khô.ông phải tên bánh mà là tên người.
- Ủa, vậy sao ?
- Mà là tên một người con gái. Nhưng ở đâu mà chị có vậy ?
- Chị chép trong thư, ủa trong sách. Chị không biết tiếng Tây nên hễ gặp là chép ra để hỏi em. Chắc đây là tên một cô đầm hả em ?
- Dạ đây là tên Tây, chắc chắn là tên của một cô gái nhưng không biết có phải là đầm hay không.

Sương lại hỏi tiếp:

- Nếu tên đầm sao còn kèm một dọc tiếng Việt theo sau ?
- Dạ, đời bây giờ người mình đặt tên Tây cho con nhiều lắm chị à. Nhứt là ở trên tỉnh.
- Lý Lệ Lan hay Loan gì đó ! Để chị vô buồng chép kỹ đem ra cho em coi.
- Chị đưa cả cuốn sách cho em đọc được không ?
- Ồ! Chị quên, cuốn sách chị cho một người bạn mượn rồi. Nhưng chị còn nhớ rõ mấy tiếng Việt Nam . Và hình như còn có một tiếng Tây khác sau tiếng Tây kia. Lilan hay Ly Lan gì đó.
- Lilian ! - Lan thốt như máy.
- Ờ đúng đó ! Mà sao em biết giỏi vậy ?
- Da... Đó là tên đôi của người Pháp thường dùng.

Sương cười hồn nhiên:

- Lâu nay chị cứ tưởng là tên bánh chứ !

Lan chớp chớp mắt và nói:

- Chị cũng có thể chế ra một thứ bánh và lấy đó làm tên bánh cũng rất đẹp, như các tên bánh Tây khác: Renaissance, Feuilles Printemps, Madeleine, Bras de Vénus.

- Ủa, em cũng biết nhiều thứ bánh Tây nữa sao ?
- Em chỉ đọc trong sách chứ không thấy mà cũng không biết làm! - Rồi Lan nói luôn - Để vài bữa em về nhà lấy đồ đạc, sẵn dịp em đem mấy quyển

sách xuống cho chị xem và dạy chúng em làm.

Sương vui vẻ:

- Hễ em dịch tiếng Tây ra tiếng Việt được thì chị dạy các em làm cũng được.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương 27

Giáo sư Minh lại giảng về mối tình Paul et Virginie cho học sinh 4ème:

- Các em đã học từ 1ère các bài của Daudet, Balzac, Maupassant và các tác giả khác. Trước khi bước sang Paul et Virginie của Benadin de Saint Pierre tôi nhắc lại mấy cuộc tình duyên để các em ôn tập. Trước nhất là truyện L Alsacienne (cô gái xứ Alsace) của Daudet. Truyện thật ngắn, chỉ có ba trang rưỡi sách: một anh chàng để ý cô nàng ở cùng xóm. Anh chàng đeo đuổi hoài nhưng cô nàng không đáp lại. Một buổi chiều mưa, chàng đứng ở cửa nhà nhìn ra ngõ. Trong ánh sáng chớp choạng buổi hoàng hôn, chàng ta bỗng thấy cô nàng ôm hôn gã hàng thịt xấu xí, thô lỗ vừa luống tuổi vừa có vợ... Liền sau đó, anh chàng leo lên lầu đâm đầu xuống đất chết tươi.

Một loại tình yêu phải không các em ? Anh thanh niên quá thất vọng , đau khổ và tự vận. Đó là chuyện đời xưa. Nhưng thời xưa cũng không phải ai cũng làm như anh tạ Ngược lại, nếu bây giờ có người làm như vậy thì ta cũng cứ coi đó là chuyện bình thường, ai muốn bắt chước cũng không sao.

Rồi giáo sư Minh giảng sang chuyện tình Paul et Virginie . Giáo sư cũng hỏi lại những câu trước kia của bà Pottier. Em hãy thuật lại vài đoạn văn hoặc đối thoại trong sách mà em thích.

- Tại sao thằng Paul ốm nặng , em nào biết ?

Giáo sư Minh còn nhớ như in trong trí không khí lớp học buổi hôm đó. Trò Bền trả lời ron rót cho bà đầm . Và bà đầm đã cho trò Bền điểm cao nhất. Hôm nay giáo sư Minh cũng lặp lại câu hỏi cũ. Một cậu học trò giỏi Pháp văn nhất lớp đáp:

- Dạ thưa giáo sư, thằng Paul ốm vì nói đang nắng khi bắt bướm trên đồi với con Virginie ạ !

Giáo sư Minh ngạc nhiên vì câu trả lời hồn nhiên và bất ngờ. Giáo sư hỏi:

- Nếu nó đi bắt bướm với một con bé khác, như con Alice chẳng hạn, thì nó có đau không ?

- Dạ không ạ !

- Tại sao ? - Giáo sư Minh hỏi.

- Dạ vì nói hay cãi nhau với Alice nên hai đứa chỉ đi với nhau một chút là nghỉ chơi, còn đi với Virginie nó thích hơn, nên nó đi lâu, do đó đang nặng nhiều và bệnh ạ.

Giáo sư Minh lấy làm lạ về sự phân tích tâm lý và thời tiết của cậu học trò, mới nghe qua thì tức cười, nhưng nghĩ lại cũng có lý. Trẻ con thích nhau mới chơi với nhau lâu và đang nặng nhiều thì bệnh ! Do đó Giáo sư Minh không bác bỏ cái lý lẽ của cậu ta, một lý lẽ khác hẳn với lý lẽ của Bền là Paul nhớ Virginie nên ốm . Và hồi đó chính trò Minh cũng chấp nhận khi được Bền thổi vào tai, trong lúc hồn Minh đang lơ đãng ngoài cây vú sữa.

Giáo sư Minh gật gù:

- Ý kiến của em không hẳn có lý hoàn toàn, nhưng không phải là vô lý. Em có một sự tìm tòi đáng khen.

Rồi giáo sư hỏi:

- Còn trò nào có ý kiến gì không?

Không có cánh tay nào giơ lên.

Muôn năm trước và ngàn năm sau đã có và vẫn còn những bi kịch ái tình, nhưng không ai có cách nào chỉ cho người đời tránh được những bi kịch đó. Câu trả lời của cậu học trò gợi lại một số kỷ niệm thời học sinh của giáo sư.

Giáo sư Minh thấy tóc mình bạc nhiều sợi và tim mình se thắt, khi bước ra khỏi lớp đi lên văn phòng. Người lãnh tông kỳ cựu của trường Minh Châu đưa sổ lương cho giáo sư ký.

- Đây là kỳ lương thứ sáu năm thứ hai của giáo sư.

- Tôi dạy ở đây hơn một năm rồi à ? Mau quá ! - Giáo sư Minh nói khẽ.

- Dạ! Từ lúc bà Pottier nghỉ tới giờ. Chiều nay là bãi trường Tết. Ông Đốc bảo tôi phát cho giáo sư luôn lương tháng bãi trường.

Giáo sư Minh đi tìm anh bồi Đông và lão cựu chiến binh tặng bao thơ lì xì trước khi rời trường. Minh gặp lão già đang còng lưng quét lá.

Bỗng Minh thấy một khoảng trống trước mặt, Minh hỏi:

- Ủa, cây vú sữa đâu rồi cụ ?

- Đốn lâu rồi giáo sư ạ !

- Sao đồn ổng vậy cụ ?

- Để nó đứng đó mỗi năm càng lớn, nó quệt lở vách tường rớt cả ngói nên ông Đốc bảo đồn - Lão già có vẻ yếu đi, trước mặt một Giáo Sư lão không bô bô như trước nữa.

Minh suýt hỏi: "Rồi học trò dựng xe đạp ở đâu " nhưng Minh dừng lại kịp. Có lẽ lão già cũng nhớ lại cái màn kịch năm trước nên nói:

- Mấy cô hồi đó bây giờ đã có chồng hết rồi. Còn xe đạp thì thiếu gì chỗ dựng.

Minh đi ra phía trước sân. Con dốc đá ong lởm chởm đổ xuống sân trường vẫn còn y nguyên như không thiếu một hòn sỏi. Học trò, đứa nào cũng vào trường qua cái dốc này và từ trường đi toa? ra khắp nơi cũng qua cái dốc này. Một thời vui nhộn đã qua, chỉ còn lại những dư âm và những bóng mờ. Một cái vỗ nhẹ trên tay Minh. Minh quay lại: thầy Xuyt.

Thầy bảo:

- Vô đây tao cho xem cái bao thư lì xì đặc biệt !

Từ ngày Minh dạy ở trường, thầy Xuyt đối đãi với Minh càng thân mật hơn, nhưng không nhắc tới chuyện tình của Minh nữa. Thầy vẫn biết niềm đau của cậu Tú trẻ nhưng thầy không cho câu thơ của thi sĩ Pháp nào đó mà thời xưa thầy rất thích, là đúng:

O tombeau, O lit nuptial

Giường hợp cẩn của đôi tân hôn là huyết mộ tình yêu ? Thời trẻ, lúc vâng lệnh gia đình đi cưới vợ, thầy cũng nghĩ như vậy, nhưng ngày nay thầy lại nghĩ ngược lại.

Minh vào ngồi, văn phòng không còn ai, vắng vẻ tư bề. Thầy Xuyt mở tủ lấy ra hia chiếc bao thư cỡ lớn. Cái thứ nhất màu vàng nhạt, cái thứ hai màu hồng nhạt. Cái thứ nhất có dấu chữ Nho Song Hỉ ở góc, cái thứ hai cũng có chữ Song Hỉ ở góc bằng kim nhũ lấp lánh.

Thầy đưa cho Minh một cái. Minh cầm lấy xem qua rồi kêu lên:

- Ba em có mời ông Đốc dự đám cưới của em nữa sao thầy ?

- Thì thư mời đó, mày cầm trên tay mà còn hỏi gì nữa..- thầy Xuyt ngưng một lúc rồi tiếp - nhưng tao ém luôn, không đưa cho ông Đốc. Vì nếu ông Đốc hay thì ông Phán cũng biết nốt - thầy Xuyt cố tránh nói tiếng "Emilie

", cái tiếng trước kia là hạnh phúc, giờ là niềm đau.

Thầy lại đưa cho Minh chiếc phong bì khác. Minh cầm lấy xem. Cũng thiệp mời ông Đốc dự đám cưới. Thầy Xuyt bảo:

- Mà y giờ vào trong xem đám cưới của ai.

Chúng tôi làm lễ vu quy cho con gái chúng tôi là

Mlle Emilie Liliane Lý Lệ Lan

đẹp duyên cùng...

- Mà y xem thử ngày tháng của hai bức thư cách nhau bao lâu ? Chỉ có... không đầy... tháng. Mà y nhớ không, lần đó mà y đến đây tìm nó ?

- Dạ nhớ! - Minh đáp lơ mơ như kẻ không hồn.

- Trước khi mà y tới chừng nửa giờ hoặc bốn mươi lăm phút gì đó, nó cũng tới gặp tao. Mặt nó xám ngắt như bị cảm. Nó ngồi ở cái ghế mà y đang ngồi đó, cả nửa giờ mới nói một câu có mấy tiếng, mà không rõ tiếng nào hết.

- Cô ấy nói gì, thầy ?

- Tao không nghe được. Trước khi nó ra cửa, nó viết mấy chữ và nhờ tao đưa lai. cho mà y.

- Chữ gì vậy thầy, đưa em coi !

- Nhưng nghĩ sao không rõ, nó lại vò nát và bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến rồi nói là nó không thể nhận lời dạy ở trường này. Nó tắt tả đi ngay. Tao không kịp hỏi lý do.

Minh lặng người. Một chập lâu mới nói:

- Đã vậy sao lúc đó thầy làm như không có chuyện gì hết. Nếu thầy cho em hay thì...

Thầy Xuyt quạt nhẹ nhẹ và đáp:

- Mà y đã gửi thiệp mời ông Đốc rồi, thì tao còn làm gì được nữa. Cho nên tao phải đóng kịch chớ sao ! Dù tao bảo thẳng bồi Đông cầm thư của mà y vô nhà nó nhưng tao biết nó không bao giờ còn gặp mà y nữa. Mặc dù tao không biết lý do gì, nhưng tao đoán chắc là nó đã biết chuyện mà y dưới quên, hoặc có việc gì ghê gớm giữa hai đứa.

Thầy Xuyt tiếp:

- Nhưng thôi, như vậy cũng đã yên một bề. Tao nói một bề nghĩa là vợ mà y chưa hay vụ mà y với nó. Nếu mà y cứ dẫu, nó không biết mà y có vợ, để

mày cưới, chừng đó không yên được bề nào hết. Ba người sẽ xa cách nhau muôn năm... mày không nên sửa đổi hoàn cảnh hiện tại. Có ai ngăn được nước lớn hay nước ròng ? Hãy yêu cái mày có rồi mày sẽ có cái mày yêu. Aimez ce que vous avez et vous aurez ce que vous aimez. Tây nó nói vậy và trước kia, trong hoàn cảnh của bản thân tao, tao cũng thấy là đúng. Trước khi ông già tao cưới vợ cho tao, tao cũng có một nàng như mày. Khi yêu nhau, chúng tao cũng vạch trời chỉ đất mà thề thốt, tưởng chừng không lấy được nhau, đứa sẽ nhảy xuống sông tự tử, đứa sẽ vô chùa tự Cờn cả trăm bức thư tẩm dầu thơm và hàng trăm cánh hoa, xác bướm khô sẽ nghiền ra làm nhang bán cho những cặp tình nhân làm bùa mê ngải lú v.v.. Nhưng khi tao cưới vợ rồi tao thấy không thể chết được, chết uống quá. Và ít lâu sau tao gặp nàng ta, cái bụng chì bì. Nàng đi với đức lang quân bánh bao sang trọng hơn tao, nàng chào tao rất lịch sự và giới thiệu tao với chồng nàng là "camarade de classe", bạn học như hàng trăm thằng bạn khác... thế thôi ! L amour c est la mort ? Không! L amour c est l amour! La mort c est la mort mày ạ! - thầy Xuyt cười, cái mặt đỏ gay và rung rung cái "bụng ở đời" mà hôm nay Minh cho là cái "bụng trải đời".

Rồi thầy Xuyt trên đường ra bến xe về nhà, Minh không thấy buồn mà cũng không vui, không thấy mình chiến bại hay chiến thắng. Nhưng Minh không có ý định đi đò. Minh đi xe cho nhanh. Minh muốn về nhà sớm để bế thằng con trai vừa giáp thôi nôi. Minh nhớ mấy cái răng sữa của nó. Kỳ này Minh sẽ đem vợ con lên tỉnh. Bền làm ăn khá, hẳn vẫn muốn Minh ở trên gác, nhưng từ độ gương vỡ bình tan thì Minh không lên lần nào nữa chỉ đứng nói chuyện với Bền ở tầng trệt rồi đi. Bây giờ Minh lại càng không dám ở với vợ con. Một cái gì không thể tan trong không khí chiều hôm đó. Không phải chỉ ở trên gian gác mà ở khắp nơi Minh đã từng rong chơi. Chiếc băng đá, bụi xe đò, một vùng bóng mát... Minh phải lẩn tránh . Để tự nó tan dần.

Khi qua bến đò, Minh không nhìn xuống sông và bảo anh xích lô đạp nhanh.

Xuân Vũ
Tấm Lụa Đào
Chương Kết

Con sông Hàm Luông mênh mông sóng bạc. Chiếc bắc từ bờ bên kia trườn qua như con ba ba chở thầy trò Tam Tạng và hàng vạn quyển kinh cứu khổ cứu nạn cho đời. Nó nhủi mũi vào cầu. Hành khách chen nhau lên bờ. Những chiếc xe đồ nối đuôi nhau bò chậm. Nhưng chiếc của Minh thì chết máy, cứ ì ra. Hành khách phải chung tay đẩy. Tết nhất đến nơi mà xe lại nằm đường thế này!

Anh lơ xe phải quay máy suýt bung ba sườn mà nó vẫn nằm trơ trơ không cười lên cho thiên hạ vui. Nhiều người sốt ruột đã quay ra thuê xe ngựa.

Minh cũng định tìm một chiếc "quá giang", nhưng bỗng có tiếng gọi:

- Ê, Minh phải không?

Minh quay lại thấy một anh chàng đang dắt xe máy dầu đi tới. Thoạt tiên, tưởng là Bền nhưng không phải. Minh chưa nhận ra là ai thì chàng kia cười toe toét:

- Xường nè! Xường Chuồi, Sườn Chua Ngọt nè, không nhớ sao ?

Chàng kia tới gần giơ tay ra, bàn tay to lớn nhưng không sần sùi. Minh bắt tay và ngờ ngợ hồi lâu mới nhớ ra. Thằng bạn thời học trường quận. Nó có cặp cùi chỏ lúc nào cũng trầy, theo mới chồng lên theo cũ. Vì nó ham làm cầu thủ và có biệt tài giữ gôn . Nó chơi rất hăng. Bnah bỗng, bắt một tay, banh ngang lưng quần, hót bụng vô chộp làm dáng, bàn sà thì nó hy sinh, "chuồi" bắt cho được nên được tặng hỏn danh Xường Chuồi. Rồi từ đó ra " sườn chua ngọt", "sườn khèo "

Xường hỏi:

- Tết đến rồi, sao còn lơ thơ ở đây?

Minh trả chiếc xe chết máy ở dưới bắc.

- Ba cái xe trồng hành đó báo hại người tạ Thôi lên đây, tao chở về nhà ăn Tết sớm với tao. Sáng mai tao đưa cho về tới chợ Mỏ Cày. - Vừa nói Xường xề đít xe và đạp máy làm như Minh đã đồng ý đi với mình.

Minh ngồi lên ôm ngang bụng Xường và hỏi:

- Mày là gì ở đây?
- Làm lò gạch, lò dũa, lò đường.
- Sao nhiều lò vậy ?
- Ông già tao còn định ra luôn lò nấu xà bông nữa kia.
- Sao mày nói thôi học mày lên Sài gòn vô Lê Bá Cang hay Chấn Thanh ?
- Cang keo gì, ông già bắt luôn ở nhà làm sổ sách. Hết supérior, làm đúng bốn phép toán là lãnh thơ ký cho ông được chớ khó khăn gì ! Còn mày lên tới ông gì rồi mà coi sáng sửa bánh bao vậy ?
- Ông gì đâu. Gõ đầu trẻ cho trường Minh Châu ở thị xã!
- Vậy à! Tao đâu có biết. Dè vậy tao rủ mày đến phụ với tao mở lò cho vui. Không sang trọng nhưng có tiền mày ạ! - Xường tiếp - Ông già tao bảo: Học có bằng cấp cao là để làm ra tiền. Thầy thông thầy ký tám mươi đồng, huyện phủ hai trăm rưỡi một tháng. Lò đường lò gạch mỗi tháng đem lại cho mày bao nhiêu? Ở nhà lệu ệu chơi cũng còn hơn phủ, huyện. Ông coi địa thế ở đây gần bến bắc và nằm trên ven sông cái, lại gần thị xã, ghe thương hồ lục tỉnh tới lui qua lại, tàu bè lên xuống dọc ngang như mắc cửi. Do đó ông còn định hùn với chệt mở trại cửa nữa đó mày ơi ! Sổ sách tao lo hết.

Xường phóng nhanh. Đường lộ đá đỏ đi vào làng không bằng phẳng nên xe đồng có cái suýt quăng Minh xuống hố. Minh phải bám chắc yên xe. Tuy vậy Xường vẫn háng hái kể chuyện làm ăn không ngớt, có ý dụ khị Minh :

- Mày vô thị xã Bến Tre, đi vào giới thương gia hỏi ông Bang thì ai cũng biết: ông Bang Phước Kiến là một, ông Bang Lò là hai. Ông Bang Lò là ông già tao. Mỗi cái lò của ông...

Bánh xe sụp ổ gà cắt ngang câu nói của Xường. Minh vốn mù tịt chuyện làm ăn nên hỏi phăng:

- Nhà cửa trong thị xã có khó tìm không mậy ?
- Mướn hay mua ?
- Mướn hay mua gì cũng được.
- Một căn phố có lầu mướn chừng mười đồng một tháng, còn nhà lầu thì giá chừng hai, ba ngàn là được một cái báu động rồi. Mày định mướn hay mua ?

- Muốn chớ mua sao nổi.
- Để tao nhờ ông Bang Phước Kiến tìm cho, thiếu gì.
- Cỡ mười đồng trở lại thôi nghe!
- Có vợ con ở chung hả ?
- Ờ.
- Mấy con?
- Một.
- Mà cũng bằng tao. Nhà tao rộng như chùa, phải gần thì ở chung với vợ chồng tao.
- Sáng chiều hai buổi đập sao nổi hai lần gần hai mươi cây số mậy.
- Mua xe máy dầu.
- Thôi đi! Tao không cời được thứ này. Lại còn dắt lên dắt xuống bến bắc càng không kham. Gặp trời mưa, nó chết máy , ai cồng cho nổi.
- Ờ phải. Thôi để tao kiếm nhà mượn bên thị xã cho là tiện nhất.

Xường trở tay phía trước:

- Nhà tao đó. Cái nhà ở phía sau, còn phía trước là hăng dây luộc và lò dừ. Đang xây lò nấu xà bông.
 - Tao có thằng bạn cũng đang định mở lò nấu xà bông. Để tao bảo nó sang gặp mậy.
 - Nếu được thì hai đứa hùn, nó đứng làm chủ. Tao bận qua không lo nổi.
- Xường queo vô mỗi đường, chạy trên con đê lướt qua ngang lò dừ, thẳng ra sau rồi đến một ngôi nhà nền đúc cao tới ngực có thảo bạc theo kiểu xưa. Xe vừa tắt máy, một người làm công chạy ra:

- Cậu đã về !- Và vịn xe.

Xường bước lên bậc tam cấp, hát hàm:

- Mợ Ở nhà có hỏi sao tao về trễ không ?
 - Dạ, mợ ra cửa ngóng, hai ba lần.
 - Đi vô Minh! Nhà tao đây. Ăn cơm với vợ chồng tao một bữa. Từ hồi rời trường Mỏ Cày tới bây giờ là sáu , bảy năm mới gặp lại đây.
- Chủ khác vừa phân ngôi thứ xong, đầy tứ bưng trà mứt ra. Xường liếc qua và hỏi Minh :

- Mà uống la de được không ? Làm một ly nhá. Trong nhà có sẵn các thứ

rượu Vodka, Cỏ nhác, rượu chát, sâm banh, nặng nề gì tao cũng làm được
tuốt luốt nhưng không ghiền.

Xường khui la de, kêu đầy tớ đem rượu Tây và nói luôn mồm:

- Từ đó tới giờ mày có ghé lại trường không ? Có gặp thằng nào không?
Tao vừa gặp lai. thằng Bê.

- Bê nào?

- Thằng Bê luôn luôn băng chân, hai tay khuỳnh khuỳnh làm như cầu thủ
đội tuyển không băng ! Chính nó đá pê nan ty tao chụp hụt, trái banh trúng
mắt tao bầm tím phải ở nhà cả tuần lễ đó !

- À, nhớ ra rồi. Tao có đi ngang nhưng ít khi ghé lại. Có một lần tao đi tàu
về đỗ ở cầu tàu sau trường. Nhưng ngó vô bên trong không có bóng đứa
nào, ngoài hai ông già cu li lom khom quét lá. Buồn hiu.

- Hai ông ngán tụi quỷ mình nhất, hé hé ! Buổi trưa nào cũng leo qua hàng
rào vô sân đá bóng. Hai ông vác chổi rượt chạy ra khỏi... Có thằng chơi ầu
quay lại nắm râu một ông kéo chạy.

- Ông Đốc còn ở đó không ?

- Còn. Nhưng nghe đâu thầy Đế sẽ lên thay.

- Ông Đốc có được thằng con trai nào không ?

- Toàn công chúa. Quế Hương, Quế Anh, Quế... Chị Quế Hương lên Sài
Gòn rồi nghe đâu chỉ đồ tú tài và lấy chồng làm lớn lắm.

- Mày có gặp con Xuyên, con Chuộng không?

- Cái con nhỏ cho mày "cóp" toán đó hả ? Nó sắp làm sui rồi chứ chồng gì!
Con Hồng Cúc, mày nhớ không ?

- Nhớ chứ! Con nhỏ nụ cười đáng giá ngàn vàng đó mà! Cả ba năm học ở
Mỏ Cày tao không thấy nó cười một cái đó mày ạ!

- Chắc chúng nó có chồng con hết rồi.

- Bây giờ gặp lại chắc vui lắm!

- Hồi tao học, tao sợ nhất là phân số . Tới giờ đó là tao núp sau lưng thằng
Khai vì sợ thầy kêu lên bảng. Thằng Khai ở Định Thủy đi coi hát trời mưa
trượt té lộn tay đó, nhớ không ?

Hai thằng bạn cũ vừa uống la de vừa nhắc chuyện đời xưa. Bỗng Xường
ngưng lại, kêu đầy tớ ra bảo:

- Chốc nữa thưa với cô ra ăn cơm khách nhé - rồi tiếp tục - Trời trả báo tao mày ạ ! Ghét của nào trời trao của nấy. Tao ghét toán, bây giờ phải làm toán hằng ngày. Còn vợ tao thì bà lại thích toán. Mày biết không, bà học trên tao tới bốn lớp. Bà định làm nghề gõ đầu trẻ cho một trường nhưng rồi bỏ.

- Trường nào ?

- Tao đâu có để ý, nên tới bây giờ tao cũng không biết. Hồi đi hỏi bà cho tao, ông già tao hứa với ông nhạc tao là không để cho con dâu làm động móng tay. Thì làm sao để cho bà dạy học mỗi ngày lãnh hai đồng, một tháng sáu mươi đồng lương ? Ở nhà cạy dừa phơi khô còn hơn. Ngoài ra ông già tao còn tặng cho ông nhạc tao một sở vườn ba mẫu gồm một cái nhà ba căn và một chiếc ghe hầu có người chèo để đi chơi.

Dứt tuần la de, bữa ăn chiều được dọn ra ở phòng ăn sang trọng. Đó là một bữa tiệc nho nhỏ gồm có bồ câu quay , vịt hầm, nấm hộp xào tôm càng, cá bông kho, trong lúc dưới bếp còn nghe lộp cộp dao thớt.

- Lan ơi! Ra đây em!

- Dạ.

- Anh và khác chờ em ra mới cầm đĩa nghe, Lan!

- Dạ!

Hai lần "dạ" lãnh lớt và dịu dàng cho Minh biết đây là một hiền phụ. Rồi bước chân lê dèp nặng nhọc rõ dần và người đàn bà xuất hiện. Xường đứng dậy bước lại dìu vợ tới bàn.

- Em ngồi đây để anh giới thiệu. Đây là anh Minh , bạn học vũ trường quận của anh. Còn đây là bà bầu Emilie . Tên Tây kho kêu nên hai đứa đồng ý dùng tên Lan cho tiện. Nếu kêu đúng tên của bà thì phải mất năm phút: Emilie Lilian Lý Lệ Lan.

Chồng chưa dứt tiếng thì bà Xường nhăn mặt, ôm bụng kêu lên một tiếng khê và ngồi xuống ghế. Xường vội vàng đỡ vợ và âu yếm rồi quay sang Minh cắt nghĩa:

- Đứa bé mới có năm tháng mà mạnh ghê, nó chòi đạp dữ lắm. Có lần mẹ nó khóc chóe phải chơi sao! Mày có con rồi mày biết mà! Hết đau chưa em?

- Đau chút thôi anh ạ!

- Ráng ngồi với anh một lúc. Vì đây là ông khách đặc biệt... của anh.
- Của em nữa chứ ! - Bà Xường cười và cố nói tự nhiên.
- Ừ khách quý của vợ chồng mình.

Xường kéo ghế ngồi gần vợ:

- Em có mệt không? Sao coi bộ thờ đốc vậy ?

Bà Xường lắc khế:

- Em... không mệt . Tại em vừa nấu mấy món ăn.

Minh run run cầm đôi đũa mà mắt hoa tai ù. Cây vú sữa, ngã ba, hoa nguyệt quới, cái dốc đá ong, tất cả quay cuồng trong trí Minh . Quả đất tròn!

- Món nào ngo, em mời khách trước đi.
- Mời anh Minh cứ tự nhiên. - Bà Xường nói.
- Nghĩa là món nào cũng ngon hết! - Xường vui vẻ nức nỡ vợ.
- Dạ. Mặn, ngọt, chua, cay có đủ cả ! - Bà Xường cười nửa miệng - Xin mời anh... Minh nếm trước.

Xường thì nói tía lia, lúc thì kể chuyện xưa, khi thì pha trò làm cho mâm cơm vừa ngon lại vừa vui. Những vầng mây u ám trên mặt nữ chủ và khách bị che lấp bởi tiếng cười tiếng nói hồn nhiên của Xường.

- Ăn đi nghe Minh . Phải ăn cho hết các món để mừng hai người bạn cũ tao ngộ bất ngờ. Hì hì. Nào nâng ly lên Minh, em nữa, hãy vui lên và uống cạn. Tao thật không ngờ có sự tái ngộ này. Emilie ạ! Anh thật không ngờ !

Minh uống một ngụm to và để ly xuống:

- Tao cũng không ngờ ! Hoàn toàn bất ngờ !
- Tôi cũng vậy, tôi không ngờ là hai người bạn xa nhau..ơ, ợ.không hẹn mà lại còn gặp nhau.
- Không hẹn mà gặp thì mới vui chứ em! - Xường hứng thú trả lời vợ và kể lại lúc gặp Minh ở bến bắc. Chỉ một phút bất ngờ mà anh gặp Minh . Tưởng không bao giờ gặp mà lại gặp. Không hiểu sao anh đã định về rồi mà thấy chiếc bắc sang lại chờ ngóng làm như có bà con dưới đó. Chắc có thần linh dắt lối.
- Mà có thấy chiếc xe đồ màu vàng không ? Đó là chiếc xe của tao. Thiệt xui! - Minh gượng gạo đáp.

- Màu vàng là may mắn mà sao anh lại không may ? - Bà Xường hỏi.
- Tôi không hiểu được! - Minh cười tự nhiên - Tôi cũng nghĩ như chị vậy, nhưng lại không phải vậy. Sự may rủi không phải do mình muốn mà được. Có khi mình cho là rủi thì lại may và ngược lại, mình tưởng may lại chính là rủi.

Xường gật gù, gắp một miếng bồ câu quay bỏ vào chén Minh :

- Vậy tao hỏi may bữa tái ngộ hôm nay là may hay rủi?
- May cho là rủi hay may ?

Xường lắc đầu và quay sang vợ:

- Em cho là may hay rủi ? Hể em nói may thì là may. Hể em nói rủi thì là rủi.

Emilie cười:

- Trong may có rủi , trong rủi có may!
- Hay, hay! - Xường reo lên - Vậy Minh phải uống hết ly la de kia đi !

Dứt tiệc mặn, vợ Xường đứng dậy đi vào trong. Xường ngó theo:

- Coi chừng té nghe bà bầu!

Nàng trở ra với một đĩa bánh trên tay, vui vẻ:

- Đây là bánh "Bra de Vénus" em mới làm.
- Tên bánh gì lạ vậy ? " Cánh tay thần Vệ Nữ , nghĩa là sao ?
- Bánh Tây mà anh! Còn nhiều tên lạ nữa nghe vui tai lắm!
- Thí dụ coi! Nhưng sao em biết có khách quý tới mà làm sẵn vậy.

Emilie nói:

- Em làm sẵn để anh đãi khách! Có ngày nào là ngày nhà mình không có khách đâu. Đây là món bánh rất dễ làm. Còn các món khác khó hơn nhiều. Thí dụ như Renaissance , bánh tái sinh hay tái ngộ , bánh Château d Amour , bánh lâu đài tình ái, Puits d Amour , bánh giếng tình ái, Gâteau d Antigone bánh trái tim, Bouchée à la Reine bánh nữ hoàng v.v...

Xường ngơ ngác:

- Bánh mà cũng có tên văn hoa ghê Thứ nào thì cũng bột, đường ngọt ngọt vậy thôi.

Emilie tiếp:

- Cái bánh em làm cho sinh nhật của anh hôm trước là bánh Puits d Amour

là giếng Ái tình. Ở dưới đáy giếng có trái tim. Chỉ người chủ tiệc mới được hân hạnh ăn cái trái tim đó, ngoài ra không ai khác. Và người chủ tiệc cũng không được quyền chia cho ai hết.

- Chia cho vợ được không ?

- Trái tim không thể chia.

- Đó là cái bánh chó phải trái tim thiệt sao bà !

- Tuy là bánh nhưng đó là tượng trưng thiêng liêng. Nếu anh muốn tặng cho người yêu hoặc vợ anh thì anh tặng nguyên cả "trái tim" chó không bẻ ra.

Xường cười hô hô:

- Vậy anh có lỗi với em lần đó rồi. Anh ăn cả "trái tim" em mà không chia cho em miếng nào. Kỳ sinh nhật sau anh sẽ cho em ăn "trái tim" anh nhé!

Còn bánh "Cánh tay thần Vệ Nữ " thì sao?

- Đây là tượng trưng cho sự đẹp đẽ ! - Sở chồng hỏi Vénus là ai trước mặt bạn và nàng sẽ xấu hổ vì sự kém học thức của chồng. Emilie nói luôn - Vénus là vị nữ thần tượng trưng cho quyền lực và sắc đẹp.

-Ồ, em mời khách đi, để ngồi lâu chua miệng.

- Không sao đâu, tôi nghe chị nói cũng thấy ngon như đã ăn vậy!

Emilie dùng dao cắt một mẫu nhỏ, vừa cắt vừa giải thích:

- Bánh này làm với bột mì , sữa, đường, trứng gà, va ni và rượu Rhum, giống như Buche de Noel Nhưng khi hấp chín thì lẫu ra khỏi khuôn, rưới rượu Rhum và mật ong vào rồi cuộn tròn như cánh tay trông rất đẹp. Khi cắt khoanh thì cắt xéo... như thế này... - Emilie nói xong trân trọng nâng đĩa bánh đưa sang cho chồng - Anh mời bạn anh đi.

- Em mời thay anh mới đúng phép lịch sự chứ. Cánh tay thần kia là do em tạo ra mà!

Emilie vâng lời chồng. Xường hỏi:

- Anh không ngờ em biết làm nhiều thứ bánh lạ. Em học ở đâu vậy ?

- Em học với bà thầy tên là Ngọc Sương ở làng Hương Mỹ.

Minh đang cầm muỗng múc bánh bỗng ngưng ngang, chiếc muỗng rơi đánh keng trên đĩa rồi bật văng xuống gạch thành một tiếng to hơn. Nét mặt Emilie vẫn thản nhiên trong lúc Xường gọi đầy tớ lấy muỗng mới thay cho khách.

Emilie thân nhiên tiếp:

- Em biết danh bà thầy trẻ này cũng là một sự bất ngờ. Thật là hữu duyên.

Nàng tiếp:

- Em chưa thấy một người đàn bà nào vừa đẹp vừa khéo lại vừa giỏi chữ Nho như chị ấy. Chị dịch cả chữ Tây ra chữ Nho Chị ấy rất thương em" Mới gặp nhau mà chị coi em như thân thích. Chuyện trò, làm việc quần quít với nhau. Cái buồng của anh chị, các học sinh chúng em không đứa nào được phép vô, trừ em. Nhưng em cũng chỉ được vô một lần rồi thôi. Lần đó, chị cho em xem tấm lụa đào kỷ niệm lễ vu quy của chị. Em nhìn rõ hình loan phượng dệt trên lụa. Chị giải thích cho em những chữ Nho Đã hơn một năm nhưng em còn nhớ rõ. Bữa đó nhằm ngày rằm. Chị bảo đi chợ với chị mua vật liệu về để chị dạy nấu chè.

- Nấu chè cúng rằm, ai không biết mà dạy? - Xường tạt ngang.

- Những món canh chua, cá kho, bò bún, cá kho tộ, cơm nếp, chúng em đều tưởng là dễ nhưng khi chị dạy rồi mới biết là mình chưa rành. Ai làm cũng được nhưng làm cho ngon thì không phải ai cũng thành công. Bởi vậy chị mới dạy cho chúng em nấu chè xôi nước. - Emilie trở lại câu chuyện - Chị trỏ chiếc va ly màu vàng có bốn góc bằng sắt trắng, nắp va ly mang tên của... chồng chị và bảo: Em soạn ra giùm chị một bộ đồ cho ăn màu với bộ đồ của em, rồi chị em mình cùng đi dạo..quanh thành phố..u?a ..đi chợ mua đậu, đường. Em mở va ly thấy quần áo xếp thật kỹ, cứ một cái áo thì một cái quần sắp ngang nhau. Trong mỗi túi áo đều có một chiếc khăn mùi soa thơm rất khéo. Soạn tới bảy bộ mới tới đây va ly Dưới đây va ly có một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt. Thấy bộ đồ đẹp quá em bèn cầm lên xem. Bỗng thấy một tấm lụa... trắng tinh rơi xuống. Em nhặt lên xem. Trên màu lụa trinh nguyên có in những cánh hoa hồng, nhưng không phải thêu bằng chỉ mà nhìn kỹ giống như vẽ bằng son - Emilie ngưng một giây rồi tiếp - Em biết đây là kỷ niệm quý nhất của chị nên em để lại chỗ cũ, xếp các bộ đồ đây nắp va ly như khép kín cánh cửa... - Emilie ngưng ngang đưa tay lên ngực ho khe khẽ.

- Em không soạn đồ cho chị mặc đi chợ với em à ? - Xường hỏi.

- Soạn đồ nhiều qua nên em buồn rùn tay chân, không muốn đi đâu, không

muốn làm gì, không muốn gặp ai nữa. Em chỉ học mấy ngày rồi xin nghỉ. Minh ngồi điếng ngất, rụng rời. Nghe bà bầu Xường kể thì hiểu ra mọi việc. Chàng cứ ngỡ là chiêm bao, nếu không có tiếng Xường nhắc khẽ:

- " Cánh tay Vệ Nữ" đẹp quá, chắc ngon. Ăn đi mày. Đường mật chảy ra hết kia !- rồi Xường quay sang vợ - Bánh trông thì ngon nhưng có vẻ ngọt quá, anh mới ngó đã ngán ngược rồi. Em còn thử bánh nào khác không ?

- Dạ còn nhiều lắm!

- Bánh gì ?

- Đó là bánh Gâteau de Renaissance bánh tái sinh, Gâteau d Antigone, bánh trái tim, Gâteau du Roi bánh vương miện, nhưng bánh nào cũng dùng đường nhiều hết (#1).

- Gâteau de Renaissance là bánh tá..ái sinh à... chi... Xường? - Minh ngập ngừng hỏi.

Bà Xường cười:

- Gọi là bánh Tái sinh cũng được, mà gọi là bánh Tái Ngộ cũng không sai. Có điều là bánh này chỉ làm để tặng cho vợ chồng hoặc cặp tình nhân chung thủy, sau một thời gian dài xa cách, hoặc sau một tai nạn hiểm nghèo chứ không dùng trong những tiệc thờc tình.

Xường cười nhạ:

- Bánh trái mà cũng lắm chuyện rắc rối! Như bữa nay anh với em gặp lại bạn cũ của anh thì đãi bánh "tái.." gì? Hì hì! Chắc không có thứ bánh gì hết mà chỉ có phở tái thôi! - Xường cười hô hố rung cả gương mặt thịt - Minh ạ! Mai tao đưa mày ra bến xe rồi tụi mình làm một bụng phở tái . Hừ, cũng tái vậy, chớ đâu phải chín . Xong rồi mình bảo thằng Chệt cho một đĩa tái dấm thêm xức luôn.

Bà Emilie Xường kêu nhức đầu và xin cáo lui, trong lúc chồng vẫn tiếp tục hành tội chữ tái một cách hứng thú với Minh :

- Nếu chưa đủ thì mình lại kêu thêm một đĩa tái kệt nữa là hoàn tất!

Xường cười vang nhà. Tiếng cười làm cho Minh nhức đầu nhưng Minh không thể cáo lui. Dĩa tái dấm tưởng tượng mà chua thấu tâm can. Minh âm thầm đau khổ. Rồi ân hận. Đi đờ sợ sống dậy những tiếng tù và nào nùng nên đi xe. Thì xe lại chết máy. Chết đâu không chết lại chết ở bến bắc để

gặp Xường. Mà tại sao Xường chớ không ai khác? Thiệt là éo le Sự éo le của hoá công xếp đặt.

Minh buột miệng nói:

- Hay là chúng mình làm sui với nhau đi, Xường !

- Con mày mấy tuổi, trai hay gái ?

Minh nói nhưng không tin điều đó thành sự thật nên làm thính.

- Nhưng mà hứa như vậy có sớm quá không? - Xường hỏi tiếp.

Minh cười nhạt:

- Ông già tao và ông già vợ tao hứa với nhau khi vợ chồng tao còn trong bụng mẹ, ủa từ khi hai ông chưa có gia thất ! - Minh cố nói to lên, nghĩ rằng bà Xường còn đứng sau cửa buồng lắng nghe.

- Phong kiến dữ vậy cơ à ? - Xường trợn mắt - Mấy ông già theo xưa, mình nghe lời mấy ông thì chết ngắc cuộc đời. Ông già ưng chỗ khác giàu có nhưng tao nhất định không nghe. Tao muốn ai thì phải cưới cho tao người đó. Nếu không tao không thèm cưới vợ. Mấy ông già sợ không có cháu nối dòng nên mình doa. là mấy ông phải chịu thua! - Săn trớn Xường nói luôn - Mà mày có yêu vợ mày không ? Cái đó mới là vấn đề quan trọng.

Minh đáp và nhắc lại câu nói của thầy Xuyt :

- Có chớ ! Hãy yêu cái ta có rồi ta sẽ có cái ta yêu mày ạ!

Xường cười:

- Nói cho cùng, tình yêu là xôi chè lót bụng buổi sáng. Có cũng được, không cũng chẳng sao. Tình vợ chồng mới là tình yêu thật sự. Không có không được. Mày ngẫm nghĩ coi có phải vậy không? Có những cặp vợ chồng không biết mặt nhau, như ông già bà già mình có yêu yếc gì đâu mà vẫn ở đời với nhau. Đó không phải là tình yêu thì là gì ? Cũng như vợ tao đây, tao cũng chỉ gặp mặt có một lần mà tao chíp trong bụng rồi đòi ông già cưới cho tao cho bằng được. Mày biết không, mới ban đầu bà đâu có chịu tao. Có lẽ vì chữ nghĩa tao không đầy lá mít. Tao đang thất vọng, bỗng dưng ông cậu nằng tới bảo ông già tao mọi việc xong xuôi hết rồi, sửa soạn cưới hỏi đi. Thật là trời cho!- Xường bật cười hô hố - Bây giờ thì cái bụng bà như vậy, đó là tình yêu chứ ? Mấy ông thầy tuồng lắm to khi đưa các tuồng bi lụy Lan và Điệp lên sân khấu. Đó là chuyện đời xưa chớ không

phải chuyện thời bây giờ. Kỳ rồi gánh Bầu Tèo lại đây quảng cáo tuồng đó, tưởng hốt bạc, ai dè tối lại chỉ có vài chục người coi. Đêm sau phải xoay ra tuồng Người mặt sắt, có những màn đấu kiếm, đánh bo nha thì người xem lại chật rạp..- Xường lấy làm hứng thú về lý luận của mình. Rồi Xường quay lại chuyện sui gia - Lúc nào có dịp mày dắt vợ mày lên đây gặp vợ tao để hai bà sui có dịp làm quen. Vợ tao thèm chua, chắc đẻ con gái.

Minh vụt nghĩ:

- Đây là tình yêu tái sinh chăng ?

Thoáng hiện lên trong trí Minh một đôi tuyệt xa với những cánh đào rụng phủ lên những dấu chân, và bóng Maréchal Ney ôm ngực từ từ gục xuống những xác hoa ở chân tường.

Hết

HK 9-94

Chú thích:

(1-) Các loại bánh rút trong " Món ăn quê hương " của bà Quốc Việt do Zieleks xuất bản

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: vietmessenger.com

Được bạn: TommyBoy đưa lên

vào ngày: 28 tháng 5 năm 2004